

Giới thiệu Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc

Truyện Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc, chuyện kể về tình cảm hôn nhân của anh tổng giám đốc tài ba này không được hạnh phúc như người ngoài nghĩ, nhưng tất cả những chuyện đó đều là tự tay anh gây nên khiến hôn nhân trở nên ngày càng tồi tệ hơn.

Anh vốn nổi danh bắt đầu sự nghiệp với hai bàn tay trắng và cho tới nay anh đã trở thành một tổng giám đốc rất nổi tiếng về lĩnh vực kinh doanh nhưng đổi lại cuộc sống hôn nhân không hoàn mỹ không hạnh phúc như bao người tưởng. Anh chỉ biết có sự nghiệp không hề ngó ngang gì tới vợ mình và tình cảm giữa hai người ngày càng nhạt đi cũng bởi do anh.

Tuy cô rất yêu thương anh nhưng thời gian gần đây cô không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi anh nữa, cô thật sự bị tổn thương khá nặng. Anh suy nghĩ viết một lá thư hối lỗi với vợ mình, mong những dòng chữ tình cảm đó sẽ làm cảm động được người vợ yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tiết Từ

“Diệp Hoa, chúng ta chưa ly hôn! Chưa hề ly hôn!”

Người đàn ông nói nhỏ, nghiêm túc làm sáng tỏ sự thật. Trước sự kinh ngạc của người phụ nữ, anh không nhận được hạ giọng năn nỉ: “Em có bằng lòng cho anh một cơ hội nữa không?”

Anh biết mình không có tư cách đưa ra yêu cầu này, nói đúng hơn là không thể, nhưng anh không muốn buông tay.

Nước mắt rơi như mưa, người phụ nữ khóc thê thảm không ngừng. Tuy bản thân hiểu được cảm giác bị cự tuyệt đau khổ ra sao, nhưng câu trả lời dành cho anh vẫn là...

“Em xin lỗi.....”

Chị phiền lụy, mệt mỏi, cũng không dám mong đợi thêm gì nữa, có lẽ làm bạn của anh sẽ hạnh phúc hơn.

Diệp Hoa,

Tất cả đều là sai lầm của anh.

Đúng thế, anh sai rồi, sai vì nhận ra anh yêu em quá trễ.

8 giờ sáng, ngõ hẻm cũ dạt dào sức sống, dãy nhà chung cư pha trộn phong cách Nhật Bản, trong một căn phòng cũ vang lên giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng.

“Tiểu Vũ, xong chưa con?”, đứng trước gương kiểm tra lại mặt mình lần cuối, nghĩ đến hôm nay là ngày đầu tiên đi làm ở công ty thương mại do đồng nghiệp cũ thành lập, Diệp Hoa theo bản năng chỉnh tới chỉnh lui bộ đồ màu hồng được cắt rất khéo, ánh mắt có phần căng thẳng.

Ôi! Thành thật mà nói, đã hơn bảy năm nay chị không đi làm. Tuy đồng nghiệp cũ nhiệt tình mời mọc, trước đó cũng đã đến công ty xem xét tình hình, song sau nhiều năm lại phải đối mặt với thử thách nghề nghiệp, đáy lòng không khỏi sợ hãi.

“Mẹ, con xong rồi!” Cầm một cái túi xách nhỏ, Trác Dật Vũ sáu tuổi đi tới cạnh mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú tràn đầy lan lợi.

Nghe tiếng con, Diệp Hoa giật mình tỉnh táo lại, ngồi xổm xuống dịu dàng bế lại cổ áo cho bé, chị nhỏ nhẹ căn dặn: “Tiểu Vũ, muộn nhất là 6 giờ, chắc chắn mẹ sẽ đi đón con, con chơi với các bạn ở nhà trẻ cho ngoan nha!”

Ô! Hôm nay cũng là ngày đầu tiên Tiểu Vũ đi nhà trẻ mới, không biết có thích ứng được không, thật tình không yên tâm chút nào!

“Được ạ!” Ngoan ngoãn gật đầu, cậu nhóc không hề buồn bực như mẹ. Đối với bé, đi nhà trẻ nào cũng như nhau hết. Khác biệt duy nhất là trước kia mẹ sẽ đi đón bé sớm hơn, bây giờ trái lại phải muộn một chút mới có thể dẫn bé về nhà được.

Mỗi lần thấy con nhu thuận, biết quan tâm mẹ, Diệp Hoa đều nhận không được đau lòng, yêu thương hôn lên đôi má hồng hào bầu bĩnh của con. Lúc này chị mới đứng dậy nắm bàn tay nhỏ nhắn của cục cưng yêu dấu đi ra khỏi phòng, chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc.

Không ngờ vừa mở cánh cổng sắt sơn đỏ, một chiếc RV (1) cao cấp quen thuộc đã đậu ngoài cổng không biết từ lúc nào, người đàn ông ló đầu ra khỏi

cửa kính, khiến chị và nhóc con không khỏi sửng sốt.

“Trác Dung?” khuôn mặt xinh đẹp ngạc nhiên.

“Ba?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc.

“Sớm!” Mím cười chào, Trác Dung ra hiệu cho hai mẹ con lên xe. “Anh đưa hai mẹ con đi!”

“Anh, anh đến lúc nào?” Chăm chú nhìn khuôn mặt cân đối, điển trai; nhớ tới mấy hôm trước mình vừa khóc vừa cự tuyệt anh; cảnh tượng anh dịu dàng ôm chị vào lòng, nói anh sẵn lòng chờ, hai má Diệp Hoa ửng hồng, đáy lòng có chút bối rối.

“Đến một lúc rồi!” Lại mím cười, đáy mắt Trác Dung hơi tỏa sáng lộ ra sự kiên quyết rất khó phát hiện. Anh biết trước kia mình tổn thương chị quá nặng, nhưng tương lai anh muốn toàn tâm toàn ý bù đắp, cố gắng hết sức, một lần nữa đưa chị trở về bên cạnh anh.

Hôm nay là ngày đầu tiên chị đến chỗ “tình địch” đi làm, đương nhiên anh sẽ không khoanh tay chờ chết, hiển nhiên muốn đi thăm dò tình hình rồi.

“Thật tình anh không cần.....”

“Anh rất vui mà!” Biết chị muốn từ chối, Trác Dung thừa dịp chị nói chưa hết liền cắt ngang, cố ý nhướn mày hỏi lại: “Hay là em không muốn anh đưa đón?”

“Em, em không có ý đó.....” Chị vội vàng lắc đầu phủ nhận, chỉ là..... chỉ là chị biết rõ công việc của anh luôn luôn ngập đầu, có khi ngay cả thời gian ăn xong một bữa cơm đều không có, chị không muốn vì đặc biệt đưa đón mẹ con chị mà anh mệt mỏi thêm.

“Vội lên xe thôi!” Khẽ nhếch đôi môi mỏng lên, mím cười.

Hà,..... anh hiểu chị rất rõ, chị không phải tuýp người dễ dàng mở miệng nói chữ “không”.

Diệp Hoa cũng hiểu rõ anh không kém, anh là người chỉ cần hạ quyết tâm sẽ không bỏ cuộc, trừ phi chị muốn ngày đầu tiên đi làm đã đi trễ, bằng không tốt nhất vẫn là đón nhận hảo ý của anh.

Chị chỉ biết âm thầm thở dài, quay ra khóa cổng, nhanh nhẹn đỡ con ngồi vào ghế sau, còn mình ngồi ở ghế phụ.

Đội hai mẹ con thắt dây an toàn xong, Trác Dung thông thả lui xe ra khỏi hẻm, chiếc xe vững vàng chạy bon bon trên đường quốc lộ đông nghịt.

“Tiểu Vũ, con muốn hỏi ba chuyện gì sao?” Nhìn khuôn mặt dễ thương đầy ngờ vực của con trai trong kính chiếu hậu, anh mím cười hỏi, hy vọng quan hệ cha con lúc trước lạnh nhạt có thể từ từ chuyển biến.

Vừa dứt lời, nhóc con hết nhìn ba đang lái xe lại quay qua liếc trộm khuôn mặt ửng hồng còn có vẻ bất đắc dĩ của mẹ, cuối cùng không nhịn được nữa, ngập ngừng mở miệng:

“Ba..... về sau ngày nào ba cũng đi đón con và mẹ hả?”

“Tiểu Vũ hy vọng mỗi ngày ba đều đưa đón con à?” Mặt sáng rỡ, Trác Dung phấn khởi cười hỏi lại. Ấy da..... Không hổ là cha con, nhóc con thực là nhạy bén, người làm cha này quả thật định làm vậy.

Hơ..... Bé đâu có hy vọng thế đâu, chỉ không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy sau này ba sẽ giống như mấy hôm vừa rồi, không chỉ đúng 6 giờ 30 tối mỗi ngày đến nhân chuồng cửa, đến ăn tối, có thể sau này mỗi sáng đúng tám giờ cũng đến trình diện nữa.

Trong lòng có linh cảm mạnh mẽ, Trác Dật Vũ không biết nên trả lời “Dạ” hay “Không có”, cuối cùng, nhóc thông minh chọn cách từ chối trả lời, một mực giữ im lặng.

Thấy nhóc không đáp, Trác Dung chỉ cười cười, biết tính con cứng cỏi, muốn nói chuyện tự nhiên sẽ mở miệng nên cũng không ép buộc, khôn khéo dời đề tài sang Diệp Hoa và công việc: “Diệp Hoa, mấy giờ em tan làm? Có kịp đi đón Tiểu Vũ không?”

“5 giờ 30, trễ nhất 6 giờ, em nhất định sẽ đi đón Tiểu Vũ, chắc chắn kịp.” Cố gắng trấn tĩnh, không biết vì sao, nhìn anh, trong đầu Diệp Hoa lại hiện tình cảnh tối hôm đó.

“Bởi vì anh phân vân, vì anh lưu luyến. Anh phát hiện thật ra mình đã yêu em từ lâu, không muốn ly hôn với em, lý do này có đủ không?”

Diệp Hoa, em có đồng ý cho anh một cơ hội nữa không?”

Mấy hôm nay, chị cứ cảm lòng không đậu, nghĩ đến những lời tâm tình của anh, từng câu từng chữ, đáng tiếc mấy năm nay..., chị sợ..... rất sợ.....

Tư vị bị cự tuyệt, chị đã nếm đủ nhiều năm, thật sự rất khổ, rất chua xót, chị không có dũng khí thử lại, thật sự..... không có can đảm.

5 giờ 30 tan tầm, 6 giờ đón Tiểu Vũ ở nhà trẻ, chuyện này.....

“Thế thì em sẽ rất vất vả?” Chưa phát giác tim chị đập loạn lên, Trác Dung nhũn mảy, mỗi ngày vội vàng như vậy, chị sẽ chịu không nổi.

“Không đâu!” Giật mình bừng tỉnh, Diệp Hoa vội vàng mỉm cười lắc đầu. “Công ty rất gần trạm xe điện ngầm, em đạp xe điện ngầm nhanh lắm.”

“Ừ!” Đáp khẽ, Trác Dung làm bộ không để ý, nói tiếp: “Thỉnh thoảng nếu anh tan tầm sớm sẽ đi đón em, sau đó cùng đi đón Tiểu Vũ. Chừng đó em cũng không cần vội vàng chuẩn bị bữa tối, một nhà ba người chúng ta đi nhà hàng ăn cơm xong lại về nhà.”

Một nhà..... ba người?

Tim lại đập mạnh và loạn nhịp, có phần hoảng hốt, Diệp Hoa miễn cưỡng cười cười, hai người chưa ly hôn. Trên phương diện pháp luật mà nói, quả thật là một nhà ba người còn gì!

“Em nghĩ gì thế?” Bất chợt nhìn thấy khoảnh khắc chị thất thần, Trác Dung thần nhiên hỏi.

“Không, không có gì!” Lại lắc đầu phủ nhận.

Cảm giác được chị thật sự không muốn mở rộng lòng mình một lần nữa, nỗi lòng hốt hoảng bất an cứ bám lấy anh không rời, Trác Dung chua chất thở dài chán nản.

Tại anh, mấy năm nay tổn thương chị quá nặng, không trách chị được... không trách được...

Không thể trách người ta, anh miễn cưỡng cười cười, tìm chủ đề khác tán gẫu với hai mẹ con. Ít ra tán hươu tán vượn cũng chứng tỏ bắt đầu có sự kết nối. Nói cho cùng, dù đứng ở vai trò làm chồng hay làm cha anh cũng đều phải nhanh chóng thay đổi

.

Anh ra sức tạo dựng không khí thoải mái, Diệp Hoa cũng dịu dàng phối hợp, tán gẫu câu được câu không, cuối cùng cũng đưa được nhóc con đến nhà trẻ.

“Tiểu Vũ, trước 6 giờ mẹ sẽ đến đón con.” Ngồi xổm xuống nhìn bé, Diệp Hoa nhắc con một lần nữa, cũng không dặn dò con phải ngoan, đơn giản là bé đã ngoan đến nỗi chị cảm thấy đau lòng rồi.

“Mẹ, con nhớ rồi, mẹ đừng lo.” Trác Dật Vũ sáu tuổi lanh lợi, ngược lại an ủi mẹ, bẽn lèn hôn mẹ một cái, mới giục mẹ: “Mẹ, mẹ đi làm nhanh đi, không là muộn đó.”

Nghe vậy, Diệp Hoa vừa đau lòng vừa thương tiếc hôn lại nhóc con mới chịu đứng lên, bắt gặp ánh mắt triu mến của Trác Dung đang mỉm cười quan sát hai mẹ con. Chị hoang mang lo lắng tránh đi, vội vàng dời sự chú ý qua chỗ khác.

“Cô giáo Trần, làm phiền cô!” Giao con cho cô giáo giữ trẻ đang đứng chờ bên cạnh, hạ giọng nói nhỏ, hi vọng cục cưng yêu quý sẽ nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

“Bà Trác, bà yên tâm, cứ giao Tiểu Vũ cho chúng tôi!” Cô giáo Trần trẻ tuổi vui vẻ cười nói, không biết tình trạng hôn nhân của đôi vợ chồng tính tình trông có vẻ hòa nhã trước mặt, mở miệng là xưng hô “bà Trác”.

Nghe vậy, Diệp Hoa cảm thấy không được tự nhiên, mấy lần muốn mở miệng nhưng lại không biết nên nói như thế nào mới đúng, cuối cùng đành im lặng không thanh minh giải thích gì nữa, dù sao..... Trước mặt chị cùng Trác Dung chỉ ở riêng, về phương diện pháp luật mà nói, chị vẫn là “bà Trác”.

Trái lại, Trác Dung nghe hai chữ “bà Trác” như mở cò trong bụng, mắt mũi miệng đều tràn ngập ý cười, tâm tình cực tốt, ai cũng nhận ra được.

Ba..... cao hứng cái gì vậy?

Đứng bên cạnh, Trác Dật Vũ cực kỳ hoang mang. Tuy rằng bé trưởng thành sớm, thông minh hơn đám trẻ cùng tuổi nhưng vẫn chỉ là một đứa bé, không thể hiểu được chuyển biến tâm lý của người lớn.

Phát hiện anh vui mừng rõ rệt, Diệp Hoa nhớ tới việc chị cự tuyệt cho anh cơ hội, lòng càng thêm chua xót... vì anh, cũng vì chính mình, nhưng chị không cách nào lấy lại dũng khí đi thử lần nữa.

Nghĩ đến đây, hốc mắt chị cay cay, không dám nhìn anh vì mấy chữ “bà Trác” mà vui vẻ như thế, vội vàng dời tầm mắt, gượng cười chào bé cưng xong liền lẳng lặng lên xe.

“Tiểu Vũ, ngoan ngoan nghe lời cô giáo nha con.” Cúi xuống mỉm cười dặn con xong, Trác Dung vuốt ve mái tóc đen mượt của con trai rồi quay lại xe hơi.

“Tiểu Vũ, chúng ta vào thôi!” Cô giáo Trần thấy thế, thân mật nắm lấy bàn tay nhỏ của bé con xinh xắn đáng yêu, cá tính khôn ngoan mà trầm tĩnh này, chậm đi vào nhà trẻ.

Ở trong xe, thấy con quả thật đã theo cô giáo vào trong nhà trẻ, lúc này Trác Dung mới từ từ khởi động xe, đồng thời lên tiếng hỏi: “Em đi làm ở công ty nào vậy? Địa chỉ ở đâu?”

“Công ty thương mại Giai Dương, địa chỉ ở.....” Diệp Hoa nhanh nhẹn nói tên và địa chỉ công ty cho anh.

Nghe xong, Trác Dung lái xe đi tới địa chỉ chị vừa đọc, vừa đi vừa suy nghĩ...

Thương mại Giai Dương..... Thương mại Giai Dương..... Kỳ quái! Sao anh lại không có ấn tượng gì hết!

“Nó chỉ là một công ty thương mại nhỏ nhỏ, chắc chắn là anh chưa từng nghe tên.” Như đọc được suy nghĩ của anh, Diệp Hoa đột nhiên nói khề.

Đồng nghiệp cũ thành lập chỉ là một công ty rất, rất nhỏ, cộng cả giám đốc lẫn nhân viên còn chưa tới mười người, những công ty nhỏ như vậy Đài Loan có hàng ngàn hàng vạn, không thể nào liệt kê ra hết được.

Trong khi đó Trác Dung gia thế bối cảnh lưng lầy. Cha anh Trác Bá Hoành một tay gây dựng tập đoàn Hoành Trường, được xếp vào danh sách mười tập đoàn lớn ở Đài Loan. Sau khi ông đột ngột qua đời, gia nghiệp khổng lồ đều để lại cho con trai độc nhất là anh kế thừa, khách hàng lui tới làm ăn cùng công ty đều là những người tiếng tăm lưng lầy cùng các công ty lớn, làm sao biết công ty nhỏ như “Thương mại Giai Dương” chứ.

Hiểu ý chị, Trác Dung chỉ cười cười. “Anh quan tâm em thôi.”

“Em biết!” Âm thầm thờ dài, Diệp Hoa hiểu rõ anh, cho dù hiện tại anh không hỏi, nhất định cũng sẽ lên tìm người thám thính nội tình “Thương mại Giai Dương”, xem có phải công ty làm ăn đàng hoàng hay không.

Trương tự, Trác Dung cũng hiểu rõ chị, thấy sắc mặt chị là biết chị đã chấp nhận và sẽ không nổi khùng vì hành động “Lén thám thính” của anh. Tâm tình vui vẻ, ý cười càng thêm sâu sắc.

Lặng lặng chăm chú nhìn một bên mặt anh, khuôn mặt vốn trầm ổn nghiêm túc giờ phút này lại cười tươi rói, ánh mắt Diệp Hoa có chút hoảng hốt, tim đập loạn, dường như đang đắm chìm trong hồi ức cũ.

(1) RV – viết tắt của chữ Recreational Vehicles, ở Bắc Mỹ nó là loại xe được trang bị đầy đủ tiện nghi và không gian sống như một ngôi nhà thật sự (có đủ cả phòng ngủ, phòng tắm, nhà bếp), ở Mỹ có rất nhiều người sống trên dạng nhà –xe này. Thường thì chiếc xe này rất cồng kềnh và thô. Về sau thuật ngữ này được dùng chung cho những chiếc xe trang bị nội thất đầy đủ và tiện nghi, có thể kể đến một số dòng xe như Ford Transit, Toyota Landcruiser 4WD camper, Ford Econoline van conversion... (Cái này ss dịch tóm tắt từ wiki, ai muốn hiểu thêm thì lên wikipedia xem nhé)

“Em lại nghĩ gì vậy?” chất giọng trầm trầm bất giác tăng cao, anh chú ý tới ánh mắt của chị.

Lấy lại tinh thần, Diệp Hoa không trả lời chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, hơn nữa rất nhanh thu hồi tầm mắt.

Thấy thế, Trác Dung càng thêm khổ tâm. Những năm gần đây, anh làm chị quá đau lòng, vậy nên bây giờ chị mới xây một bức tường cao vợi trong tim, không nguyện để anh vượt qua Lôi Trì (*) một bước. Thật đúng là tự làm tự chịu, không phải sao?

Đọc đường đi, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, không khí trong xe trở nên trầm mặc. Mãi một lúc lâu sau, xe rốt cục đến nơi chị chỉ, một tòa cao ốc dùng làm văn phòng cho thuê.

“Cám ơn anh đưa em đi.” Cúi đầu khẽ cảm ơn, Diệp Hoa mở cửa chuẩn bị xuống xe.

“Diệp Hoa.....” Đột nhiên, Trác Dung thờ dài gọi nhỏ.

Bàn tay mở cửa hơi sựng lại, chị cúi đầu không nhìn anh, may mà cũng không vội vã rời đi, cả người cứng đờ chờ anh nói hết.

“Đừng đặt anh bên ngoài cánh cửa lòng em.....” Đôi mắt đen nháy mang theo vài phần ừ rừ cùng khản cầu.

“Cho dù bây giờ em vẫn chưa thể đón nhận anh một lần nữa, nhưng ít ra chúng ta vẫn có thể làm bạn, được không?”

Hiện tại, anh cũng chỉ có thể lấy lui làm tiến, lấy thân phận bạn bè chậm rãi cố gắng, hi vọng cuối cùng có một ngày, chị có thể đón nhận anh.

Rủ chiếc trán đẹp xuống, vành mắt đỏ hoe, Diệp Hoa sợ bản thân chỉ cần lên tiếng sẽ không kèm được nước mắt. Chị gạt đầu qua loa, không nói một câu lập tức ba chân bốn cẳng xuống xe đi vào cao ốc.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của chị tiến vào tòa nhà, cuối cùng biến mất phía sau cửa kính, Trác Dung áo não gãi đầu, lòng đầy bất đắc dĩ trước sự lùi bước và cự tuyệt của chị nhưng lại hoàn toàn không có cách nào trách người ta.

Mấy năm nay, anh gieo hạt, giờ kết thành quả đáng đương nhiên anh phải nếm rồi.

“Ha ha ha ha ha.....”

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hoành Trường vang lên một chuỗi cười kinh thiên động địa, quý khách thần sầu, làm chủ nhân văn phòng nhin không được nhứ chặt lông mày ngay tại chỗ, giọng điệu cực kỳ hậm hực.

“Cười cái gì?” Chặt vắn tên đàn ông đang hứng trí bưng bưng trước mắt, sắc mặt Trác Dung không dễ nhìn chút nào, anh bộc lộ nỗi lòng bị Diệp Hoa

cực tuyệt với bạn tốt không phải để bị cười nhạo như vậy.

“Tao cười ông trời sáng suốt, báo ứng không sai chút nào!” Là bạn tốt của cả Trác Dung và Diệp Hoa từ hồi đại học đến giờ, trước mắt cũng là giám đốc kinh doanh của tập đoàn, Chu Chí Khải đang ôm bụng cười lăn lộn trên sofa, hết sức vui sướng khi người gặp họa.

Báo ứng sao?

Có lẽ..... Đúng là báo ứng mà!

Cụp mắt xuống, Trác Dung chán nản thờ dài, không còn lời nào để phản bác nữa.

“Trác Dung ơi là Trác Dung, không nghĩ tới mày cũng có ngày thế này!” Thấy vẻ mặt hậm hực chán chường của anh, Chu Chí Khải không đồng tình thì chớ, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, đã kích cười nhạo anh.

“Nhớ hồi xưa, Diệp Từ thầm mến mày. Vốn tưởng sau khi tốt nghiệp đại học, bắt đầu đi làm, cơ hội gặp mặt giảm dần, có thể dần dần dứt bỏ tình cảm dành cho mày. Ai ngờ mày lại vì cha mất mà say rượu loạn tính, lên giường với Diệp Từ tạo thành một sinh mạng. Cuối cùng vì phụ trách mà cưới cô ấy, khiến tình cảm giữa hai người tiếp tục dây dưa khó gỡ. Cũng vì chuyện này, Diệp Từ thủy chung không buông bỏ nỗi tình yêu với mày. Sau khi kết hôn, mấy năm nay mày không tín nhiệm hôn nhân, đối với tình cảm lại trì hoãn, chậm chạp không dám tìm hiểu tâm tình của mình, tự cho là làm bạn với Diệp Từ có thể duy trì lâu hơn làm vợ chồng. Đối mặt với thâm tình và chờ đợi nhiều năm qua của cô ấy, từ đầu đến cuối mày đều chọn cách trốn tránh cùng lùi bước.....”

Gọi Diệp Hoa bằng biệt hiệu thời đại học, anh càng nói càng tức giận, giọng điệu dần trở nên nghiêm khắc: “Mày có biết thái độ của mày làm tổn thương người ta bao nhiêu không? Mấy năm nay, Diệp Từ đau khổ vì mày đủ nhiều, đủ mệt mỏi rồi. Bây giờ rốt cục cô ấy cũng học khôn ra, đã nhận ra hết thấy, cũng không trách móc mày, tao không cho rằng mày có tư cách phản nản tình cảnh của mày hiện giờ.”

“Mày nói đúng, tao..... thật tình không có tư cách oán giận.” Bị chỉ trích nghiêm khắc như thế, Trác Dung chỉ biết thờ dài cúi đầu, lòng tràn đầy chua xót.

Thấy bạn tốt kiên trì trường chịu cúi đầu nhận sai, Chu Chí Khải đang hưng hăng giáo huấn đổi cười, lại bắt đầu châm chọc: “Phong thủy mười năm đổi một lần nhì! Trước kia Diệp Từ đau khổ chờ đợi, mày lại trốn tránh không nhìn. Bây giờ rốt cục mày cũng hiểu được tình cảm của bản thân, muốn theo đuổi vẫn hỏi cô ấy, lại bị cô ấy gạt ra khỏi tim, đúng là báo ứng, báo ứng mà!”

Lặng lặng một hồi, Trác Dung rầu rĩ không nói.

Làm như còn chưa đá kích anh đủ, Chu Chí Khải tiếp tục nói bằng cái giọng mát mẻ châm chọc: “Là bạn tốt của mày, tao cũng cảm thấy đồng tình. Nhưng với tư cách bạn tốt của Diệp Từ, tao chỉ tặng cho mày hai chữ thôi – đáng đời!”

Ha ha ha, rốt cục thay Diệp Từ trút giận, thật sự là quá sáng khoái!

“Tao quả thật tự làm tự chịu.....” Trác Dung cười khổ, ánh mắt vốn trầm tĩnh, nội liễm mơ hồ lộ ra sự hoảng hốt: “Chí Khải, mày nói..... Diệp Hoa còn có thể đón nhận tao không? Cô ấy có đồng ý cho tao cơ hội lần nữa không?”

Tuy rằng anh đã hạ quyết tâm, cho dù hiện tại Diệp Hoa cự tuyệt anh, anh vẫn sẽ kiên nhẫn chờ đợi như cũ, chờ một ngày nào đó trái tim chị lại mở ra, nhưng trong lòng không tránh khỏi sợ hãi bất an.

Nhất là ông chủ công ty thương mại Giai Dương chỗ Diệp Hoa đi làm kia chính là đồng nghiệp cũ của chị, hơn nữa lúc trước còn từng theo đuổi chị. Tuy rằng cuối cùng vì Diệp Hoa gả cho anh mà không có kết quả, nhưng bây giờ tình hình đã khác trước.

Tuy trước mắt Diệp Hoa và anh sống riêng, còn chưa chính thức ly hôn. Có điều sau nhiều năm bị anh tổn thương như vậy, biết đâu cái tên “tình địch cũ” kia xuất hiện có thể khiến Diệp Hoa quay sang tìm kiếm sự an ủi, nhào vào vòng tay ôm ấp của người khác?

Nghĩ đến đây, anh càng thêm phiền muộn, gấp gáp hi vọng nhận được cam đoan, khích lệ của bạn tốt, trấn an nỗi sợ hãi và bất an trong lòng anh.

Chu Chí Khải không hổ là bạn thân lâu năm của Trác Dung, châm chọc, mát mẻ đã đời xong, cuối cùng cũng nhân từ tuyên bố mấy câu an ủi:

“Nói thật, đúng ra mày phải cảm ơn cái màn say rượu làm bấy năm đó.” Sờ sờ cằm, anh không ngừng cười ha ha. “Nhờ có màn say rượu đó, mới có kết tinh hoàn mỹ là Tiểu Vũ. Cũng nhờ Tiểu Vũ, Diệp Từ mới gả cho mày, ở bên cạnh mày nhiều năm như vậy. Bằng không, có lẽ mày đã sớm chấp nhận liên hôn doanh nghiệp mà ba mày chọn, cưới thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Dư Thị về rồi.”

Nghĩ đến cái cô Dư Khôi Vận điều ngoa quen được chiều chuộng, Chu Chí Khải không khỏi rung mình, vội vàng xoa xoa người cho bớt ớn lạnh, giọng điệu càng thêm hùng hồn: “Một khi mày kết hôn với người phụ nữ khác, Diệp Từ chắc chắn sẽ vứt bỏ tình yêu dành cho mày, biến nó thành tình bạn. Nói không chừng mấy năm nay bên người sớm đã có người đàn ông khác.”

Trong lòng rất rõ tên này nói không sai, Trác Dung nghĩ đến cảnh kia có khả năng thành sự thật, ngực không kềm được nổi sóng, khàn giọng đáp: “Đúng thế! Quả thật tao nên cảm tạ trận say đó, nếu không vĩnh viễn tao cũng không biết sự thật đã đánh mất thứ quý giá nhất.....”

Đúng vậy! Anh thật sự nên vui mừng, trận say đó có lẽ là lễ vật ông trời ban cho anh!

“Tất nhiên rồi!” Nhường mảy, Chu Chí Khải cười mím chỉ vỗ vỗ anh. “Tuy mảy khốn kiếp rất nhiều năm, nhưng bây giờ tình ngộ còn chưa muộn. Mặc dù giờ Diệp Từ sợ lại bị thương tổn nên cự tuyệt mảy, nhưng chắc chắn cô ấy vẫn yêu mảy rất sâu đậm, chỉ là chôn dấu trong lòng không để lộ ra mà thôi.”

“Cho nên mảy cho rằng tao vẫn còn cơ hội?” háp háp hỏi thăm, chỉ mong nhận được một lời bảo đảm.

“Đương nhiên!” Chu Chí Khải cũng rất hiểu Diệp Hoa, cho nên hết sức tin tưởng. “Tuy không biết mất bao lâu, nhưng chỉ cần mảy kiên trì, nhẫn nại, thật lòng yêu thương, một ngày nào đó Diệp Từ sẽ đón nhận mảy, hơn nữa.....”

“Hơn nữa thế nào?” Tuy biết thằng bạn xấu xa cố ý như mồi, Trác Dung xưa nay có tiếng trầm ổn vẫn nhin không được mắc câu, háp háp tra hỏi.

“Hơn nữa mảy còn có con át chủ bài Tiểu Vũ nha!” Rung đùi đắc ý, Chu Chí Khải liếc mắt cười trộm. “Nói gì thì nói, mảy là ba Tiểu Vũ, lúc trước ông trời đã ban cho mảy vị thế không thể bác bỏ, chỉ cần sử dụng tốt át chủ bài này, tương lai của mảy rất có triển vọng đó!”

Ha ha..... Diệp Từ thương Tiểu Vũ nhất, nói gì cũng sẽ không đoạt đi tình thương của cha mà Tiểu Vũ đáng được hưởng. Chỉ cần Trác Dung biết tận dụng, ắt hẳn chiếm lại tâm của chị không khó.

Nghe vậy, Trác Dung cuối cùng cũng nở nụ cười. Tuy sớm biết mình thân là ba Tiểu Vũ, kiểu gì Diệp Hoa cũng hết đường tránh anh, nhưng bây giờ nghe bạn tốt phân tích, lập tức an tâm hẳn đi.

Có điều mấy chuyện đó trước mắt đều không gấp, quan trọng hơn là.....

“Chí Khải, mảy có nghe qua công ty thương mại Giai Dương chưa?”

Nhớ tới công ty Diệp Hoa làm và ông chủ chỗ đó, Trác Dung không nhin được muốn hỏi thăm, xem thử có moi được chút tin tức gì từ bạn tốt hay không, biết đâu Diệp Hoa có nhắc tới cái gì đó với thằng khi này thì sao!

“Thương mại Giai Dương?” Gãi cằm cẩn thận suy nghĩ một hồi, cuối cùng Chu Chí Khải lắc đầu, “Chưa từng nghe qua! Sao tự dưng lại hỏi cái này?”

“Hôm nay Diệp Hoa đến công ty này đi làm.” Nét mặt hơi sa sầm, giọng điệu Trác Dung có chút không vui.

“Rồi sao?” Nhìn mặt anh, Chu Chí Khải nghĩ bằng đầu gối cũng biết chuyện này không đơn giản.

“Ông chủ ở đó là đồng nghiệp cũ của Diệp Hoa, đã từng theo đuổi cô ấy.” Sắc mặt Trác Dung càng thêm xanh mét khó coi.

“Ha ha ha ha ha.....” Chu Chí Khải cười như điên, thậm chí còn vỗ tay hét ầm lên: “Bây giờ tao hoàn toàn tin là công lý luôn thắng, báo ứng không sai, ông trời quả nhiên có mắt, ha ha...!”

Ha ha ha..... Anh đã nói từ đầu, cô gái tốt như Diệp Từ, nếu Trác Dung không giữ cho chắc, một ngày nào đó sẽ hối hận. Bây giờ có người đàn ông khác nhào vô giành, tên này cuối cùng cũng biết sốt ruột rồi!

Cái này gọi là chuyện hay càng thêm hay đây, hay đến chết luôn!

Nhấn mặt tức tối trừng bạn, Trác Dung vò tóc, vè mặt phiền não, thậm chí còn hăm dọa hấn: “Không được cười! Tình cảm của tao mà không thuận lợi, mảy cũng không được dễ chịu đâu.”

“Á! Tao sợ quá à!” Giã bộ hoảng sợ ôm ngực run rẩy, ngay lập tức lại bùng phát một trận cười to, Chu Chí Khải căn bản không để mắt đến việc anh uy hiếp.

Đối mặt với bạn tốt vốn quá hiểu mình, Trác Dung có thể làm được gì? Bất đắc dĩ thở dài, mặc kệ bạn cười đủ thì thôi.

Một lúc sau, Chu Chí Khải rốt cục cũng ngừng cười, dương dương tự đắc nói: “Công ty không phải có bộ phận bảo an sao? Muốn thám thính chi tiết đối phương, kêu phòng bảo an đi điều tra một cái là được mà.”

Nên biết Hoàng Trường là tập đoàn khổng lồ, làm ăn giao dịch đều là con số khổng lồ. Đối với những công ty đã hợp tác vui vẻ nhiều năm đương nhiên không tính, nhưng nếu là công ty lần đầu tiên tiếp xúc, tất nhiên phải điều tra tình hình tài chính và nội bộ đối phương, vì lý do đó mà phòng bảo an được thành lập.

Tuy nói anh lẫn lộn trên thương trường mấy năm nay, số công ty chưa từng nghe qua chắc chắn không nhiều, cho phòng bảo an đi điều tra có cảm giác dùng dao mổ trâu giết gà, nhưng nếu đối phương cực kỳ có khả năng là “tình địch” của Trác Dung, như vậy vung dao mổ trâu ra cũng cần thiết lắm. Nếu không lỡ chuyện tình của tổng giám đốc đại nhân không xuôi chèo mát mái, công nhân viên công ty từ trên xuống dưới đại khái cũng không thuận buồm xuôi gió, không phải sao?

“Cái này còn đợi mảy nói à?” Trác Dung liếc xéo, vốn dĩ đây là việc cá nhân, đối phương cũng chẳng phải công ty lớn gì. Nếu bạn tốt biết thì thám thính từ nó cũng đủ rồi, nhưng bây giờ cả thằng khi này cũng không biết, vậy đành phải tận dụng “của công” làm việc riêng thôi.

Toét miệng cười, Chu Chí Khải duỗi lưng đứng dậy, rời khỏi sô pha: “Được rồi! Mảy từ từ điều tra đi, tao về văn phòng làm việc đây.” Dứt lời, thông dong đi ra khỏi phòng.

Nhìn bạn tốt rời đi, Trác Dung cười khỏ, một hồi mới cầm lấy điện thoại ấn số nội bộ.

“A lô? Trưởng phòng Trần, phiền anh điều tra một công ty tên là Công ty thương mại Giai Dương. Đúng! Yêu cầu dùng tốc độ nhanh nhất, tra xong lập tức đưa tư liệu lên cho tôi.”

Giao việc xuống dưới xong, anh buông điện thoại, toàn bộ tinh thần đều đặt vào công việc, chuyên tâm phê duyệt từng chồng hồ sơ giấy tờ. Thẳng đến một tiếng rưỡi sau.

“Cốc cốc” Hai tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Không ngẩng đầu lên, anh một bên kí tên lên hồ sơ, một bên lên tiếng kêu người ngoài cửa vào.

Rất nhanh, cửa văn phòng mở ra, trưởng phòng Trần phụ trách phòng bảo an đi thẳng đến trước bàn làm việc, hai tay đưa lên một tập tài liệu:

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu anh cần.”

Trưởng phòng Trần vốn tưởng rằng tổng giám đốc vội vã tìm thông tin đối phương như thế chắc chắn có chuyện gì lớn đây, ắt hẳn là gặp rắc rối lớn. Bởi vậy khẩn cấp điều động toàn bộ nhân viên trong phòng bắt tay điều tra.

Không nghĩ tới tra ra mới phát hiện chẳng qua chỉ là một công ty thương mại nhỏ nhỏ, nhân viên chưa tới mười người, quan hệ kinh doanh rất bình thường, không có gì bất hợp pháp; ngay cả bối cảnh của người phụ trách cũng đơn giản, thật sự không có gì đặc biệt, toàn bộ quá trình điều tra chưa tới một tiếng đồng hồ.

Còn vì sao mắt mắt thêm nửa tiếng nữa mới mang tài liệu tới là do bọn họ hoàn toàn không thể tin nổi tổng giám đốc muốn điều tra đối tượng đơn giản như thế, có lẽ còn có chi tiết gì đó không tra được, cho nên lại điều tra kỹ càng thêm một lần nữa.

Nửa tiếng sau, tất cả nhân viên xác định thật sự không tìm được cái gì nữa, lúc này mới tin tưởng hóa ra đối tượng quả thật đơn giản. Vì thế liền gấp rút đưa tài liệu đã được chỉnh sửa dâng hoàng lên.

Nghe vậy, Trác Dung buông hồ sơ đã ký ra, bấy giờ mới ngẩng đầu lên cầm lấy tài liệu: “Cám ơn.”

“Tôi ra ngoài trước.” Dù rất ngạc nhiên, vì sao tổng giám đốc nhà mình đột ngột hứng thú với một công ty thương mại nhỏ nhỏ, hoàn toàn không có giao dịch làm ăn, trưởng phòng Trần cũng không ngờ đến độ đề lộ ý nghĩ của mình, đương nhiên càng không mở miệng ra hỏi, khuôn mặt chữ điền từ đầu đến cuối đều không bộc lộ cảm xúc.

Gật đầu, Trác Dung chờ trưởng phòng Trần rời khỏi văn phòng xong mới chăm chú đọc tài liệu trên tay. Mãi một lúc sau, anh mới âm thầm thờ dài.

Haizz. Tin dụng rất tốt, hoàn toàn không có gì bất hợp pháp, người phụ trách Lê Mạnh Dương bối cảnh cũng hết sức đơn giản, nói ngắn gọn, chính là một công ty nhỏ làm ăn đường đường chính chính, chính đáng đến nỗi làm người ta bực mình!

Càng nghĩ càng không vui, Trác Dung phát hiện hoàn toàn không tìm ra được khuyết điểm nào, cũng không có cơ gì ngăn cản Diệp Hoa đi làm ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Diệp Hoa:

Anh nghĩ đây là tật xấu thâm căn cố đế của đàn ông!

Trước kia không biết quý trọng, đến khi có người đàn ông xuất hiện, lúc này mới có cảm giác bực dọc. Giống như con sư tử đực bị người xâm nhập lãnh địa của nó vậy, vừa tức giận, lại cảnh giác, chỉ muốn tìm mọi cách đẩy đối phương ra khỏi lãnh thổ của mình, bảo vệ yên ổn cho con cái của mình.

Anh sai, sai vì lại có cái tính xấu đó của đàn ông!

Buổi chiều, trong công ty thương mại Giai Dương, kim giờ đồng hồ trên tường chỉ vào số 5, kim phút số 4, chỉ ra rất rõ ràng cách giờ tan tầm còn có 10 phút.

Trước bàn làm việc. Tuy Diệp Hoa đã nhiều năm không đi làm, nhưng năng lực của chị vốn dĩ rất giỏi, bây giờ công việc chị phụ trách đại khái cũng không khác biệt nhiều lắm với việc làm trước đây, chỉ mất không đến nửa ngày đã nắm bắt rành rẽ, hơn nữa còn nhanh chóng thích ứng với công việc.

Kim giây tích tắc không ngừng nhích tới, mắt thấy giờ tan tầm sắp điểm, nhưng mười ngón tay của Diệp Hoa vẫn lướt như bay trên bàn phím máy tính, nhanh chóng đánh báo cáo, chuyển tâm đến độ hình như đã quên bống mất chị còn phải đi nhà trẻ đón con.

Ngồi sau bàn làm việc bên trái chị, một cô gái trẻ có đôi mắt to xoe tròn, dung mạo dễ thương tươi tắn không ngừng lén lút quan sát chị, đánh giá đồng nghiệp mới, thoát nhìn nhả nhận lịch sự thanh tao, tính tình rất tốt, vừa hiếu kì lại vừa lo lắng vô cùng.

Rốt cuộc chị ấy có quan hệ gì với ông chủ?

Lần trước, ông chủ đích thân đưa chị đến công ty tham quan một vòng và giới thiệu với mọi người. Chờ họ rời đi, các đồng nghiệp liền bàn tán xôn xao, không ngờ mới có vài ngày, chị ấy đã đi làm.

Tuy nói ông chủ bình thường rất dễ ở chung, đối với nhân viên cũng không ra vẻ, nhưng thái độ với chị ấy đặc biệt thân thiết. Hôm nay mới ngày đầu tiên đi làm, ông chủ đã mấy lần ra khỏi văn phòng, chú ý xem chị làm việc có quen không, công việc có vấn đề gì không, thật tình làm người ta buồn bực quá đi.

Càng nghĩ, cảm thấy nguy cơ càng tăng, trợ lý kinh doanh trẻ tuổi dễ thương vụng trộm yêu mến ông chủ – Trương Tư Nghi không tự chủ khẽ cắn môi dưới, nhin không được lại lẳng lẳng nhìn lên đồng nghiệp mới, thấy người ta dịu dàng nhã nhặn, nhìn lại mình, không khỏi chán nản.

Haizz. Quả thực không so được với người ta!

Chẳng thà nói bản thân xấu xí, bề ngoài kém hẳn đối phương. Đẳng này cô vẫn luôn tự tin vào dung mạo của mình, nói không phải khoe chứ, cô đang ở giai đoạn thanh xuân trẻ đẹp. Tuy đồng nghiệp mới cũng không già, nhưng so tuổi tác, cô mới hơn hai mươi, chỉ riêng điểm này đã toàn thắng!

Có điều luận phong thái, luận thành thực, luận quyền rũ, đồng nghiệp mới hoàn toàn ăn đứt cô, hơn nữa khuôn mặt lại dịu dàng, điềm tĩnh, phối hợp toàn bộ có thể nói là trong ngoài kết hợp, càng tăng thêm sức mạnh, trực tiếp đánh bại cô.

A a a. Căn bản là đã kích người ta mà!

Nghĩ đến đây, Trương Tư Nghi không khỏi thở dài đau khổ, mấy lần định mở miệng hỏi thăm quan hệ giữa Diệp Hoa và ông chủ, nhưng cuối cùng không có can đảm lại rút đầu trở về, tiếp tục lén lút quan sát, mãi đến khi kim phút chỉ vào con số 6.

Bỗng chốc, thấy Diệp Hoa nhanh chóng hoàn tất phần báo cáo, lập tức save dữ liệu rồi shutdown máy tính, nhanh nhẹn thu dọn bàn làm việc, lấy túi xách, toàn bộ động tác liền một mạch, không lãng phí dù là nửa giây. Trương Tư Nghi này giờ vẫn luôn vụng trộm chú ý chị tròn mắt há hốc miệng, ngăn ngor nhìn chị chuẩn bị tan làm.

“Diệp Hoa!” Đột nhiên, Lê Mạnh Dương từ phòng làm việc chạy ra, thấy chị đang muốn vội vàng rời đi, hấp tấp gọi lại.

Ngừng bước, Diệp Hoa quay người nhả nhận hỏi: “Mạnh Dương, có việc sao?”

“Công việc đã quen rồi hả?” Lê Mạnh Dương thân mật hỏi thăm.

Diệp Hoa nhin không được nở nụ cười: “Đúng vậy, cảm ơn anh quan tâm.”

A. Đây lần thứ năm trong hôm nay anh hỏi cùng một câu này.

Có lẽ hiểu được chị đang cười cái gì, Lê Mạnh Dương ngượng ngùng sờ mũi, hơi xấu hổ hỏi: “Em vội đi đón Tiểu Vũ phải không? Có cần anh đưa em đi.”

Anh nói còn chưa xong, Diệp Hoa đã mỉm cười lắc đầu khéo léo từ chối: “Cảm ơn anh nhưng không cần đâu!”

Lê Mạnh Dương hiểu rất rõ tình hình của chị, cũng đúng lúc tạo cơ hội cho chị làm việc, điều này chị thực sự cảm kích. Thế nhưng ngoài việc đó ra, chị không thể làm phiền anh những việc khác nữa, nếu không thì chị quả là không biết mắc cỡ.

“Ồ được rồi!” Biết chị ngoài mềm trong cứng, tính tình cứng cỏi không thích phiền toái người khác, Lê Mạnh Dương không miễn cưỡng, cũng không quên dặn dò: “Nếu có gì cần anh giúp cứ nói, đừng khách sáo!”

Tuy không biết vì sao chồng chị không biết nhìn người, lại buông tha người phụ nữ tốt như Diệp Hoa, song đời người có rất nhiều chuyện khó nói, vấn đề giữa hai vợ chồng người ngoài cũng không thể hiểu hết được. Hôn nhân của chị đã xảy ra vấn đề, bên người lại có đứa trẻ, khẳng định rất vất vả, có thể giúp được bao nhiêu thì giúp thôi!

Không biết ý nghĩ trong lòng anh nhưng Diệp Hoa thật sự cảm nhận được ý tốt của anh, cảm động gật đầu, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh nước, cảm động sâu sắc.

Bị nhìn chăm chú, Lê Mạnh Dương không khỏi cảm thấy rung động. Thiện cảm nhiều năm trước từng có lại chậm chậm nảy mầm, chỉ vì đôi mắt thăm thăm vẫn xinh đẹp dịu dàng như thế, làm người ta không kiềm chế được muốn đi thăm dò, rồi lại không kiềm chế được trầm luân trong đó.

Ngồi sau bàn làm việc, Trương Tư Nghi quan sát nhất cử nhất động của Lê Mạnh Dương, thay đổi rất nhỏ trên mặt anh cũng lọt vào mắt cô, trong lòng không khỏi chán nản thất vọng.

Vội vàng muốn đi đón con, Diệp Hoa không tâm tình đầu mà để ý này nọ, nhìn nhìn đồng hồ, giọng nói nhỏ nhẹ lại cất lên: “Được rồi, em phải đi đón Tiểu Vũ, ngày mai gặp!” Dứt lời, không chút do dự xoay người rời đi, trong đầu chỉ nghĩ đến việc nhanh đến nhà trẻ đón con.

Nhìn chị sốt ruột chạy ra khỏi công ty, mãi đến lúc không còn thấy bóng dáng, Lê Mạnh Dương mới thu hồi tầm mắt, không ngờ lại đụng phải một đôi mắt hiếu kì sáng rực.

“Nhìn cái gì?” Không biết vì sao, anh cảm thấy xấu hổ. Vốn không có kiểu cách ông chủ, anh lập tức cười cười vỗ đầu trợ lý mới vừa rồi đã nhìn thấy hết dáng vẻ thất thần xuẩn ngốc của mình để lấp liếm khó xử trong lòng.

Bị người mình yêu thầm vỗ đầu như vậy, Trương Tư Nghi không giận còn cười, đơn giản là vừa mới nghe được “từ mẩu chốt”, làm cô phấn chấn hẳn lên, không dẫn lòng được hỏi thăm: “Ông chủ, Tiểu Vũ là ai vậy? Con của chị Diệp à?”

Nghe qua hình như là thế, mà nếu thật, vậy tức là vị đồng nghiệp mới nhả nhặn thùy mị kia đã kết hôn, sinh con, sẽ không trở thành “tình địch tiềm ẩn” của mình rồi!

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng mừng khắp khối, ánh mắt đang rầu rĩ chán nản nhanh chóng thay thế bằng vẻ hưng phấn, sáng rỡ.

“Em hỏi làm gì? Nhiều chuyện quá đó!” Liếc mắt nhìn cô, Lê Mạnh Dương nhin không được cười mắng.

“Ừ! Mọi người đều là đồng nghiệp, hiểu nhau một chút, về sau mới dễ giao lưu, cũng có thêm đề tài tán gẫu thôi mà!” Nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Trương Tư Nghi phản ứng không chậm, đã sớm nghĩ được lý do đường hoàng.

Nghe thế, Lê Mạnh Dương ngẫm thấy cũng đúng. Huống chi sau nhiều năm Diệp Hoa mới đi làm trở lại, nếu ngay từ đầu có thể tạo dựng mối quan hệ tốt, chắc chắn có thể giúp chị càng thêm thích ứng với công ty, nghĩ thế lập tức gạt đầu.

“Tiểu Vũ đúng là con Diệp Hoa.” Tuy anh cũng chỉ nghe Diệp Hoa nhắc qua, còn người thì chưa gặp bao giờ.

Hóa ra đúng thế thật!

Đoán mò thành thật, mắt Trương Tư Nghi sáng lên, còn chưa kịp mừng thầm, lại nghe anh nói:

“Có điều mai một em có tán chuyện với Diệp Hoa thì đừng hỏi về ông xã cô ấy!” Lê Mạnh Dương cẩn thận nhắc nhở.

“Hơ..... Tại sao?” Trương Tư Nghi buồn bực.

“Hôn nhân của cô ấy có chút vấn đề.....” Ngập ngừng, anh cuối cùng bực mình liếc cô: “Làm gì mà tò mò vậy? Tóm lại miễn nhắc đến chuyện thương tâm của người ta là được rồi!”

Dứt lời, phát tay, xoay người vô văn phòng, để lại cô trợ lý gục đầu xuống bàn chả còn tí sức nào nữa.

Hu hu..... tình địch tiềm ẩn thì vẫn cứ là tình địch tiềm ẩn thôi!

Nhìn thái độ của ông chủ với đồng nghiệp mới, nếu thật sự có ý, chắc sẽ không quan tâm đến chuyện người ta có con riêng.

Ôi ôi ôi..... Đột nhiên cảm thấy đường tình duyên của mình sao mà u ám quá chừng!

Lại nói chuyện, Diệp Hoa vội vàng ra khỏi cao ốc chạy đi đón con, hấp tấp đi tới trạm xe điện ngầm, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng còi xe “tìn”, theo bản năng quay đầu nhìn. Một chiếc RV cao cấp quen thuộc chậm rãi nhích tới, cuối cùng dừng lại bên cạnh chị, cửa bên ghế phụ tự động mở ra.

“Anh đưa em đi đón Tiểu Vũ.” Một cái đầu ló ra khỏi xe, khuôn mặt luôn bình tĩnh của Trác Dung hơi mỉm cười nhìn chị.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm dừng lại trên mặt anh, tâm tình Diệp Hoa rất phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Làm như không thấy chị khác thường, Trác Dung mặt không đổi sắc, cười tươi giục chị: “Đừng để Tiểu Vũ chờ lâu quá, nhanh lên xe đi!”

Nghĩ đến bé con ngoan ngoãn hiểu chuyện đang chờ mình, Diệp Hoa khẽ than thầm, ung thuận lên xe, nhưng từ đầu chí cuối đều trầm mặc không nói.

Thật ra Trác Dung không hề để tâm, chuyên chú lái xe, làm bộ lơ đãng mở miệng tán gẫu: “Hôm nay thế nào? Công việc có thuận lợi không? Có thích ứng được không?”

“Anh không cần phải vậy.....” Tiếng thở dài khẽ cuối cùng bật ra khỏi môi, Diệp Hoa không mong muốn chuyện này.

Trong lòng chị rất rõ, đây tuyệt đối không phải tình cờ hay tiện đường gì cả, có thể vừa vận xuất hiện ngay lúc chị tan tầm như vậy, chắc chắn trước đó đã chờ bên ngoài cao ốc lâu rồi.

Anh thân là người đứng đầu một tập đoàn lớn như vậy, ngày thường đã không có biện pháp phân thân, ba bữa cơm cũng vô chừng, thật sự không cần nỗ lực trích ra chút ít thời gian giữa một đồng công việc về bên, hao tổn tinh thần đi đón chị.

Thà rằng anh dành chút thời gian ít ỏi đó nghỉ ngơi, nếu không sẽ kiệt sức mất.

“Ừ, không cần.” Hiểu được hàm ý của chị, Trác Dung không khỏi mừng thầm chị vẫn quan tâm anh như trước, nụ cười càng rạng rỡ: “Nhưng anh nguyện ý!”

“Anh.” Hơi giận anh không biết tự thương thân mình, Diệp Hoa trừng anh, lại chạm phải đôi mắt thăm thẳm dịu dàng ngập tràn tình cảm của anh, ngực căng thẳng, lo sợ không yên né đi, không dám nhìn thẳng anh nữa.

Giờ chị đã hiểu lòng anh, nhưng tim bị thương quá nặng, không dám tiếp nhận, đành hốt hoảng trốn tránh.

Thấy thế, Trác Dung chỉ biết than thầm không thôi. Đây là anh tự làm tự chịu, giờ đành ráng gồng mình mà nuốt quả đắng, mặt không gợn sóng quay lại chủ đề ban nãy.

Biết anh cố ý nói sang chuyện khác, trong lòng Diệp Hoa có chút chua chát đồng thời cũng âm thầm thở dài nhẽo.

Cứ như vậy, bỏ qua một bên vấn đề tình cảm giữa hai người trong lúc đó, Trác Dung khi có ý, lúc vô tình hỏi thăm tình hình ngày đầu tiên chị đi làm.

Mà Diệp Hoa biết anh quan tâm, cũng không xua đuổi ý tốt của anh, cẩn thận trả lời. Thậm chí nói một hồi, hai mắt còn tỏa sáng rạng rỡ, tựa hồ sau nhiều năm lại đi làm trở lại, đối với công việc chị có chút cảm giác thành công.

Thấy chị mặt mày hăm hở, giọng điệu phấn chấn, Trác Dung vừa cao hứng vì chị đi làm thuận lợi vừa không khỏi gượng gạo trong lòng.

Ày. Xem ra tất cả đều thuận lợi, anh lại càng không có lý do ngăn cản chị đến chỗ “tình địch” đi làm.

Trong lúc cả hai đều không có ý định đề cập đến vấn đề tình cảm, xe đã nhanh chóng tới cổng nhà trẻ, chào hỏi cô giáo giữ trẻ đang tươi cười xong, suôn sẻ đón được con.

Ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau, cậu nhóc hết nhìn mẹ ngồi phía trước, lại nhìn ba đang chuyên tâm lái xe, trong lòng có vô vàn câu hỏi.

Chẳng lẽ ba mỗi ngày đến bấm chuông cửa ăn cơm chiều rồi, bây giờ còn định mỗi ngày sáng chiều đều đưa đón bé và mẹ đi học, đi làm sao?

Không phải ba bận rộn lắm sao? Tại sao sau khi mẹ và bé ra ngoài ở rồi, ba ngược lại có thêm thời gian vậy?

Khó hiểu quá nha!

“Tiểu Vũ, hôm nay ở chung với bạn học mới có tốt không?” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hoang mang trong kính chiếu hậu, nôn nóng hàn gắn quan hệ cha con, Trác Dung lập tức mỉm cười hỏi.

Gật đầu, Trác Dật Vũ chỉ đơn giản đáp lại một tiếng “Có”.

Thấy thế, Trác Dung tuy biết con không giống những đứa trẻ sáu tuổi bình thường, nhóc nhà anh trưởng thành sớm, tính tình tương đối điềm tĩnh, nhưng không khỏi vì nhóc lạ lẫm với mình mà buồn rầu, tự trách bản thân.

Trái lại, Diệp Hoa ngồi một bên mong muốn gắn kết tình cảm hai cha con, dịu dàng lên tiếng: “Tiểu Vũ, hôm nay có quen bạn mới không con?”

“Có ạ!” Lại gật đầu, nhóc con trả lời mẹ rõ ràng thân mật hơn nhiều, “Có một bạn mập tên Ngô Gia Thiệu, bạn ấy cùng con chơi giải câu đố trong tranh. Mẹ bạn ấy có mua cho bạn ấy bách khoa toàn thư về động vật của thiếu nhi, ngày mai sẽ mang đến cho con xem cùng.”

Đúng là. đôi ngộ khác nhau!

Bị con đối xử lạnh nhạt, Trác Dung lại ân hận mình làm ba quá thất bại. Diệp Hoa nghe nhóc con hóm hĩnh lách cha lách chách kể chuyện bạn mới không quên nhân cơ hội lôi kéo.

“Không phải ba cũng mua sách báo về thú vật dành cho thiếu nhi cho con sao? Ngày mai con có thể cầm đi cùng xem với bạn mới mà!” Mỉm cười hiền hòa, chị liếc mắt ra hiệu cho người đàn ông đang ngồi sau vô-lăng, muốn anh tham gia trò chuyện đúng lúc, vừa để hiểu con, lại vừa gia tăng tình cảm cha con.

Tất nhiên, Trác Dung không ngốc, vừa nhận được ám chỉ của vợ, lập tức ngẫm hiểu, thân thiện tiếp lời: “Đúng đó! Mang đi xem chung với bạn mới. Phải rồi! Tiểu Vũ thích con vật nào nhất?”

“Sư tử!” giọng nói trẻ thơ trong treo trả lời không chút do dự, nói đến con vật bé yêu thích nhất, hai mắt nhóc con sáng rỡ.

Nhận được đáp án hài lòng, Trác Dung được cổ vũ, cười vang nói: “Từ giờ ba kêu con là tiểu Leon nha, chịu không?”

“Leon?” Bất chợt ba phát âm, mày nhỏ xinh xắn hơi nhíu lại. “Nghĩa là gì ạ?”

“Leon, tiếng Tây Ban Nha nghĩa là sư tử.” Mặt tràn ngập nụ cười, Trác Dung hết sức vui vẻ.

Hóa ra là sư tử à!

Được giải đáp, Trác Dật Vũ tỉnh ngộ, lập tức gạt đầu rồi lại lắc đầu.

Gạt rồi lại lắc, cái này..... nghĩa là sao đây?

Trác Dung bị con làm cho hồ đồ, theo bản năng nhìn Diệp Hoa, muốn tìm kiếm viện trợ.

“Gạt đầu, rồi lắc đầu, vậy là con thích hay không thích?” Không phụ mong mỏi của anh, Diệp Hoa nhanh nhẹn hỏi con.

“Con thích sư tử, nhưng tên con là Trác Dật Vũ, không phải Leon.” Cau mày, mặt nhóc con thực sự rất nghiêm chỉnh.

Nghe con nói, Trác Dung, Diệp Hoa không hện mà cùng nở nụ cười. Trác Dung bình thường chín chắn cẩn trọng bỗng nhiên nổi tính trẻ con, sắc mặt âm đạm giả bộ thương tâm: “Leon nghe rất hay, lại đáng yêu. Hóa ra Tiểu Vũ ghét ba đặt tên thân mật cho con nha.”

Tuy rằng quan hệ cha con có hơi lạnh nhạt, trước kia cũng từng nói bé ghét ba, nhưng dù sao trời sinh vẫn là cha con, miệng có nói chán ghét thế nào đi nữa thì trong lòng con trẻ vẫn yêu quý cha mình. Lại thêm Trác Dung gần đây luôn cố gắng kéo quan hệ hai cha con lại gần, ba tiến bộ rất nhiều, làm Trác Dật Vũ đã không còn “chán ghét” nữa, bây giờ thấy ba bị bé làm đau lòng như vậy, bé nóng vội không biết làm sao.

“Không có chán mà!” Khó thấy được nhóc con tính tình ngoan ngoãn ôn hòa kia cuống cuồng la lớn: “Tiểu Vũ thích Leon mà, nhưng con không phải tên Leon! Bằng không..... bằng không lúc không có người khác, ba có thể gọi con là Leon.”

Nghĩ tới nghĩ lui, vất vả lắm mới tìm ra được biện pháp thỏa hiệp.

Hiếm hoi lắm mới thấy được vẻ hồn nhiên của bé cưng, Diệp Hoa ngạc nhiên đồng thời lại cảm thấy thật sự rất đáng yêu, làm người ta cứ muốn tiếp tục đùa, ít khi chị “mất đi lương tâm” mà gia nhập vào hàng ngũ trêu đùa con.

“Vậy là mẹ là “người khác” sao?” Quay đầu nhìn bé con đáng yêu ở băng sau, chị buồn bã hỏi.

“Mẹ không phải người khác!” Sốt ruột bác bỏ, Trác Dật Vũ lớn tiếng giải thích thêm, “Lúc có mẹ, ba cũng có thể gọi con là Leon.”

Đùa thành công, lại được nhóc con ưng thuận, thân làm cha mẹ Trác Dung và Diệp Hoa không hện mà cùng bật cười, hai người theo bản năng liếc nhìn bé, đầy mắt ngập tràn vui sướng và yêu thương đối với con.

Ừ..... Mấy năm nay, đây là giờ phút bọn họ giống với hình ảnh “một nhà ba người” nhất!

Lòng có chua xót, lại có vui vẻ, Diệp Hoa cảm thấy chị và Trác Dung dù chia tay cũng không thể cướp đoạt tình thương của cha mà con đáng được hưởng. Thế nên từ lúc ở riêng đến nay, chị vẫn rất cố gắng cải thiện quan hệ giữa hai cha con, làm cho tình cảm cha con càng thêm thân mật hòa hợp, nay như vậy cũng coi như thành công được một chút!

A..... Đây là con anh!

Ngoan ngoãn biết nghe lời, trưởng thành sớm nhưng vẫn giữ nét hồn nhiên trẻ con. Trong sáng, đáng yêu, hiền lành, thân thiết như thế làm người ta khao khát ôm thật chặt vào lòng, nhập vào máu thịt mà thỏa thích yêu thương..... Đây là cái gọi là hạnh phúc gia đình sao?

Trời ơi! Mấy năm nay, trốn tránh rốt cuộc đã khiến anh bỏ lỡ bao nhiêu chuyện tốt đẹp?

May mắn! May mắn anh tỉnh ngộ đúng lúc, bây giờ còn có cơ hội挽回, nếu không chỉ sợ cả đời này anh cũng không biết mình đã đánh mất điều gì?!

Nghĩ đến đây, Trác Dung vừa ảo não vừa hối hận, lại thấy mừng vì mình vẫn còn may.

Hai người lớn, hai mối xúc cảm tâm tư khác nhau nhưng trên mặt đều tươi cười, đầy yêu thương, cưng chiều con.

Ngược lại Trác Dật Vũ thấy cha mẹ đồng thời cười thành tiếng mới biết mình bị gạt, không thể nói được là tức hay xấu hổ. Khuôn mặt tuần tú xinh xắn nhất thời đỏ bừng, nhưng lại cố gắng làm bộ đanh mặt lại, nói đáng yêu bao nhiêu là có bấy nhiêu, khiến người ta càng nhìn càng muốn bật cười.

Quả nhiên, thấy đáng vẻ nhóc con như vậy, Trác Dung và Diệp Hoa càng cười to hơn, vui vẻ hơn, chốc lát trong xe tràn ngập không khí ấm áp của gia đình.

Vốn đang xấu hổ, buồn bực, Trác Dật Vũ chưa từng thấy cha mẹ cùng cười vui vẻ như vậy, nhất thời nhìn mà ngây người, tâm hồn non nớt nhỏ bé mặc dù không hiểu rõ nguyên nhân, nhưng trực giác cảm thấy như vậy thật tốt.

Nếu có thể tiếp tục như thế, bé bị cười cũng không sao hết.

Ngồi ở ghế phụ, Diệp Hoa thấy con thủy chung không nói chuyện, tưởng bé còn tức giận, vội vàng thu lại nụ cười, dịu dàng dỗ dành, “Tiểu Vũ, đừng giận, ba mẹ thấy con dễ thương quá nên đùa với con cho vui thôi mà!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Vợ vàng gật đầu phụ họa, Trác Dung liếc nhìn con qua kính chiếu hậu, miệng nhếch lên, nở nụ cười thương yêu, “Tiểu Leon đáng yêu của ba, mặt đánh lại xấu lắm!”

Cha mẹ mở miệng ra là “đáng yêu” làm bé xấu hổ không thôi, nhóc con ngượng nghịu nhỏ giọng kháng nghị: “Con là con trai, không thể nói đáng yêu.....”

Đáng yêu là dùng cho con gái, bé không phải.

“Được được được, không nói đáng yêu!” Mím cười phụ họa, lòng Diệp Hoa mềm nhũn, vui phơi phới, nếu không phải đang trong xe đã sớm ôm chặt bé vào lòng mà hôn một cái rồi.

Xấu hổ đến nổi lỗ tai cũng đỏ, Trác Dật Vũ ngượng nghịu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, dứt khoát lựa chọn im lặng thay cho câu trả lời.

Dáng vẻ kiêu ngạo mà dễ thương của bé qua kính chiếu hậu lọt hết vào trong mắt Trác Dung, làm anh kim lòng không đậu há miệng thật to, cười không ra tiếng, ngực tràn trề một thứ cảm xúc khó hình dung, khó có thể dùng lời diễn tả cảm giác thỏa mãn lan tràn khắp người, khiến anh xúc động muốn rơi lệ.

Anh nghĩ, anh yêu hai mẹ con cô biết nhường nào!

Từng vì bản thân trì trệ, trốn tránh mà bỏ qua niềm hạnh phúc này nhiều năm; giờ đây anh chỉ muốn dốc lòng bù đắp cho hai mẹ con, vẫn hồi toàn bộ tình yêu, thương của cả hai, làm một người chồng tốt nhất, một người cha tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Trác Dung càng thêm quyết tâm, anh âm thầm thề, mặc kệ tình địch mới cũ gì đó, chỉ cần là đàn ông có ý đồ với Diệp Hoa, anh đều biến thành một con sư tử bảo vệ lãnh địa, tuyệt đối không cho đối phương cơ hội mơ tưởng vợ con anh.

“Ồ?” Thành linh, Diệp Hoa phát hiện không đúng, “Đây không phải đường về nhà.”

Nghe vậy, Trác Dung cười khê, “Hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, làm cả một ngày chắc đã mệt mỏi rồi, cũng không cần vội về nấu cơm làm gì, chúng ta ra ngoài ăn đi!”

Nghĩ nghĩ, Diệp Hoa cảm thấy mấy năm nay Tiểu Vũ và Trác Dung rất hiếm có dịp cùng ra ngoài ăn cơm. Chẳng mấy khi có không khí tốt đẹp như hôm nay, nên rên rỉ lúc còn nóng để hai cha con ở chung, tăng tiến cảm tình, thế nên cũng không phản đối, gật đầu.

Được ưng thuận, nụ cười của Trác Dung lại nở trên môi, lái xe, chở hai người quan trọng nhất trong đời anh, thẳng tiến nhà hàng hạng nhất hiện ra trong đầu.

Nửa giờ sau, một nhà ba người đã an tọa trong một góc khuất của nhà hàng, một nhà hàng cao cấp chỉ có người quen mới biết.

Dưới sự giới thiệu nhiệt tình của nhân viên phục vụ đã được huấn luyện, ba người chọn món rất mau, món ăn cũng được đưa lên nhanh chóng.

Một bên dùng cơm, một bên tán gẫu chuyện thường ngày, nhất là Trác Dung cố tình bù đắp, thể hiện, không khí có thể nói là hoà thuận vui vẻ, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ, gượng gạo cứng nhắc do vợ chồng li thân và quan hệ cha con lạnh nhạt nhiều năm.

Đáng tiếc trời nổi cơn giông bất chợt, họa phúc chỉ trong tích tắc, chuyện đời chẳng có gì là tuyệt đối.

Đúng vậy! Đang lúc không khí hết sức vui vẻ, một giọng nịnh bợ rõ to đột ngột vang lên.

“Trác tổng, không ngờ lại gặp anh ở đây, thật là khéo quá!” Một người đàn ông béo ục ịch, vác cái bụng bia thật to, chừng năm mươi tuổi, dắt một cô gái quyến rũ “trước lối sau vênh” bước nhanh tới bàn họ, gương mặt nung núc thịt cười bợ đỡ.

“Hóa ra là Thái đồng.” Nhìn thấy người tới, Trác Dung thân nhiên gật đầu hỏi thăm, “Đúng là vừa khéo.”

Thái đồng của Trọng Vinh, một trong những nhà cung cấp của tập đoàn Hoành Trường, đơn đặt hàng của Hoành Trường hàng năm chiếm hết 40% doanh số của công ty họ. Hợp tác coi như vui vẻ, khuyết điểm duy nhất chính là người phụ trách Thái đồng làm người quá lơn lẹo, lần nào gặp mặt cũng ân cần lấy lòng hết mực. Người khác có khi sẽ thấy đắc ý, bản thân anh ngược lại chỉ thấy phiền.

Không biết tâm tư được che giấu bởi vẻ ngoài thân nhiên của anh, Thái đồng vẫn giữ nguyên thái độ nhiệt tình quá mức, tò mò lướt nhìn hai người đối diện Trác Dung, thoạt trông hình như là hai mẹ con, mặt tươi cười không dối.

“Trác tổng, hai vị này là?” Trong lòng đã lờ mờ đoán được, nhưng hỏi rõ ràng tốt hơn, lỡ đâu đoán bậy, làm trò cười là chuyện nhỏ, đắc tội người cấp miếng cơm manh áo mới là chuyện lớn.

“Đây là bà xã và con trai tôi.” Lịch sự mỉm cười, Trác Dung ôn hoà giới thiệu.

“Hóa ra là tôn phu nhân cùng quý công tử! Tôi nói mà, quý bà thanh lịch và cậu bé đáng yêu thế này, chắc chắn là người nhà Trác tổng.....” Đoán mò thành thật, ngoài miệng Thái đồng lập tức thân thiện lấy lòng, đủ mọi lời lẽ nịnh hót cuộn cuộn tuôn trào, chính là cặp mắt cười híp mí kia không dấu được tò mò, thích thú đánh giá hai mẹ con từ đầu đến chân.

Chà chà, thì ra trước mặt chính là “hồ ly tinh” trong lời đồn nha!

Nên biết năm đó Trác Dung có hôn ước với thiên kim của công ty Dư Thị. Ai ngờ cha Trác Dung đột ngột qua đời, anh cũng không nể mặt mũi đôi bên, đột nhiên từ hôn, nhanh như chớp cưới người khác, gây nên một trận náo loạn.

Lúc ấy mọi người đều bàn tán xôn xao, tập đoàn Hoành Trường vì vậy kết thù với Dư Thị, nghe nói thiên kim đại tiểu thư nhà họ Dư đến giờ nhắc tới đến Trác Dung vẫn còn nổi điên.

Thành thử, đám người hóng chuyện đều tò mò không thôi, cô gái có bản lĩnh câu được Trác Dung, khiến anh cam tâm tình nguyện giải trừ hôn ước để cưới mình trông ra sao? Rất nhiều tờ báo dân cho cô gái đột nhiên xuất hiện còn cướp chồng người này cái mác “hồ ly tinh”, cũng cố nghĩ cách tìm hiểu toàn bộ thông tin về cô ta.

Có điều, không biết là Trác Dung bảo vệ quá kỹ, hay là đám chó săn (1) quá vô dụng, trước đó việc hai người công chứng kết hôn không thu hoạch được gì đã đành; khi anh cùng thiên kim Dư Thị từ hôn, đồng thời lộ ra chuyện kết hôn nhanh như điện xẹt, đội ngũ chó săn của tất cả tạp chí tòa báo đều thi nhau phô bày kỹ năng, chỉ mong chớp được gương mặt thật của hồ ly tinh thần bí kia. Khổ nỗi chị không ra ngoài, cũng không tham gia tiệc tùng gì cả, thậm chí ngay cả tiệc tổng kết cuối năm của tập đoàn Hoành Trường cũng không lộ diện lấy một lần, làm đám chó săn thất vọng không biết làm sao.

Chỉ có lần chị vào bệnh viện dưỡng thai, không biết ai để lộ phong thanh cho giới truyền thông, làm một đám chó săn, kí giả kéo nhau tới châu chực trước cửa bệnh viện, nhờ đó mới chụp được hình ảnh Trác Dung che chở cho chị. Tay chị ôm một đứa bé mới sinh mấy ngày, đeo khẩu trang, đầu đội mũ rộng vành thật lớn, cả người trùm kín mít khiến người ta không nhìn ra được. Vậy nên hồ ly tinh vẫn giữ nguyên tính thần bí như cũ.

Không ngờ hôm nay ông ta lại vô tình gặp được hồ ly tinh trong truyền thuyết này.

Lạ lẫm, sau khi kết hôn Trác Dung rất ít khi nhắc tới vợ anh với người ngoài, thậm chí hai vợ chồng chưa bao giờ cùng nhau công khai xuất hiện, cả con cũng giấu rất kỹ. Vì thế bên ngoài đồn đại, lúc trước anh bỏ thiên kim nhà họ Dư, ngược lại kết hôn cùng một cô gái không có tiếng tăm gì hoàn toàn là do bị gái bấy, cũng vì có đứa nhỏ nên mới cưới cô ta về, kỳ thật hai vợ chồng căn bản không có tình cảm.

Thế nhưng xem tình hình hôm nay, một nhà ba người vui vẻ hoà thuận dùng cơm, đồn đãi căn bản không đáng tin!

Đang lúc Thái đồng dùng ánh mắt tò mò lăm lăm chuyện đánh giá, mặt Diệp Hoa tái nhợt hẳn đi, lại có chút xấu hổ, gượng gạo.

Chị biết rõ bên ngoài đồn đãi gì về chị, chẳng qua chị không nghĩ ngợi, cũng không tranh cãi, nhưng bị người ta giáp mặt, nhìn bằng ánh mắt quái gở “hóa ra cô chính là con hồ ly tinh đó” thì cảm giác đương nhiên bất đồng.

Một bên, Trác Dung đã sớm nhận ra ánh mắt lão Thái đồng này lăm người ta bức mình, trong lòng cảm thấy mất hứng, định lên tiếng đuổi người, Trác Dật Vũ vốn luôn nhạy cảm lại chín chắn trước tuổi đã hành động sớm hơn anh một bước.

Bé con thấy mặt mẹ đột nhiên tái đi, trong chớp mắt dường như nhớ tới chuyện gì đó không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng tối sầm, nhào vào lòng mẹ, ôm chặt lấy thân hình mềm mại ấm áp của chị.

“Tiểu Vũ, làm sao vậy con?” Hoi hoảng, Diệp Hoa cúi đầu nhìn bé.

Rầu rĩ trong lòng mẹ, cái đầu nhỏ lắc lắc nghĩ ngợi, kể đó Trác Dật Vũ ngẩng đầu nở nụ cười tươi rói hết sức khả nghi với chị, hơn nữa mở miệng nói với ba, thái độ này trước đây chưa từng có, “Ba, con muốn ăn bít tết của ba!”

Ngọt ngào, nũng nịu như vậy làm hai vị cha mẹ vốn quá rành tính con sừng sốt.

Diệp Hoa còn chưa kịp phản ứng, Trác Dung dường như hiểu ra gì đó, đột nhiên mỉm cười, hết sức phối hợp, gấp một miếng bít tết đút vào miệng con.

“Ngon không con?” Về mặt cung chiêu, hoàn toàn ra dáng cha hiền con thảo.

“Ngon ạ!” Gật đầu thật mạnh, Trác Dật Vũ hồn nhiên kêu lên: “Mẹ, mẹ cũng ăn một miếng đi.”

“Đây!” Phối hợp khăng khít, một miếng bít tết khác lập tức đưa đến miệng chị.

“.....” Không nói được gì, Diệp Hoa lúc này mà không nhìn ra được hai cha con nhà kia cố ý diễn tuồng trước mặt người khác thì đúng là đồ ngốc. Tuy không biết vì sao bé con bảo bối chủ động nhưng tới nước này, chị cũng đành phối hợp cho tốt, há miệng ăn.

Một lớn một nhỏ thay nhau gấp thức ăn, trong mắt người ngoài không rõ nội tình như Thái đồng rõ ràng chính là hình ảnh một gia đình hạnh phúc, lập tức nghĩ rằng mấy lời đồn đại tám nhăm bên ngoài căn bản không đáng tin.

Xem đi! Người ta rõ ràng là vợ chồng ân ái, đứa nhỏ thông minh tuấn tú, đáng yêu cỡ nào.

“Thái đồng, ngại quá! Nhà chúng tôi còn chưa ăn xong, không làm chậm trễ các vị nữa.” Diễn xong màn gấp đồ ăn, Trác Dung cuối cùng mới có thời gian nói chuyện với Thái đồng, lời lẽ nghe qua lịch sự, kì thực là kêu người ta đi cho nhanh.

“Đâu có! Đâu có! Là tôi làm gián đoạn các vị mới phải.” Thái đồng làm gì không hiểu ẩn ý của anh, lập tức cười trừ không ngớt, lại cười ha ha thêm cái

nữa mới kéo bạn gái theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ, ngồi xuống một góc khác của nhà hàng.

Thấy phục vụ rời đi, Trác Dật Vũ phút chốc thu lại nụ cười, xụ mặt cúi đầu ăn cá tuyết của mình, cũng không biết tức giận cái gì, mặc Diệp Hoa chọc ghẹo, tuyệt nhiên không cười, chăm chăm cúi đầu ăn cơm.

Tất cả đều lọt vào mắt Trác Dung, anh vừa tự hào lại vừa ngỡ vực.

Anh tự hào vì con sâu sắc, còn nhỏ đã nhận ra, tuy Thái đồng nói chuyện nịnh nọt nhưng ánh mắt nhìn hai mẹ con lại đầy tò mò sẫm soi khiến người ta khó chịu.

Đồng thời anh cũng hết sức thắc mắc, rốt cuộc con biết cái gì, mới khiến bé nhảy cảm như thế. Thậm chí không tiếc trái với cá tính ngày thường, có ý giả bộ ngây thơ trước mặt người ngoài, tạo ra khung cảnh đầm ấm của gia đình họ, thật giống như là.....

Phải bảo vệ mẹ bé không để người ngoài coi thường.

Nghĩ đến đây, mắt Trác Dung dần dần tối lại, ánh mắt nhìn con càng thêm phức tạp.....

Kì lạ, anh lờ mờ cảm thấy, có lẽ con lạnh nhạt với anh có một phần nguyên nhân trong đó.

Ban đêm, hai mẹ con thân thiết ôm nhau, hết sức thoải mái nằm trên giường lớn, bé rúc vào thân hình mềm mại thơm phức của mẹ, dang hai tay ôm chặt mẹ.

“Tiểu Vũ, làm sao vậy con? Có gì không vui, nói cho mẹ được không?” Khẽ khàng, từng chút một, vuốt ve lưng bé con, trong mắt Diệp Hoa ánh lên vẻ lo lắng.

Ôi..... Từ sau khi vị Thái đồng kia đi, nhóc cứ như vậy, đùa thế nào cũng không cười, thật không hiểu ra sao nữa?

Vùi mặt trong lòng mẹ lắc lắc đầu, Trác Dật Vũ nhất quyết không lên tiếng, nhưng trong đầu cũng không tự chủ được hiện ra cảnh xảy ra trước kia rất rất lâu. Lúc ba mẹ còn chưa tách ra ở riêng, bà nội, cái người tới bây giờ cũng không thân thiện với bé, phần lớn thời gian đều ở nước ngoài, một năm chỉ trở về một hai lần đã nói với bạn bè của bà.....

“..... Chẳng qua chỉ là con hồ ly tinh, cũng không biết giờ thủ đoạn gì mà mang thai con của Trác Dung nhà tôi, có con nên mẹ được nhờ, dám gả vào nhà họ Trác, phá hư hôn ước hai nhà Trác, Dư! Con hồ ly tinh đó không người chồng lưng, gia thế cũng không, gả vào nhà tôi chính là chim sẻ bay lên cây biến thành phượng hoàng, thực tế một điểm cũng không xứng. Cũng tại con tôi thật thà chịu trách nhiệm, mới ngốc nghếch để ả vào cửa, là tôi mà nói, cho ả một món tiền rồi đuổi đi là được. Yêu? Mặc cười! Hai vợ chồng chúng kết hôn xong liền chia phòng ngủ, mọi người có thấy ai kết hôn mà như vậy chưa? Con tôi không thương ả hồ ly tinh kia đâu, chẳng qua vì đạo đức nên phải cưới ả.....”

Khu biệt thự cao cấp Thiên Mẫ, phòng khách nhà họ Trác, một phụ nữ luống tuổi trang điểm rất đẹp, ăn diện sang trọng, da dẻ lại chăm sóc kỹ lưỡng, thoát nhìn trẻ hơn tuổi thật không ít, cách nói chuyện chanh chua châm chọc mười năm vẫn không thay đổi, đầy mắt đầy khinh thường, bắt mắt với con cháu mình.

Cũng không phải bà thích cô tiểu thư nhà họ Dư kia hơn, chẳng qua hôn sự với Dư Khởi Vận là do chồng bà đột ngột hứa hẹn trước khi chết. Nói giải trừ là giải trừ, ngoài việc khó ăn khó nói với nhà người ta, chung quy bà cảm thấy làm vậy là trái với nguyện vọng của chồng, huống hồ Dư gia cùng Trác gia mới là môn đăng hộ đối, con hồ ly tinh kia không so sánh được.

Trên sofa, mấy vị phu nhân nghe bà mở miệng một câu hồ ly tinh, hai câu hồ ly tinh, rõ ràng khinh thường con cháu mình, lập tức phụ họa châm chọc.

Trong lúc một đám người ở đó che miệng cười cợt, nói dài nói ngắn chỉ trích xô xiên sau lưng người khác, không ai phát hiện tại góc ngoặt trên cầu thang lầu hai có một cái bóng nho nhỏ đang ngồi. Chỉ thấy hốc mắt bé con ửng đỏ, siết chặt bàn tay bé xíu, tất cả những lời chanh chua ác nghiệt của mấy quý bà quý cô đều lọt vào tai bé, một chữ cũng không bỏ sót.....

Đáng ghét! Bé ghét bà nội mắng mẹ, ghét ba không thương mẹ, càng ghét tất cả những người nói xấu mẹ.

Mẹ không phải hồ ly tinh!

Mẹ yêu bé nhất, không phải hồ ly tinh gì đó!

Kí ức đáng ghét rất lâu trước đây lướt qua đầu, Trác Dật Vũ ôm mẹ càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn vui càng sâu trong lòng mẹ.....

Mẹ không phải hồ ly tinh, dù ba không thương mẹ, có bé yêu mẹ là được rồi!

Nghĩ đến đây, bé từ trong lòng mẹ rầu rĩ mở miệng:

“Mẹ, con yêu mẹ lắm!”

Nhẹ nhàng xoa lưng con, Diệp Hoa khẽ hôn lên mái tóc mềm của con một cái, dịu dàng nở nụ cười. “Mẹ cũng yêu Tiểu Vũ.”

Ây..... Mặc dù không biết nguyên nhân đêm nay con không vui là gì, nhưng nghe bé nói vậy, cả trái tim nhất thời mềm như nước, hận không thể giấu bé

vào tận xương tủy của mình, không để bất kỳ ai có cơ hội thương tổn bé.

Vì thế, suy nghĩ khác biệt nhưng đều một lòng muốn bảo vệ đôi phương, hai mẹ con thân mật ôm nhau, từ từ chìm vào giấc ngủ trong cái ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Diệp Hoa:

Trước giờ anh không phải là người chồng tốt, người cha tốt!

Mấy năm nay, anh sơ xuất em, lơ là Tiểu Vũ quá lâu rồi. Lâu đến khi anh tỉnh ngộ, em đã quyết định buông tay anh, mà Tiểu Vũ lại lạ lắm với anh, không giống cha con.

Là do anh sai, tất cả đều do anh tự gây ra.

Anh không trách bất cứ ai, cũng không cầu xin cái gì, chỉ yêu cầu hai mẹ con em cho anh thêm một cơ hội, có được không?

Cho anh cơ hội được một lần làm người chồng tốt, người cha tốt!

Những ngày kế tiếp trôi qua hết sức bình thường. Trác Dung vẫn như cũ, mỗi ngày buổi sáng đứng giờ đưa Diệp Hoa và con đi làm, đến trường, thỉnh thoảng tan ca sớm sẽ lái xe đi đón cả hai về nhà, nếu tăng ca về trễ liền phóng xe thẳng tới chỗ hai mẹ con ở, cho dù đã sắp nửa đêm mười một, mười hai giờ, chỉ cần trông nhìn hai mẹ con mắt mũi kèm nhèm ngái ngủ một cái cũng được rồi.

Từng có vài lần, anh mặt dày muốn lấy lý do quá khuya muốn ngủ lại, nhưng cuối cùng bị vẻ mặt kiên trì lại khó xử của Diệp Hoa mà bại trận đi về.

Có lúc ngẫm nghĩ, anh thực giận Diệp Hoa, tính tình ngoài mềm trong cứng, một khi quyết định chuyện gì là giữ vững nguyên tắc.

“Mắc gì mà giận?” Cười nhạo một tiếng, Chu Chí Khải trái lại cực kỳ vui sướng cười trên nỗi đau của anh. “Tính tình Diệp Tử từ lúc chúng ta mới quen là vậy rồi, không phải tới giờ này mới biết. Có trách thì trách lúc đầu mắt mày mù, không biết trân trọng. Bây giờ người ta quyết định từ bỏ tình cảm với mày, mày mới ca thán tính tình của người ta.”

Nghe tiếng, Trác Dung đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thế này mới phát hiện mình trong lúc bất tri bất giác đã thổ lộ toàn bộ suy nghĩ trong lòng, đối với sự giễu cợt trào phúng của bạn tốt, anh chỉ biết gượng cười chống đỡ.

“Được rồi! Đừng oán tao không phải chí cốt nữa, hôm nay chỉ cho mày một cách hay nè!” Phẩy bàn tay to, Chu Chí Khải hết sức nghĩa khí đề xuất biện pháp.

“Nói nghe coi!” Không ôm hi vọng quá nhiều, nhưng nghe một chút cũng không hại gì.

“Đây!” Đột nhiên rút ra ba tấm vé vào cửa lấp lánh, phe phẩy trong tay, mặt Chu Chí Khải như ban ơn, “Có người tặng tao vé vào cửa khu vui chơi trẻ em Nghi Lan.”

“Rồi sao?” Nhú mày, Trác Dung không ngại học hỏi cấp dưới.

“Chỉ số thông minh của mày dưới 60 à?” Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn anh, Chu Chí Khải tức giận: “Mai là ngày nghỉ, dẫn Diệp Tử và Tiểu Vũ đi chơi đi!”

Ngập ngừng một hồi, Trác Dung có vẻ do dự, “Diệp Hoa có lẽ sẽ không đồng ý đi chung đâu, chỉ để một mình tao dẫn Tiểu Vũ đi chơi thôi.”

“Mày vẫn là cái thằng Trác Dung nổi tiếng sáng suốt oai phong, cực kỳ thông minh mà tao biết đó chứ?” Dùng ánh mắt khinh bỉ “gỗ mục không thể chạm tro” nhìn anh, Chu Chí Khải cảm thấy tài năng trên phương diện “tán gái” của bạn tốt quả thực là ngang với mấy người thiếu năng trí tuệ.

“Dùng cái đầu lúc đi học thi nhảy cóc ba lớp, trên thương trường bày bố giăng bẫy giết đối thủ của mày mà cố gắng suy nghĩ coi. Chỉ cần lấy đại lý do Tiểu Vũ còn nhỏ, nên có kí ức thời thơ ấu tốt đẹp, được cùng ba mẹ ra ngoài dạo chơi, Diệp Tử làm gì có cự tuyệt.”

Làm ơn đi! Diệp Tử thương Tiểu Vũ nhất, chỉ cần giương chiêu bài Tiểu Vũ, chị sẽ chịu thôi.

Anh nhắc tới điểm này, Trác Dung mới tỉnh ngộ, liền bắt đầu cười, “Không thể không nói, tao nợ mày một lần.”

Chặc..... Chí Khải không hổ là cao thủ tán gái thời đại học, thủ đoạn theo đuổi con gái và mượn cớ thật sự là hạ bút thành văn, nghĩ cũng không cần

nghĩ.

“Không dám!” Mạnh tay nhét vé khu trò chơi vào tay Trác Dung, Chu Chí Khải cười gian: “Ghi sổ để đó, cuối năm nhớ phát tiền thưởng cho tao nhiều hơn là được.”

Dứt lời, dường như anh đã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức tiêu sái vỗ mông chuồn mất.

Đổi mắt nhìn anh ra khỏi phòng làm việc xong, Trác Dung lúc này mới cúi đầu nhìn ba tấm vé vào cửa trong tay, miệng cũng nhếch lên cười.

Ày..... Không thể không nói, hồi nãy Chí Khải thật đúng là bạn chí cốt!

Ở một chỗ khác, trong công ty thương mại Giai Dương, Diệp Hoa đang ngồi trước máy tính bận tới mắt tới mũi. Mắt thấy giờ tan tầm đã đến, đã tới lúc đến nhà trẻ đón Tiểu Vũ, nhưng công việc trong tay có áp lực thời gian hoàn thành, kiểu gì hôm nay cũng phải xong, đành phải lưu lại tăng ca. May là, công việc này vừa hay đã vào đến giai đoạn cuối, khoảng chừng nửa giờ nữa là hoàn tất.

Ôi..... Xem ra đành phải để Tiểu Vũ chờ ở nhà trẻ thêm một lúc.

Tay không ngừng cử động, chị âm thầm thở dài, lập tức nâng cao tinh thần, cố gắng đẩy nhanh tốc độ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhanh chóng nhích đến con số 5 giờ 50 phút, Diệp Hoa nhập xong một nhóm số liệu cuối cùng, nhanh chóng ấn lệnh in. Cùng với tiếng máy in chạy, chị rút cục thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá! Quá nhiên trong vòng nửa giờ hoàn thành công việc!

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, chị hài lòng mỉm cười đứng dậy, đi đến chờ lấy kết quả in, bỗng dưng bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lạnh.

“Chị Diệp Hoa, sao chị còn chưa đi?” Trợ lý kinh doanh mắt to tròn dễ thương Trương Tư Nghi kinh ngạc hỏi.

Tuy nói vì thăm mền ông chủ mà coi Diệp Hoa là “Tình địch ẩn náu”, nhưng khoảng thời gian vừa rồi, cô hiểu rõ ràng, Diệp Hoa là người tốt, dịu dàng chu đáo, hòa đồng, tính tình trầm tĩnh nhưng rất thủy mị, biết quan tâm, đồng thời rất khéo léo lắng nghe người khác tâm sự, quả thực giống như người chị thân thiết, muốn chán ghét chị thật sự là quá khó khăn.

Cho nên không chỉ tất cả đồng nghiệp trong công ty vui vẻ làm việc chung với chị, ngay cả bản thân cô cũng rất thích ở cùng chị, tình địch tiềm tàng thì cứ kệ đi, tình cảm chị em không thể thiếu được.

Huống chi quan sát mấy ngày nay, Diệp Hoa vừa tan tầm liền vội vã đi đón con, hình như một chút tâm tư với ông chủ cũng chẳng có.

“Chờ in xong mấy tài liệu này, chị sẽ về.” Đứng chờ trước máy in, Diệp Hoa đáp lại, vẫn là nụ cười dịu dàng điềm đạm.

Gật đầu, Trương Tư Nghi nghĩ đến gần đây việc kinh doanh tăng mạnh, chính mình còn có một đồng việc chưa làm xong, lập tức quay lại bàn làm việc tiếp tục vùi đầu phân đầu.

Còn Diệp Hoa, sau khi cẩn thận sắp xếp tất cả tài liệu liền cầm xấp giấy tờ vừa in ra lò còn nóng hổi vào văn phòng Lê Mạnh Dương.

Vừa thấy chị vào văn phòng ông chủ, Trương Tư Nghi không tự chủ được lại chú ý quan sát, mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn cánh cửa đóng chặt kia.

Chính lúc này, một bóng người cao lớn rần rỏi đi vào công ty.

“Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai ạ?” Bởi vì công ty kinh doanh nhỏ, nhân sự có hạn, một người phải làm công việc của ba người. Trương Tư Nghi là trợ lý kinh doanh cũng kiêm luôn tiếp tân, chỉ cần khách đến, cô lập tức ra tiếp đón.

“Ngài quá, tôi tìm Diệp Hoa.” Hơi mỉm cười đáp lễ, Trác Dung lẳng lặng đánh giá hoàn cảnh công ty.

Thật ra, sau khi Chu Chí Khải tặng ba tấm vé khu vui chơi, anh liền chạy xe đến đón Diệp Hoa, ai dè chờ hoài không thấy người, bèn dứt khoát tự mình lên lầu tìm, nhân tiện quan sát địa bàn của “tình địch cũ”.

Tìm chị Diệp Hoa?

Tò mò liếc người đàn ông trước mắt một cái, Trương Tư Nghi vội vàng nói: “Xin chờ một chút, chị ấy lập tức ra liền.”

Wow, mặt mũi cân đối đẹp đẽ, phong thái ung dung trầm ổn, hơn nữa dáng người lại cao to, còn phối hợp với bộ âu phục ba mảnh (1) màu xám thoát nhìn rất có cảm xúc, cả người toát lên hơi thở tinh hoa ưu tú nha!

Rốt cuộc người đàn ông từ trong ra ngoài tuyệt nhiên không tầm thường như vậy có quan hệ gì với chị Diệp Hoa chứ?

Đang lúc Trương Tư Nghi nhìn không được bắt đầu đoán mò, cửa văn phòng của Lê Mạnh Dương thỉnh linh mở ra, Diệp Hoa đi trước vốn dĩ đang nói chuyện với Lê Mạnh Dương, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đập vào mắt không khỏi kinh ngạc kêu lên.

“Trác Dung?” Sao anh lại đến đây?

Trác Dung? Tên này.....

Tim Lê Mạnh Dương chợt lạnh đi, theo bản năng nhìn theo ánh mắt của chị, khi khuôn mặt thỉnh thoảng xuất hiện trên tạp chí kinh doanh kia lọt vào mắt, tâm tình anh trong chớp mắt trở nên rối rắm.

Anh nghĩ, nhìn biểu tình Diệp Hoa có thể đoán được quan hệ giữa hai người họ, có điều..... Anh tuyệt nhiên không ngờ, lúc đó chị gả cho người không tầm thường như vậy.

Đúng vậy, không tầm thường! Nói cho cùng, ai dám nói đường đường nắm quyền tập đoàn Hoành Trường là người đàn ông tầm thường đây?

Nhảy bén quan sát tất cả cảm xúc biến đổi dù là nhỏ xíu của người đàn ông đứng cạnh Diệp Hoa, Trác Dung mặt không gợn sóng, tự nhiên như không mỉm cười tới bên Diệp Hoa, “Anh chờ em dưới lầu một hồi mà không thấy đâu nên mới lên đây tìm.”

Nghe vậy, Diệp Hoa vội vàng nói: “Ngại ghê, em không biết hôm nay anh đến đón.” Thế nên làm ra vẻ giả vờ cũng không nghĩ tới chuyện gọi điện báo cho anh biết.

“Không sao!” Lắc đầu tỏ vẻ không ngại, Trác Dung nhìn “tình địch cũ” mặt vẫn giữ nguyên nụ cười lịch sự điềm đạm, “Diệp Hoa, em không giới thiệu bọn anh với nhau sao?”

Khoảnh khắc đó, không biết vì sao, Diệp Hoa cảm giác hơi xấu hổ. Dù sao, một người là chồng lẽ ra đã ly hôn nhưng lại chưa hoàn tất thủ tục, coi như ly thân; một người là ông chủ đương nhiệm, nhiều năm trước lại từng có ý với chị, hai người đàn ông này gặp nhau tự dưng lại khiến chị thấy rất kỳ quặc.

“Ách! Trác Dung, đây là đồng nghiệp trước kia của em, giờ là ông chủ..... Lê Mạnh Dương, Mạnh Dương, đây là.....” Ngừng lời, Diệp Hoa không biết nên giới thiệu thân phận anh như thế nào, cuối cùng trực tiếp nói tên, bỏ qua đoạn thân phận kia đi, “Trác Dung.”

“Anh Lê, xin chào! Khoảng thời gian này, làm phiền anh chiếu cố Diệp Hoa phiền rồi, thật tình cảm ơn anh!” Mỉm cười bắt tay đối phương trước, giọng điệu Trác Dung rất tự nhiên, dường như việc anh cảm ơn thay Diệp Hoa là chính đáng cỡ nào.

“Đâu có!” Nghe qua thì giọng điệu anh thực tự nhiên, kì thực giống như Diệp Hoa thuộc về anh nên mới thay chị nói lời cảm ơn, Lê Mạnh Dương khẽ nhún mày, có phần không chịu thua đáp lại: “Diệp Hoa là bạn cũ nhiều năm của tôi, huống chi bây giờ cô ấy một mình mang theo con nhỏ, tôi chiếu cố cô ấy là chuyện đương nhiên.”

Tốt lắm, câu này hoàn toàn dấn vào cái chân đau của Trác Dung.

Vì thế chỉ thấy hai người đàn ông bề ngoài bình thản bắt tay trò chuyện, kì thực ánh mắt giao nhau tóe lửa, chỉ kém không nổ bùng bùng mà thôi.

Chậc! Sao cô cảm thấy không khí có mùi thuốc súng nhỉ? Còn có, cái tên Trác Dung này nghe rất quen.

Đứng một bên, hiếm khi xem tạp chí kinh doanh cũng rất ít khi quan tâm đến tin tức buôn bán, Trương Tư Nghi buồn bực vô đầu, lơ mơ cảm thấy không khí giữa ba người đó có vẻ căng thẳng, tế nhị.

Tuy cảm thấy giữa mình và Lê Mạnh Dương căn bản không có gì, nhưng Diệp Hoa nhìn hai người đàn ông trước mặt đầu óc vẫn cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

Aizz..... Chị biết Trác Dung muốn vấn hồi chị, gần đây cũng không ngừng tìm cơ hội muốn bù đắp cho chị cùng Tiểu Vũ. Nhưng mấy năm này đau lòng quá nhiều, quá chua xót, chị không đủ dũng khí rộng lòng đón nhận anh lần nữa.

Phần Lê Mạnh Dương, tình cảm chị dành cho anh chỉ đơn thuần là tình nghĩa với bạn cũ, còn như anh đối với chị.....

Chị nghĩ rằng, người đàn ông có điều kiện ưu việt như anh, chỉ cần anh bằng lòng, biết bao nhiêu cô gái tự động tìm tới, có lẽ sẽ không ngừng đến mức có ý với một người phụ nữ đã từng kết hôn còn nuôi con nhỏ.

Vậy nên, hai người này phát ra địch ý với đối phương làm chi vậy trời?

Mặt dày mày dạn mà nói, cho dù bọn họ thật sự muốn giành chị, chị cũng không muốn! Hiện giờ, chị chỉ cần cục cựa ngoan ngoãn hiểu chuyện của chị thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Hoa cảm thấy đầu đau xoa xoa cái trán, chủ động chặn lửa điện dữ dội giữa hai người, “Trác Dung, em phải đi đón Tiểu Vũ.”

Lời này vừa nói ra, Trác Dung lập tức lộ ra nụ cười khó mà che giấu được thoải mái với chị, “Đương nhiên, anh đến là để đưa em đi đón con mà, chúng ta đi thôi!”

Dứt lời, anh lại gật đầu chào “tình địch cũ”, hết sức lịch sự lại thoải mái rõ ràng, “Anh Lê, chúng tôi đi trước!”

“Đi thôi!” Nghe được sự đắc ý trong giọng nói của anh, Diệp Hoa cực kỳ vô lực, vội vàng chào Lê Mạnh Dương rồi tự mình đi trước.

Không ngoài ý muốn, Trác Dung cũng lập tức đuổi theo, chốc lát, bóng hai người đã biến mất trước mặt mọi người.

“Ông chủ, người đàn ông đó là gì của chị Diệp Hoa vậy?” Nhịnh không được tính bà tám, Trương Tư Nghi tò mò hỏi thăm.

Liếc cô một cái, giọng Lê Mạnh Dương nghe không ra chút cảm xúc gì, “Anh nghĩ đại khái là chồng trước của cô ấy!”

“Khụ khụ khụ. Chồng trước?” Bởi vì quá mức kinh ngạc mà bị sắc nước miếng của chính mình, Trương Tư Nghi quả thực không dám tin thét chói tai, “Không phải anh nói hôn nhân của chị Diệp Hoa xảy ra vấn đề sao? Làm sao mà em thấy tình cảm của bọn họ hình như rất tốt, căn bản không có cảm giác vợ chồng bất hòa nha!”

Hừ! Vợ chồng ly hôn rồi còn hòa bình như vậy à, chồng trước còn đích thân tới đón vợ trước tan tằm nữa? Một trăm đôi mà không ra được một nửa là!

Lắc lắc đầu, Lê Mạnh Dương lòng cũng tràn ngập dấu hỏi y như vậy. Diệp Hoa từng nói với anh là chị ly hôn rồi, không phải sao? Sao hôm nay nhìn thì hình như không phải?

Nhìn anh uể oải, Trương Tư Nghi ngược lại nắm chặt tay, âm thầm mừng lên, sân khấu nhỏ trong lòng không ngừng biểu diễn.

Wow, chồng trước chị Diệp Hoa nhìn rất ưu tú nha! Hoàn toàn không thua ông chủ đó!

Ha ha ha. Căn cứ tình hình vừa rồi, bọn họ hình như còn hi vọng nha! Nói như vậy, khả năng uy hiếp của “tình địch tiềm tàng” Diệp Hoa giảm đi rất nhiều, mà hi vọng của cô lại tăng lên nha!

Mặt trời ngả về tây, màn đêm buông xuống, trong dòng xe tan tằm nườm nượp như nước chảy, Trác Dung một bên lái xe, một bên lẳng lặng quan sát người phụ nữ ngồi ngay ngắn ở ghế phụ.

Anh biết, với thân phận “chồng trước” cùng tình hình hôm nay, biểu hiện vừa rồi của mình có hơi quá khích. Song con người vốn lạnh lùng trầm tĩnh như anh, lúc nhìn thấy chị đi ra khỏi văn phòng, vừa cười vừa nói với Lê Mạnh Dương, anh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, vừa ghen tị vừa tức giận khó mà khống chế cảm xúc bản thân, lập tức như con sư tử bị xâm chiếm lãnh thổ, chỉ muốn lớn tiếng gầm rống, đuổi đối phương đi, giống như là bị xâm chiếm lãnh địa hùng sư bàn thềm nghĩ lớn tiếng tê gào thét đuổi đi đối phương, bảo vệ an toàn những thứ thuộc về mình.

Chỉ là Diệp Hoa không phải đồ vật, chị là một người đàn bà, người phụ nữ anh nhận định là của anh.

Nên anh mới lấy tư thế của đức ông chồng, ngoài mặt cảm ơn Lê Mạnh Dương, kì thực là tuyên bố Diệp Hoa thuộc về anh, cho dù vì vậy mà làm chị tức giận, anh cũng không hối hận.

Từ lúc lên xe hai người cũng không ai mở miệng, không khí trong xe cứng ngắc. Trác Dung cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không phải cách, đang muốn phá vỡ sự nặng nề giữa hai người, đột nhiên chị mở miệng.

“Sao anh phải làm như vậy?” Giọng nói yếu ớt kèm theo tiếng thở dài, chị không rõ lý do anh làm như vậy.

“Làm gì?” Thấy chị rốt cục mở miệng, Trác Dung âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại giả bộ khó hiểu hỏi lại.

“Trác Dung, anh hiểu mà.” Diệp Hoa đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, chị không muốn vòng vo với anh.

“Diệp Hoa, anh là đàn ông!” Nhẹ nhàng, anh nói ra lý do của mình.

“Thì sao?” Hơi nhú mày, không hiểu rõ ý anh lắm.

“Cạnh giường, há để kẻ khác ngủ say (2)!” Giọng Trác Dung trầm thấp mà kiên quyết. “Diệp Hoa, chỉ cần là đàn ông, không ai chấp nhận được kẻ khác mơ ước người phụ nữ của mình.”

Có ý gì?

Diệp Hoa sững sốt, lập tức phản ứng trở lại, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, “Ý anh là.”

“Đúng vậy!” Cho dù lúc trước anh còn chưa nắm chắc, nhưng trải qua trận giao tranh không tiếng động mới rồi, Trác Dung giờ đã có thể khẳng định chắc chắn. “Anh chàng Lê Mạnh Dương kia thích em”

“Không thể nào!” Kinh ngạc lắc đầu liên tục, Diệp Hoa hoàn toàn không tin, “Mạnh Dương có ý với em đã là chuyện nhiều năm trước, bây giờ em có con nhỏ nữa, làm sao anh ấy còn thích em được?”

Chuyện này không thể tưởng tượng được.

Đăm chiêu liếc nhìn chị một cái, Trác Dung bình tĩnh lại tràn ngập cảm tình mở miệng nói: “Diệp Hoa, em là người phụ nữ cực kỳ tốt, tốt đến mức cho dù em từng li hôn, còn dẫn theo con nhỏ, chỉ cần người đàn ông có mắt nhìn sẽ không bỏ qua em”

Nghe vậy, Diệp Hoa có chút chua xót, rừ mắt xuống trầm mặc một hồi, rốt cục chua chát tự giễu, “Em không tốt như vậy! Từng có người đàn ông chưa bao giờ muốn em.”

Nói đến cuối, thậm chí giọng trở nên nghẹn ngào.

Hóa ra cho tới hôm nay, chỉ cần nói đến chuyện này, chị vẫn sẽ đau lòng như cũ!

Câu nói nhẹ như muỗi kêu, hơi nghẹn ngào tựa như chùy sắt nặng cả ngàn cân giáng vào ngực Trác Dung, đau đến mức anh chỉ có thể tạm dừng xe ven đường, nghiêng người dùng hết sức lực ôm người phụ nữ đang cúi mặt oán hận kia vào lòng.

“Diệp Hoa, là do anh sai, không phải em không tốt.” tiếng nói khàn khàn trong đó tràn ngập hối hận cùng tự trách, “Em rất tốt, tốt lắm. Thế nên anh ghen tị, anh hối hận, anh rất sợ tên họ Lê cướp em khỏi anh.”

“Anh muốn em chỉ thuộc về một mình anh. Cho anh một cơ hội nữa, chúng ta bắt đầu lại một lần được không? Được không.”

Anh không ngừng hỏi được không, trong giọng nói che giấu yếu ớt, làm nước mắt Diệp Hoa ngưng đọng nơi khóe mắt rồi cuộc chảy xuống.

“Trác Dung, chúng ta làm bạn thôi không tốt sao?! Như vậy mọi người cũng không bị thương tổn.”

“Không, không giống. ... Không giống như vậy.” Lắc lắc đầu, Trác Dung có chút nghẹn ngào, “Trước kia anh sai rồi, cứ nghĩ hai người chúng ta chỉ làm bạn mới là cách tốt nhất. Bây giờ anh hiểu rõ rồi, trên đời này không phải chỉ có bạn bè mới duy trì cả đời, giữa vợ chồng cũng có thể. Anh yêu em, anh muốn dắt tay em cùng đi hết cuộc đời này.”

Nghe anh chân thành tha thiết thổ lộ, Diệp Hoa ngược lại không ngừng khóc nhỏ, “Nhưng em sợ. Trác Dung, em sợ.”

Mấy năm nay, chị khổ nhiều lắm, tuy tình cảm giành cho anh chưa giảm cũng không muốn dễ dàng mở lòng lần nữa, chỉ vì chị sợ lại bị tổn thương.

Hiểu được tâm tình sợ hãi của chị, Trác Dung chỉ biết siết chặt chị vào lòng, không ngừng hôn lên sợi tóc của chị, “Diệp Hoa, là lỗi của anh. Anh làm em đau lòng quá đổi, hại em sợ sệt chuyện tình cảm như bây giờ, nhưng anh sẽ chờ em. Anh sẽ chờ em, đợi một ngày nào đó em chuẩn bị tốt, nguyện ý đón nhận anh.”

Im lặng rơi lệ, Diệp Hoa hiểu được anh thành tâm. Song hiện giờ, chị thủy chung không dám tiến thêm một bước, chỉ có thể nghẹn ngào thì thầm, “Vậy như vậy đi. Nếu anh có thể chờ. Cứ như vậy đi.”

Không cự tuyệt, nhưng cũng không tiến thêm một bước, lại làm mắt Trác Dung ướt nước, nở nụ cười.

Ôi. Mặc dù chị không tiến lên, nhưng anh đã bước một bước thật lớn so với trước kia rồi!

Như vậy là đủ rồi! Anh sẽ từ từ. Như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Diệp Hoa,

Em là người phụ nữ tốt, trước giờ đều rất tốt, người sai là anh!

Em nói, từng có người đàn ông không cần em, nhưng người đàn ông đó giờ đã hối hận rồi, bây giờ anh ấy đang chờ em chấp nhận mình.

Đúng vậy! Người đàn ông đó sẽ chờ, anh ta sẽ luôn luôn chờ em.

Ba. ăn hiếp mẹ sao?

Trên bàn ăn, Trác Dật Vũ thấy mắt mẹ hơi sưng, nhìn một bàn đầy đồ ăn ngon trước mặt tự dưng nuốt không trôi nữa.

Lúc ba mẹ đến nhà trẻ đón bé, bé liền phát hiện ra mắt mẹ đỏ lên, ngồi trên xe từ đầu chí cuối đều không nói chuyện, mà bầu không khí giữa ba mẹ cũng rất kì cục, thậm chí về nhà mẹ liền trốn trong bếp chuẩn bị cơm chiều.

Trước kia, lúc mẹ đón bé, vừa thấy bé mẹ sẽ hôn bé trước, nhưng hôm nay mẹ lại quên hôn, hình như là có tâm sự gì đó, chắc chắn là bị ba bắt nạt nên mới như vậy!

Càng nghĩ càng thấy tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Dật Vũ cứng lại, thỉnh thoảng buông chén cơm.

“Con không ăn sao?” Kinh ngạc nhìn con, Diệp Hoa có chút lo lắng.

Còn hơn nửa chén cơm, sức ăn của Tiểu Vũ đâu có nhỏ vậy! Lại nói, hôm nay có món con thích ăn nhất, sườn xào chua ngọt, bình thường có món này, bé sẽ ăn thêm nửa chén cơm nữa, sao hôm nay lại trái ngược vậy? Người không thoải mái sao?

“Không ạ!” Lắc lắc đầu, nhóc con không thấy ngon miệng.

“Chưa lại nhiều như vậy.....” Nhìn đồ ăn còn trong chén, mày Trác Dung hơi nhăn lại, “Ăn thêm một chút đi!”

Tuy anh muốn bù đắp trước kia sơ sẩy con, nhưng cũng không có nghĩa nuông chiều bé thành hư, nên dạy dỗ, cần quản chế thì phải quản, bằng không sinh hư không tốt.

Nghe vậy, bé con bình thường ngoan ngoãn im lặng kia lại có thái độ khác thường, đôi mắt đen nhánh giận dữ trừng cha một cái, kể đó một tiếng đáp lại cũng không có, tuột khỏi bàn ăn, tức giận bỏ chạy.

Phản ứng chống đối đó làm cho hai bậc cha mẹ sững sốt ngay tại đương trường, nhất thời đã quên ngăn cản, trơ mắt nhìn con chạy vào phòng nó khóa cửa lại.

“Tiểu Vũ..... đang tức giận?” Dè dặt hỏi dò, Trác Dung cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trời ạ! Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng vẻ con tức giận phản kháng, thật là..... đáng yêu quá đi!

“Chắc là vậy.....” Diệp Hoa cũng rất kinh ngạc, mê mẩn. Dù sao bé con luôn thân thiết, nghe lời, rất hiếm khi cư xử như vậy. “Em vào xem con.”

Dứt lời, chị buông chén cơm, vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Mất thấy hai mẹ con một trước một sau rồi đi, một mình ngồi ở bàn ăn, Trác Dung ngơ ngẩn nghĩ ngợi một hồi. Tuy không biết con giận mình cái gì nhưng anh vẫn không kềm được nở nụ cười vui vẻ.

A..... Tiểu Vũ biết giận anh rồi! Đây không phải chứng tỏ quan hệ hai cha con vốn dĩ lạnh nhạt đã tiến thêm một bước sao?

Trong lúc ông ba ngốc nào đó vì con nổi cáu với mình mà vui vẻ không thôi, Diệp Hoa đi tới trước cửa phòng đóng kín, nhẹ nhàng vặn nắm cửa, xác định không có khóa, chị im lặng mở cửa vào phòng, thấy nhóc con trùm chăn kín mít từ đầu tới chân.

Hành động trẻ con như vậy làm cho Diệp Hoa không nhịn được cười, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, dịu dàng ôm lấy cả chân lẫn bé con đang vùi mình bên trong, đồng thời cảm giác người trong chăn khẽ run rẩy.

“Tiểu Vũ, con làm sao vậy?” Chị dịu dàng hỏi, một bên nhẹ tay nhẹ chân xóc chăn bông lên, đến khi cái đầu nhỏ lộ ra khỏi lớp chăn kín như bưng.

Xụ mặt, Trác Dật Vũ ngồi trên giường nhìn mẹ, nghiêm trang hỏi: “Mẹ, ba ăn hiếp mẹ hả?”

Nếu ba thật sự bắt nạt mẹ, cả đời này bé sẽ ghét ba.

“Sao con lại hỏi vậy?” Khẽ tròn mắt, Diệp Hoa rất kinh ngạc, không rõ vì sao con lại nghĩ thế.

“Mất mẹ đỏ, nhất định trước khi tới đón con đã khóc!” Trẻ con không biết nói dối, nói trúng tim đen chỉ ra ngay sự thật, đầu tiên là hoài nghi hung thủ, “Nhất định là ba ăn hiếp mẹ nên mẹ mới khóc, đúng không?”

Không ngờ con lại quan sát nhạy bén như vậy, Diệp Hoa không khỏi đỏ mặt, tuy việc mình rơi lệ quả thật có liên quan đến Trác Dung, có điều cũng không phải bị anh bắt nạt, cho nên bé con thật sự đã hiểu lầm ba mình rồi.

Nghĩ đến đây, chị vừa cảm động lại vừa muốn cười, tay nhẹ nhàng nựng khuôn mặt non nớt lại tràn ngập mong muốn bảo vệ mẹ, nhỏ nhẹ: “Ba không có ăn hiếp mẹ, con đừng hiểu lầm ba.”

Cái này, Trác Dật Vũ khó hiểu, thẳng thừng tra hỏi: “Thế sao mẹ lại khóc? Là ai ăn hiếp mẹ?”

“Không có ai ăn hiếp mẹ.....” Nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt Diệp Hoa hơi mơ màng, “Chỉ là mẹ cảm động.....”

Nhớ lại lúc đó trên xe, Trác Dung chân tình thô lỗ tình yêu, mặc dù chị còn có chút nhát gan mà nhất thời không dám đón nhận, nhưng nói không cảm động là gạt người, dù sao anh là người đàn ông chị yêu nhiều năm như vậy.

“Cảm động?” Lòng mày nhỏ nhỏ nhăn lại, Trác Dật Vũ càng nghi hoặc.

Cái nhủ mày này..... sao mà giống Trác Dung đến thế!

Ngón tay nhẹ nhàng xoa giữa chân mày của bé, Diệp Hoa dịu dàng thì thầm, “Ba nói ba yêu mẹ, mẹ rất cảm động nên nhịn không được mà khóc.”

Ba yêu mẹ?

Bé con kinh ngạc mở to mắt, nhớ trước kia bé từng nghe trộm mẹ nói mấy câu này trước mặt người ngoài, trong lòng càng ngờ vực, nhưng mẹ sẽ không gạt bé, vậy...

Ba thật sự yêu mẹ sao?

“Vậy ra con tức giận là vì tưởng ba bắt nạt mẹ sao?” thấy vẻ mặt con đáng yêu lại thú vị, Diệp Hoa bật cười hỏi, nhìn không được néo mũi con.

Ngượng ngùng gật gật đầu, nhóc con không được tự nhiên, trong lòng rất áy náy, cảm thấy mình không nên trách lầm ba, bởi vì ba hiện giờ quả thật tốt hơn trước kia rất nhiều, vậy mà mình còn đổ oan cho ba, xấu quá đi thôi!

Nhẹ nhàng nở nụ cười, Diệp Hoa nhỏ nhẹ yêu cầu, “Vậy con biết mình sai rồi, chờ lát nữa nên đi xin lỗi ba, biết không?”

Đáng yêu gật đầu, Trác Dật Vũ nghĩ nghĩ, cuối cùng nhìn không được hỏi: “Chúng ta có cản trở về ở chung với ba không?”

Bé nghĩ rằng, nếu ba yêu mẹ, mẹ cũng yêu ba, như vậy có phải đại biểu bọn họ muốn về ở chung hay không ?

Nghe vậy, Diệp Hoa dừng lại, hạ giọng hỏi lại: “Tiểu Vũ muốn ở cùng ba một chỗ sao?”

Trẻ con quán quít cha mẹ là chuyện bình thường, muốn có một gia đình bình thường cũng không lạ, chỉ là... chị còn chưa chuẩn bị tâm lý trở về bắt đầu lại lần nữa với Trác Dung, nhưng nếu Tiểu Vũ muốn thì sao?

Nghĩ đến điều này, Diệp Hoa không khỏi phiền não, trong lòng mơ hồ biết, nếu con muốn sống trong một gia đình bình thường, đồng thời được cha mẹ yêu thương săn sóc, không muốn trải qua những ngày tháng cha mẹ ở riêng như hiện nay, cho dù chị còn chưa có dũng khí tiến thêm một bước cũng sẽ miễn cưỡng mình quay về.

Không biết mẹ đang đấu tranh tư tưởng, cậu nhóc thận trọng đắn đo một hồi, cuối cùng, ngoài dự đoán lác đầu: “Tuy không ghét ba nữa nhưng con vẫn muốn ở đây hơn.”

Bé nghĩ, trước khi đến đây ở, ngày nào ba cũng rất bận rộn, cả ngày nghĩ cũng thấy mặt không được mấy lần. Ngược lại, từ sau khi bé và mẹ dọn về đây, số lần thấy mặt ba trái lại nhiều hơn trước, không chỉ buổi sáng đưa bé và mẹ đi học, đi làm, buổi tối còn thường thường cùng nhau ăn cơm nữa, tốt hơn trước rất nhiều.

Bé nghĩ, lỡ như trở về nhà, ba lại chứng nào tật nấy thì làm sao? Cứ duy trì tình trạng hiện giờ là được rồi.

Không biết con trăn trở trong lòng, Diệp Hoa chỉ nghĩ bé không gần gũi với Trác Dung nên mới không muốn về, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười phụ họa.

“Được, mẹ con mình ở đây, không về.”

Gật đầu thật mạnh, Trác Dật Vũ rút cuộc cũng lộ ra nụ cười.

“Được rồi, đi ăn thôi! Con mới ăn được có một ít, chắc chắn chưa no!” Vừa nói vừa cười kéo nhóc con khỏi giường.

“Con thích nhất sườn xào chua ngọt, mẹ đặc biệt làm cho con ăn, coi chừng ba ăn hết sạch đó!”

Nghe mẹ nói, Trác Dật Vũ cuống lên, thật sự sợ ba ăn hết sườn xào bé thích nhất, lập tức kéo mẹ vội vàng vàng chạy tới bàn ăn, thấy ba ngồi ăn cơm một mình, cảm giác hồ thẹn lại dâng lên.

“Ba, con xin lỗi!” đến trước mặt ba, bé lập tức ngoan ngoãn nhận lỗi.

“Không sao, mau ăn cơm đi!”

Rốt cuộc cả nhà ba người ngồi trên bàn tiếp tục ăn cơm. Có điều, lần này tâm tình của cậu nhóc rõ ràng khá lên không ít, thậm chí còn chủ động cười với Trác Dung, làm anh có cảm giác vừa mừng vừa lo.

Bất quá, nếu anh biết cơ hội để hai mẹ con về nhà với anh đã bị con chặn dứt, khẳng định anh sẽ không cao hứng nổi.

Ăn ăn uống uống, thừa dịp không khí trên bàn ăn cực kì tốt, Trác Dung xuất chiêu.

“Có người tặng anh ba tấm vé khu vui chơi thiếu nhi, ngày mai chúng ta cùng đi chơi đi!”

Khu vui chơi thiếu nhi?

Đang ăn cơm, hai mẹ con đồng thời liếc nhau một cái, Diệp Hoa có phần do dự mà Tiểu Vũ rõ ràng trầm tư.

“Tiểu Vũ muốn đi không con?” Mắt thấy Diệp Hoa chần chừ, Trác Dung lập tức áp dụng tuyệt chiêu Chu Chí Khải bày anh, lấy con làm có.

“Tiểu Vũ còn nhỏ như vậy, chắc chắn là muốn cả ba mẹ cùng đưa đi chơi rồi.”

Quả nhiên, vẻ mặt lưỡng lự của Diệp Hoa biến mất, tất cả đều theo mong muốn của con.

“Tiểu Vũ, con muốn đi không?”

Không trả lời là muốn hay không muốn, Trác Dật Vũ chỉ cúi đầu nói nhỏ.

“Ngô Gia Thiệu nói ba mẹ bạn ấy đã dẫn đến đó chơi rồi, vui lắm. . . Mẹ, mẹ muốn đi không?” Cuối cùng, bé hỏi ngược lại mẹ.

Nghe trong giọng con mơ hồ có chút hâm mộ, lại nghĩ đến chuyện mình và Trác Dung chưa từng dẫn con đi chơi, Diệp Hoa không kiềm được chua xót, liên tục gật đầu:

“Đương nhiên! Ngày mai để ba dẫn hai mẹ con mình đi chơi!”

Chị vừa nói xong, cái đầu nhỏ đang cúi lập tức ngẩng lên, Trác Dật Vũ cười, Trác Dung cũng cười, còn Diệp Hoa. . . nhìn hai cha con tươi cười thỏa mãn, chị cũng khe khẽ mỉm cười.

Tờ mờ sáng ngày hôm sau, Trác Dung lái xe tới trước cửa, hài lòng hơn hờ chuẩn bị đón người đi khu vui chơi thiếu nhi Nghi Lan.

Lúc anh chuẩn bị tắt máy, xuống xe ấn chuông cửa thì, người trong nhà dường như biết anh đến, cánh cổng sắt sơn đỏ chưa tới một giây đã mở ra, hai mẹ con mặc đồ đã ngoại gọn gàng, từ trong đi ra.

Thấy xe của ba, Trác Dật Vũ không nói hai lời mở cửa sau ra, phóng vèo vào trong, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng hết sức hưng phấn.

Trác Dung xem thấy hết, không khỏi buồn cười, song càng thêm áy náy.

Vốn dĩ cha mẹ dẫn con ra ngoài chơi đối với một đứa trẻ mà nói là chuyện đương nhiên phải thế, đáng tiếc rơi vào Trác Dật Vũ, nhìn con vui vẻ thế này mới thấy được trước đây bản thân có bao nhiêu thất trách.

Nghĩ đến đây, Trác Dung càng thêm đau lòng, chua xót, càng thề phải bù đắp cho con thật nhiều.

Không rõ tâm tư của anh, Diệp Hoa nói gót lên xe, mới ngồi xuống đã cười, nhỏ nhẹ nói:

“Tiểu Vũ không biết hưng phấn đến cỡ nào đâu, trời còn chưa sáng đã tự dậy, còn đánh thức em, cứ một mực hỏi thúc em mau thu xếp đi học, còn nhanh nhanh ra cửa nữa.”

“Con, con không có!” Tâm tình sốt ruột bị vạch trần, nhóc con đỏ mặt xấu hổ chối.

“Không có á?” Nhướng mày, Diệp Hoa tiếp tục trêu ghẹo.

“Từ sáng sớm đã đứng trong sân, chỉ cần nghe tiếng xe là lập tức ra mở cửa nhìn xem có phải ba đến hay không, ai vậy ta?”

“Con con con. . .” không cách nào phản bác, mặt Trác Dật Vũ đỏ bừng bừng, xấu hổ chuyển thành giận dữ, kêu lên:

“Con không thèm nói chuyện với mẹ nữa!”

Nói xong, ngạo mạn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nói đáng yêu bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Thấy thế, Trác Dung phì cười, tiện thể lấy đồ ăn sáng mua dọc đường từ trong xe ra đưa cho Diệp Hoa.

“Còn chưa ăn sáng đúng không? Không biết hai mẹ con muốn ăn gì nên anh chọn đại mấy món, nếu không thích thì lát nữa đi qua tiệm bán đồ ăn lại mua nữa.”

Diệp Hoa mở túi ra, bên trong có com năn, bánh trứng, bánh bao chiên, bánh mì nướng. . . bữa sáng hết sức đầy đủ, còn có ba ly sữa đậu nành, vôi vàng lắc đầu.

“Đủ rồi, ăn thế này là quá nhiều!” Cũng đâu phải nuôi heo, một đồng đồ ăn như vậy, năm người đàn ông ăn còn bội thực nữa là.

“Vậy là tốt rồi!” Mím cười gật đầu, Trác Dung khởi động xe, chậm rãi tăng tốc rời đi.

“Tiểu Vũ, con muốn ăn gì?” Diệp Hoa quay đầu cười hỏi con.

Đáng tiếc nhóc con còn đang làm mình làm mẩy, chằm chằm nhìn bên ngoài, hình như không nghe thấy mẹ hỏi gì. Có điều ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm đã tiết lộ ý nghĩ của bé.

Suy cho cùng, con là một tay mình nuôi lớn, Diệp Hoa làm sao lại không biết tính bé, lập tức ráng nhịn cười, giả bộ khổ sở.

“Tiểu Vũ, con không quan tâm mẹ nữa sao...”

Tuy biết là mẹ giả vờ, song Trác Dật Vũ vẫn sợ mẹ buồn, vội vàng quay đầu lại, mặt đỏ ửng lí nhí:

“Con muốn ăn bánh trứng...”

Thấy thế, tìm Diệp Hoa như nhũn ra, cười cười đưa tay xoa đầu con, một tay lấy bánh trứng và một ly sữa đậu nành cho con, sau đó mới quay sang hỏi người đàn ông đang lái xe.

“Trác Dung, anh muốn ăn gì?”

“Anh? Không cần đâu, hai mẹ con ăn trước đi!” lắc đầu, Trác Dung cười từ chối, dù sao anh cũng đang lái xe, không định mạo hiểm buông tay lái ra để lấy đồ ăn.

Đút lời, Diệp Hoa hơi sững sốt, kể đó liền đoán ra anh lo ngại cái gì. Chị im lặng không nói nhưng lại cầm hộp bánh bao nướng lên, mở ra lấy một cái, đưa đến bên miệng Trác Dung.

Không ngờ chị lại có hành động này, trong nháy mắt Trác Dung vừa mừng vừa sợ. Bởi vì cử chỉ đút anh ăn của chị đối với anh mà nói, tượng trưng cho việc bọn họ còn thân mật hơn cả bạn bè nữa. Từ sau khi thương tâm, chị luôn đóng chặt lòng mình, rất lâu rồi chưa từng có cử chỉ nào quan tâm đến anh.

“Anh ăn không đây?” Bị anh nhìn có chút xấu hổ, chị đỏ mặt giận dỗi.

Chị biết tại sao anh kinh ngạc, cũng biết lý do anh vui vẻ, bởi vì sau chuyện ngày hôm qua, lòng của chị xác thật có chút rung rinh, dao động.

Khoảng thời gian này, quả thật anh rất nỗ lực làm người chồng, người cha tốt. Dù thế nào thì, chị cũng nên tốt với anh một chút.

“Ăn, đương nhiên ăn rồi!” Cười tươi rói rói, Trác Dung há to miệng, một miếng nuốt hết cái bánh bao, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Có chút xấu hổ, khoe miệng hơi cong lên, Diệp Hoa lại cầm ly sữa đưa tới miệng Trác Dung, mà anh cũng không khách khí uống luôn trên tay chị.

Cứ như thế, một người đút, một người ăn, làm Trác Dật Vũ ngồi yên lặng ở băng sau tự mình ăn sáng nhìn mà đỏ mặt.

“Mẹ, con cũng muốn!” há to cái miệng giống như chim non gào khóc đòi ăn, cậu nhóc không cao hứng chút nào, cảm thấy ba không nên như vậy, ba lớn thế sao còn muốn mẹ đút ba ăn?

Mẹ muốn đút, cũng phải đút bé mới đúng.

“Được!” Biết phục thiện, Diệp Hoa cười đút cho đằng sau một cái bánh bao nướng.

Thế là luân phiên đút ăn, một túi đồ ăn sáng thật lớn bị tiêu diệt hết hai phần ba. Sau cùng, hai cha con thỏa mãn xoa cái bụng căng như trống, một chuyên tâm lái xe, một no quá nằm đờ ra ở ghế sau, có điều về mặt của cả hai đều thỏa mãn cười ngây ngô.

Thấy hai cha con, một trầm ổn, một trưởng thành sớm không hên mà cùng lộ ra khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch, rốt cuộc rảnh rồi tự mình ăn, Diệp Hoa có cảm giác mùi vị của bữa sáng này thực sự rất ngon lành.

Khu vui chơi thiếu nhi Nghi Lan, biển người trải khắp thung lũng, nhất là vào mùa hè nóng bức người thế này, khu trò chơi nước càng chật ních người lớn có nhỏ có, chen chúc như cá mòi. Người nào người nấy toàn thân ướt đầm mồ hôi, chơi hăng say quên trời quên đất.

Mà tại một bể phun nước đang phun bốn phía, tiếng cười giòn thích thú vang lên.

“Ha ha ha... mẹ, mau lên! Mẹ và con cùng chống lại ba...” từ đầu tới chân ướt sũng, Trác Dật Vũ thấy mẹ bị ba phun nước tấn công, vui vẻ cười ha hả không ngớt, đồng thời không quên lôi kéo mẹ có cùng kẻ địch cùng nhau đối phó ba.

Hiếm khi thấy đứa con ngoan ngoãn, trầm tính bây giờ lại reo hò vui sướng như vậy, vì bị tập kích nên ngực ướt một mảng lớn, Diệp Hoa lập tức thông tỏ, gia nhập cuộc chiến cùng con trai hợp tác chiến đấu, hai người cầm súng nước không ngừng công kích.

“Đáng ghét, tiếp chiêu!” bóp cò súng bắn phá, có điều cần phải tăng cường độ chính xác.

“Ha ha ha... con bắn trúng rồi! Con bắn trúng ba rồi...” Sô phát bắn không nhiều lần nhưng mười phát thì trúng hết chín, nhóc tội phạm dương dương đắc ý cười phá lên.

Tội nghiệp cho Trác Dung, bị vợ con liên hợp lại công kích, từ đầu đến chân sũng nước, nhưng anh lại cảm thấy cả đời mình chưa từng được vui vẻ, thỏa mãn như thế; cười ha hả né tránh công kích của địch nhân, đồng thời cũng không quên bắn trả, có điều sức một mình anh chẳng làm nên trò trống gì. Dưới sự bắt tay ngầm ngầm của hai mẹ con, trông anh hết sức thảm hại.

Cây súng này không đủ xài.

Bầu trời yên ắng, đột nhiên Trác Dung quay đầu bỏ đi ra ngoài khu trò chơi nước, hai mẹ con ai kia nhìn thấy tức thì ngớ người.

“Ba đi đâu vậy mẹ?” Ngờ ngẩn, Trác Dật Vũ rầu rĩ hỏi.

“Mẹ không biết!” lắc đầu, Diệp Hoa cũng không rõ.

Song rất nhanh, lúc Trác Dung cầm một cây súng nước siêu bự quay lại thì hai mẹ con hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Không công bằng, ăn gian!” Trác Dật Vũ dẫn đầu hét lên, lớn tiếng kháng nghị.

“Không sai, ăn gian!” mặt Diệp Hoa ra vẻ nghiêm túc, phụ họa lời con song ánh mắt lại tiết lộ ý cười tràn ngập.

“Đánh nhau không nói chuyện công bằng hay gian xảo gì hết.” Trác Dung cũng nghiêm chỉnh đáp lại, kẻ đó vừa cười vừa bắn ra một vòi nước đủ mười thành công lực.

“Xem lợi hại của ta đây!”

“Á á..”

“Á!”

Hai mẹ con bị bắn ôm đầu chạy trốn chết, vừa la hét chói tai vừa cười chạy trốn, đồng thời tìm cơ hội phản kích. Tiếc là so với khẩu súng siêu bự của Trác Dung, vòi nước hai mẹ con bắn ra thật sự quá nhỏ, tình huống chiến đấu nháy mắt đã đảo ngược. Đuổi người bị người đuổi lại, có điều tiếng cười vui sướng thì không hề ngưng lại.

Chỉ thấy bọn họ hét kêu lại cười, hết đùa bỡn lại âm ỉ, mãi đến lúc một môi đừ người mới thỏa mãn đi đến quầy hàng quần áo. Người nào cũng ướt đầm nước, lại không mang theo đồ để thay, lỡ trúng gió cảm lạnh thì không hay nên dứt khoát đi mua sơ mi, quần đùi để thay đồ.

Đến quầy hàng, ba người nhìn một hàng la liệt áo sơ mi đủ kiểu dáng màu sắc, nhất thời hoa cả mắt, cuối cùng quyết định cho chủ nhân của cuộc vui chơi ngày hôm nay, nhi đồng Trác Dật Vũ chọn lựa.

Được giao trọng trách, nhóc con thận trọng cầm lên rồi đặt xuống, sờ đông sờ tây, tìm hoài mà không thấy đồ có hình sư tử, cuối cùng bé chọn một cái áo sơ mi màu trắng có hình vẽ cá voi trong phim hoạt hình và một cái quần đùi Hawaii đưa đến trước mặt ba mẹ.

Từ nhỏ tới giờ chưa từng mặc quần đùi hoa hòe hoa sói, Trác Dung nhú mày, nhưng đây là đồ con trai chọn...

Anh nhận vậy!

“Có size cho ba người không?” Cầm lấy áo sơ mi trắng hình cá voi với quần đùi lên, mặt anh không đổi sắc hỏi ông chủ.

“Có, đương nhiên là có!” ông chủ cười hề hề trả lời. Khu vui chơi phần lớn là phụ huynh đưa con đến, nên buôn bán quần áo đều chuẩn bị đủ các loại size cho cả người lớn và con nít.

“Mỗi size chúng tôi lấy một bộ!” Một câu trả giá cũng không có, Trác Dung cực kỳ rộng tay, dù sao với anh mà nói nó chỉ như cọng lông trâu.

Cảm xúc vui sướng hào hứng duy trì mãi đến lúc ba người ăn cơm xong, về nhà rồi vẫn còn giữ nguyên.

Chơi vui về nguyên một ngày thật sự quá mệt mỏi, Trác Dật Vũ tắm rửa xong thì cơ thể hết chóng đờ nổi, mệt mỏi muốn ngủ, cái đầu nhỏ lắc lư như đi cầu cá, rơi vào mắt của hai bậc cha mẹ Trác Dung và Diệp Hoa không khỏi buồn cười, yêu thương.

“Em tắm trước đi, anh ôm Tiểu Vũ về phòng!”

Gật đầu, Diệp Hoa cũng không cự tuyệt, lấy quần áo vào phòng tắm. Trác Dung ôm con vào phòng bé, cẩn thận từng li từng tí đặt bé con đã ngủ say lên giường.

Anh thấy miệng con hơi cong lên, mơ hồ nhận ra ý cười vui vẻ trên khuôn mặt xinh xẻo của bé, lòng tràn ngập cảm động.

Lúc Tiểu Vũ chào đời, non ớt như vậy, nhỏ nhắn như vậy, yếu ớt cơ hồ bóp một cái sẽ vỡ, lúc bé mở đôi mắt ngây thơ nhìn anh, có cảm giác như đặt toàn bộ tín nhiệm và dựa hẳn vào anh. Chỉ vì anh trốn tránh thâm tình của Diệp Hoa, đến nỗi không dám nhận cả tình cảm ruột thịt mà lúc đầu anh cho là sai lầm. Do đó Tiểu Vũ càng lớn, tình cảm hai cha con càng lạnh nhạt. Hôm nay anh thấy vô cùng may mắn vì có được kết tinh của trận say rượu loạn tính này.

Mãi đến hôm nay, anh mới thực sự thể nghiệm cảm giác và trách nhiệm làm cha tốt đẹp cỡ nào.

Hóa ra, cùng con giành đồ ăn, tranh thủ tình cảm, con một câu cha một câu nói những câu trẻ con, nhìn con có cha chơi cùng mà cười rạo rờ như mặt trời, chuyện này thật sự khiến người ta vui vẻ phấn khởi.

Lần đầu tiên Tiểu Vũ bị bệnh, anh ở đâu? Sẽ lo lắng thế nào?

Lần đầu tiên Tiểu Vũ tập đi, anh đang ở đâu? Sẽ tự hào ra sao?

Lần đầu tiên Tiểu Vũ gọi “ba”, anh ở chỗ nào? Sẽ thỏa mãn chứ?

Biết bao nhiêu lần đầu tiên như thế, anh đều bỏ lỡ mất. Rốt cuộc anh đã bỏ lỡ bao nhiêu giai đoạn trưởng thành của Tiểu Vũ rồi? Nghĩ đến đây anh thật sự hối hận.

Thờ dài nặng nề, Trác Dung hiểu rõ, quá khứ đã qua không thể quay lại được, nhưng tương lai... anh tuyệt đối không để vượt mất.

Cũng may anh tỉnh ngộ còn chưa quá muộn, nhẹ nhàng hôn một cái lên cái trán trắng bóc mềm mại của nhóc, sau đó nằm xuống bên cạnh con, đặt đầu yêu thương khẽ ôm thân hình nhỏ nhắn của bé vào lòng.

Một lúc lâu sau, Diệp Hoa tắm xong trở vô phòng, thấy hai cha con một lớn một nhỏ ôm nhau mà ngủ. Tuy khung cảnh này thật sự rất ấm áp nhưng...

“Trác Dung... Trác Dung...” Kêu nho nhỏ, chị thử tìm cách đánh thức anh.

Không nhúc nhích, người đàn ông trên giường hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

“Trác Dung... anh phải về nhà rồi... Trác Dung...” Sợ con thức, Diệp Hoa không dám gọi lớn, chỉ khẽ khàng lay lay người đang ngủ kia.

Khó nổi người đàn ông này vẫn bất động như núi, thậm chí miệng còn ậm ừ nho nhỏ.

“...” Im lặng một hồi, chị bắt đầu hoài nghi anh giả vờ ngủ, chị lại không dám lay mạnh hoặc kêu lớn, sợ dọa đến con đang ngon giấc.

Sau cùng kêu hoài không tỉnh, Diệp Hoa bó tay thờ dài, nhường lại giường cho hai cha con, chị vào phòng người cha đã qua đời mà ngủ.

Chị vừa đi, người trên giường lập tức mở mắt, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười giảo hoạt vì gian kế đã thành công.

Haizz, mấy ngày trước, anh không ngừng moi ra đủ thứ lý do để được ngủ lại qua đêm nhưng chị đều cự tuyệt. Để gì có được cơ hội tuyệt vời như hôm nay, sao anh bỏ qua được chứ?

Anh là thương nhân, không gian xảo không phải thương nhân mà.

Luôn cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của mình, Trác Dung hài lòng hôn trán con một cái nữa, thế này mới chậm rãi nhắm mắt, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Lần đầu tiên ngủ cùng con, anh vĩnh viễn cũng không biết. Ngày hôm sau lúc nhóc con tỉnh dậy, đầu tiên bé kinh ngạc, lại nghi hoặc nhìn ba nằm ngủ bên cạnh một hồi, sau đó xác định anh còn chưa có tỉnh, lúc này bé giống như ăn trộm vậy, khe khẽ, cẩn thận đặt hôn ba một cái. Kế đó lại xấu hổ đỏ bừng mặt, xoay người nhắm mắt, rúc sâu vào ngực ba, giả bộ vẫn còn đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Diệp Hoa,

Đến hôm nay, anh mới thật sự ý thức được mình đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành của Tiểu Vũ nhiều biết chừng nào.

Lúc Tiểu Vũ sinh bệnh, mọc răng, sốt cao, đủ kiểu ốm đau bệnh tật, em đã lo lắng và chịu đựng ra sao?

Lúc con học kêu ba, mẹ, học đi, lần đầu tiên học đủ các cách trưởng thành, em vui vẻ, thỏa mãn thế nào?

Mấy năm nay, em có chồng. Tiểu Vũ có ba ba, song chẳng khác nào mồ côi cha.

Anh sai rồi! Sai quá mức, để đến giờ cực kỳ hối hận.

Lại là thứ Hai, nhân viên văn phòng đều chán chường, tâm tình xuống dốc. Ngược lại, Diệp Hoa đến công ty mà tinh thần phơi phới lạ thường. Cứ nghĩ đến chuyện xảy ra hai ngày nay, chị lại không kiềm nén nổi, khóe môi cong lên.

Ngoài nguyên nhân chính là ở khu vui chơi, chị, Trác Dung và Tiểu Vũ chơi cực kỳ vui vẻ ra, còn có một nguyên nhân khác nữa. Sau khi hai cha con anh ôm nhau ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Tiểu Vũ chẳng những gần gũi với anh nhiều hơn, thậm chí lúc vô tình, khi cố ý sấn lại ngồi cạnh anh,

hỏi dò xem khi nào cả nhà họ lại đi chơi nữa?

Đương nhiên, nhóc con vừa mở miệng hỏi vấn đề này, Trác Dung lập tức hào hứng chạy về biệt thự Thiên Mầu. Tức tốc tắm rửa, thay quần áo sạch xong lại chạy như bay trở lại. Ngày hôm đó, cả nhà ba người vui vẻ ở trong vườn bách thú.

Ôi... chị nghĩ, có lẽ chị không cần lo lắng việc hai cha con anh ở chung với nhau.

Nghĩ đến đây, Diệp Hoa khẽ mỉm cười, vẻ mặt hết sức dịu dàng.

“Chị Diệp Hoa... chị Diệp Hoa...” Đột nhiên, Trương Tư Nghi kêu to.

“Hả? Bớt khỏi hồi ức về cuộc đi chơi vui vẻ, Diệp Hoa quay sang nhìn đồng nghiệp trẻ tuổi xinh đẹp.

“Chị Diệp Hoa, em có thể hỏi chị một vấn đề được không?” Chuỗi ghế dựa đến cạnh Diệp Hoa, Trương Tư Nghi vừa ngại ngùng vừa chột dạ hỏi nhỏ.

“Vấn đề gì?” Cười khẽ, Diệp Hoa không nói được hay không. Rất sợ cô ấy hỏi chuyện khó trả lời.

Hơi xấu hổ, Trương Tư Nghi ngượng ngịu một hồi, sau cùng lấy hết can đảm, hỏi nhỏ:

“Chị và ông xã chị ly hôn thật à?” Thắc mắc này cô nhìn cả đợt nghỉ cuối tuần rồi.

Ngẩn ra, không ngờ cô ấy lại hỏi chuyện này, Diệp Hoa ngạc nhiên nhìn cô.

“Sao em lại muốn biết chuyện đó?”

Cũng hiểu bản thân thật tình quá tò mò chuyện riêng tư của người ta, Trương Tư Nghi xấu hổ đỏ mặt, ấp a ấp úng giải thích.

“Không phải em, em cố tình muốn... muốn tìm hiểu chuyện riêng của chị, chị là... chị là...” Chị là cái gì thì cô không sao nói được.

“Không sao!” Mỉm cười ngắt lời, Diệp Hoa không biết giải thích như thế nào về quan hệ giữa chị và Trác Dung, cuối cùng chị đành thờ dài.

“Phức tạp lắm, chị cũng không biết phải nói sao.”

“Vây... vậy... vậy...” Không nhận được đáp án chắc chắn, Trương Tư Nghi còn muốn hỏi nữa nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Thấy cô sốt ruột, Diệp Hoa lại thờ dài.

“Tư Nghi, rốt cuộc là em muốn hỏi chuyện gì?” Chị cảm thấy vấn đề đối phương muốn biết tuyệt đối không phải là tình hình hôn nhân của chị.

Trương Tư Nghi hít sâu một hơi, không kể gì nữa mở miệng.

“Chị Diệp Hoa, chị thích ông chủ à?”

“Mạnh Dương?” Không dè cô ấy muốn hỏi chính là vấn đề này, Diệp Hoa kinh ngạc tròn mắt, kể đó lại thấy cô ấy xấu hổ đỏ mặt, thiếu điều muốn xuất huyết, chị lập tức hiểu ra.

“Em thích Mạnh Dương?”

Nháy mắt, Trương Tư Nghi có cảm giác toàn bộ máu trong người đều dồn hết lên mặt song đành mặt dày gật đầu, kết quả nhận được một tràng cười nho nhỏ. Cô cúi kinh kêu lên:

“Chị Diệp Hoa, đừng cười em nữa! Vấn đề em hỏi, chị còn chưa trả lời đâu!”

Hừ! Cô cũng đã thành thật khai nhận rồi, chị Diệp Hoa phải thật tình trả lời chứ!

“Em yên tâm, chị và Mạnh Dương chỉ là bạn, không giành với em đâu!” Dài giọng trêu chọc, Diệp Hoa cảm thấy cô bé này thật dễ thương, không nịnh được đùa cợt.

“Chị Diệp Hoa!” Vừa then vừa nóng ruột, Trương Tư Nghi tức tối kháng nghị. Nhưng không thể giấu diếm, tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, xác định “tình địch tiềm tàng” hoàn toàn không có khả năng đe dọa.

“Được được được, không cười em...” Ngừng một lát, Diệp Hoa chân thành khuyên cô.

“Tư Nghi, Mạnh Dương là người đàn ông tốt. Nếu em thật sự thích anh ấy, càng phải cố gắng hơn, đừng để cô gái khác giành mất đó!”

“Hiện giờ chỉ có em đơn phương à...” Nói đến chuyện này, mặt mày Trương Tư Nghi rầu rĩ, không nén được phàn nàn.

“Yêu đơn phương rất đau khổ, đi trên con đường đó mà lòng chua xót!”

Đường như cô ấy đã chọc trúng chỗ đau trong tim, Diệp Hoa ngây người, âm thầm cười khổ.

Đúng thế! Yêu đơn phương quả thật là con đường đau khổ. Những năm chị yêu thầm Trác Dung, chua chát lòng thật tình không thể diễn tả bằng lời, muốn nói cũng không nói được.

Trương Tư Nghi không biết suy nghĩ rồi rắm của chị, muốn nói chuyện tiếp thì thấy Lê Mạnh Dương từ ngoài đi vào. Hại cô sợ đến nỗi lời ra tới miệng lập tức nuốt về, ghé dựa thuận thế trượt một cái, nhanh chóng trở về bàn làm việc.

Lê Mạnh Dương vào văn phòng rồi, không tập trung làm việc được, đi thẳng đến trước mặt Diệp Hoa.

“Diệp Hoa, anh có thể nói chuyện với em không?” Chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt, một cái nháy mắt cũng không có, anh trầm giọng đề nghị.

“Đương nhiên được!” Gật đầu, Diệp Hoa không từ chối.

Dưới ánh mắt hiếu kì của Trương Tư Nghi, hai người một trước một sau đi vào văn phòng riêng.

“Anh tưởng là em nói, em đã li hôn rồi!” Vừa đóng cửa phòng lại, Lê Mạnh Dương đã vội vã mở miệng.

“Vốn dĩ em cũng cho rằng mình đã li hôn!” Nghe chất vấn, Diệp Hoa bắt lực cười gượng.

“Em đề lại đơn xin li hôn, không ngờ anh ấy một mực không ký, thế nên về mặt luật pháp, chúng em vẫn là vợ chồng.”

Hóa ra là thế!

Lê Mạnh Dương gật đầu, kể đó lại cau mày, hỏi dò chị:

“Nhìn điệu bộ anh ấy đi đón em hôm đó, hình như rất dễ ý em, hai người... có khả năng tái hợp không?”

Vì sao anh ấy lại muốn biết điều đó...

Trầm tư nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu Diệp Hoa thoáng hiện lên lời Trác Dung, anh ta thích em. Vốn dĩ chị cho là Trác Dung đa nghi song hôm nay xem ra lời của anh không phải không có lí.

“Mạnh Dương, anh muốn biết cái gì?” Nói xong, chị mới phát hiện hơi giống với câu chị hỏi Trương Tư Nghi lúc nãy, không nén được cười thầm.

Nghe xong, Lê Mạnh Dương nghẹn lời, buồn bực vò đầu. Cuối cùng nói thẳng thừng.

“Em biết mà, trước đây anh có cảm tình với em.”

“Đó là trước đây, không phải sao?” Đã nhiều năm như vậy rồi, cảm tình mập mờ không rõ ràng đó đã trở thành quá khứ từ lâu.

“Nhưng cảm tình anh dành cho em hiện giờ vẫn vậy.” Ánh mắt sáng rực, đắm đắm nhìn gương mặt xinh đẹp của chị, Lê Mạnh Dương thành thật nói, không e dè gì cả.

Xem ra Trác Dung nói đúng rồi, chẳng lẽ chỉ có đàn ông mới hiểu rõ đàn ông thôi sao?

Âm thầm thờ dài, Diệp Hoa điềm đạm đáp:

“Mạnh Dương, em đã có con rồi!”

“Thế thì sao?” Nhướn mày hỏi lại, Lê Mạnh Dương không cảm thấy đây là vấn đề, chỉ cần chị nguyện ý đón nhận anh, anh tự có cách ở chung hòa thuận với bé.

“Mạnh Dương, anh hiểu em được bao nhiêu?” Diệp Hoa lắc đầu, hỏi nhỏ.

“Ý em là sao?” Không nhịn được cau mày, Lê Mạnh Dương không rõ chị muốn nói gì.

“Nhiều năm trước, chúng ta cùng làm chung một công ty, tuy anh có ý với em nhưng không lâu sau đó em đã từ chức. Nhiều năm sau, em đã có con, còn ly thân với chồng. Nếu không phải tình cờ gặp nhau trong quán cà phê, có khi cả đời này chúng ta cũng không gặp lại. Trong chừng ấy năm, chúng ta chưa từng liên lạc, chỉ dựa vào một đoạn thời gian ngắn này, anh có thể hiểu được em bao nhiêu?” Diệp Hoa mỉm cười.

“Mạnh Dương, anh biết là biết em của trước đây. Cho dù lúc trước vẫn là em, anh cũng chưa có cơ hội tiếp xúc tìm hiểu. Đó đã là khởi đầu rất khó khăn của chúng ta rồi, lại thêm em còn có con nữa. Nó rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, đã vậy còn trưởng thành sớm, nhạy cảm nữa. Giai đoạn hiện giờ, em không có khả năng chấp nhận người đàn ông nào theo đuổi, khiến nó thêm bất an.” Quan trọng hơn hết là, chị thật tình chỉ xem anh là bạn, hoàn toàn không có ý nghĩ nào khác.

Bị nói tới nỗi hết đường nói lại. Lê Mạnh Dương im lặng hồi lâu, cúi gằm mặt, lắc đầu.

“Tệ thật! Em lại thuyết phục được anh!”

Nghe xong, Diệp Hoa cười tươi tắn, không nhìn được trêu chọc anh.

“Coi, anh dễ dàng bị em thuyết phục như vậy chứng tỏ anh không thật lòng thích em. Chẳng qua là cảm tình lúc trước kèm theo mong muốn không rõ ràng thôi!”

“Chắc vậy!” Ngờ ngẩn qua đi, Lê Mạnh Dương phát hiện bản thân mình quả thật chỉ vì cảm tình trước đây đối với chị, hiện tại có cơ hội ắt là nên thử. Hoàn toàn không vì mình quá cố chấp với đoạn tình cảm này. Nếu không bao nhiêu năm nay, sao anh không bao giờ nghĩ đến chuyện thử liên lạc với chị.

Nghĩ đến đây, anh cười cười thông suốt.

“Diệp Hoa, đã có người nào nói em tinh táo đến đáng sợ chưa?”

Ha ha... phụ nữ mà, chỉ cần nghe đàn ông có cảm tình, mền mọ mình, thông thường đều lằng lằng choáng váng, hưởng thụ cảm giác có người theo đuổi, cho dù cô ấy kì thật chưa chắc đã yêu người đó.

Song Diệp Hoa lại khác. Trái lại chị rất tinh táo phân tích vấn đề, cuối cùng còn tinh táo đưa ra kết luận: đây là ảo tưởng!

Tinh táo? Chị?

Lắc đầu gượng cười, Diệp Hoa thờ dãi lăm bầm.

“Không, em một chút cũng không tinh táo...”

Nếu chị thực sự là người tinh táo, sẽ không hăm sâu vào đoạn tình yêu đau khổ này bao nhiêu năm nay, càng không vào thời điểm khó khăn lắm mới ra quyết định lại bị hành động theo đuổi tích cực mấy ngày nay của đối phương mà động lòng, mơ hồ có dấu hiệu hăm sâu lần nữa.

Lê Mạnh Dương không hiểu ý tứ của chị, đang muốn hỏi cho rõ thì Diệp Hoa đột nhiên hoàn hồn, nghiêm trang mở miệng.

“Mạnh Dương, nếu anh đề ý, em có thể từ chối!” Chị không muốn vì anh có ý với chị mới tuyển chị vào.

“Vì sao phải từ chối? Em nghĩ anh là hạng người gì?” Hiểu được ý chị, Lê Mạnh Dương lập tức sựng mặt, tức giận nói.

“Anh nhận ra năng lực của em mới mời em đến công ty, không phải vì tâm tư gì đó với em.”

Thấy anh tức giận, Diệp Hoa chỉ biết nhỏ nhẹ xoa dịu.

“Được được được, là em không đúng, hiểu lầm anh rồi.”

“Đương nhiên là em không đúng rồi!” Trùng chị một cái, Lê Mạnh Dương giả bộ nghiêm khắc.

“Em có năng lực, cứ an tâm làm việc tiếp. Nếu không có khả năng, không cần em nói anh cũng lập tức đá em đi, không để em ngồi không lĩnh tiền, làm tên trộm lương đâu. Về chỗ ngồi của em đi. Công ty này không cho phép nhân viên làm biếng!”

Không nhìn được phi cười, Diệp Hoa xua tay, chuẩn bị đi ra. Nhưng đến cửa lại quay đầu nói:

“Mạnh Dương, đề ý chung quanh nhiều hơn đi. Có lẽ cô gái thích hợp vẫn đang ở bên cạnh anh đó!” Nói xong đóng cửa, không cho anh cơ hội thắc mắc.

Chị có ý gì?

Nhìn trừng trừng cánh cửa đóng kín, Lê Mạnh Dương chịu không nổi trợn trắng mắt.

Bây tỏ bị tổn thương đã đành, trước khi đi còn cố tình làm ra vẻ huyền bí, thật tình... haizz...

“Reng... reng... reng...” Chuông cửa nhà họ Diệp bỗng rung lên làm hai mẹ con đang ngồi ăn cơm tối trước bàn không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn nhau. Kế đó Trác Dật Vũ lập tức buông chén, nhảy dựng lên.

“Ba tới rồi, con đi mở cửa!” Nói chưa hết, người đã chạy ra khỏi phòng.

Diệp Hoa thấy vậy lắc đầu cười, lòng thật sự vui mừng. Nhờ mấy ngày nay, Trác Dung cố gắng quả thực làm Tiểu Vũ gần gũi anh thêm không ít. Thậm chí hôm nay anh không đến đón hai mẹ con đi làm, đi học, cũng không cùng ăn tối làm nhóc con ngoài mặt không nói nhưng lại rầu rĩ không vui, vừa nghe tiếng chuông cửa đã hớn hờ chạy ra.

Ôi... như vậy thật quá tốt!

Tuy hiện giờ Tiểu Vũ vẫn nhạy cảm, trưởng thành sớm như cũ, song hoạt bát hơn trước rất nhiều, tính trẻ con so ra cũng nhiều hơn, thật sự rất tuyệt!

Mim cười nhọt nhọt, chỉ mơ màng suy nghĩ. Đúng lúc đó, một tràng cười quen thuộc lâu lắm rồi chưa nghe lại từ phòng ngoài truyền đến.

“Diệp Tử, anh đến thăm em đây... chà thơm quá! Lâu lắm không ăn đồ ăn em nấu rồi, xem ra anh đến rất đúng lúc. Mau lên mau lên, mau chuẩn bị thêm một phần ăn đi, dạ dày anh đẹp lép rồi...”

“Chí Khải!” Diệp Hoa mừng rỡ cười gọi to. Một gương mặt sáng ngời tươi cười rạng rỡ vọt đến trước bàn ăn, không khách sáo tự động ngồi xuống ghế.

“Com!” Không nói hai lời. Chu Chí Khải cực kỳ đại gia vươn tay ra.

Biết tính cách sáng khoái này của anh, Diệp Hoa mỉm cười đánh vào bàn tay to đang duỗi ra một cách hùng hồn, sau đó quay người múc một chén com cho anh.

Đón lấy chén com, Chu Chí Khải đang chuẩn bị ngấu nghiến thì thấy cậu nhóc từ lúc vừa mở cửa cho anh liền xụ mặt, sau đó bám theo đuôi anh đi vào giờ đã ngồi lại ghế mình, chỉ có khuôn mặt vẫn thúi hoắc như cũ.

“Nè! Mặt vậy thúi lắm, có phải là em bé lượm từ bãi rác về không? Nhà chúng ta không cần bé con thúi hoắc nha!”

Gắp một miếng cá bự nhét vào miệng, anh vừa ăn vừa chọc ghẹo, thích thú đùa cợt bé.

“Chú Chu, con không có thúi hoắc, cũng không phải lượm từ bãi rác về!” Nhóc con nghiêm chỉnh tuyên bố.

“Phải không đó?” Làm bộ không tin, Chu Chí Khải phẩy phẩy mũi, bộ dạng hết sức khoa trương kêu lên:

“Vậy sao con vừa mở cửa, chú đã ngửi thấy mùi thúi rồi?” Hừ! Dám xụ mặt khi thấy anh, anh không tức không được mà.

“Chí Khải, đừng chọc Tiểu Vũ nữa mà!” Diệp Hoa phì cười, giải thích:

“Bé tưởng là Trác Dung đến, ai ngờ mở cửa ra lại thấy...”

Liếc anh một cái, chằm chằm sau đó thì không cần nói nữa.

“Cái gì? Cái gì? Ta mà lại thua cái tên Trác Dung chán ngắt kia á?” Chu Chí Khải tức tối, cảm thấy mình bị sỉ nhục.

“Ba không phải tên chán ngắt!” Nhóc con tức tối bảo vệ danh dự của ba mình.

“Biết bảo vệ ba rồi?” Nháy mắt, Chu Chí Khải cố tình nói giọng chua lết:

“Lúc trước là ai nói chú Chu tốt hơn ba hả?”

Bị bắt bẻ không cãi lại được. Quả thực nói cho cùng, lúc đó bé có nói câu đó. Thế nên Trác Dật Vũ chịu thua, im lặng cúi đầu ra sức ăn com.

“Anh lại bắt nạt trẻ con!” Diệp Hoa cười, kể đó hiền hòa nói nhỏ.

“Đạo này Trác Dung thường hay đến, cũng rất nỗ lực làm người ba tốt, anh ấy và Tiểu Vũ...”

“Rất khá đúng không?” Chu Chí Khải trợn trắng mắt, không trêu chọc bạn thân thì không thoải mái.

Diệp Hoa nghe vậy bật cười, cũng không nhịn được mà đùa anh:

“Anh phê phán anh ấy như vậy, coi chừng anh ấy không hài lòng đuổi việc anh đó!”

Vừa liên tiếp múc đĩa com, đến khi thức ăn ngập miệng đã lọt hết vô dạ dày Chu Chí Khải mới đắc ý cười trả lời.

“Nó dám khai trừ anh, cẩn thận anh mất hứng bắt luôn bà xã nó!”

“Nói gì đâu không à!” Gắt nhỏ, hai má Diệp Hoa ửng hồng thẹn thùng. Không muốn lằng nhằng với anh nữa, chị lập tức đổi đề tài.

“Sao hôm nay anh có thời gian đến nhà em thế này?”

“Tối ăn chực!” Chớp đôi mắt đào hoa, anh nói rất hùng hồn.

“Em không tin!” Bạn thân bao nhiêu năm nay, Diệp Hoa quá hiểu anh. Anh chẳng bao giờ đến đây chỉ vì ăn một bữa com cả.

“Được rồi! Được rồi! Thật ra hôm nay anh đến còn có một chuyện muốn nói cho em biết!” Giơ hai tay lên nhận thua.

“Chuyện gì?” Diệp Hoa thắc mắc.

“Hôm nay Trác Dung không đến đây ăn cơm, thật ra là đi đón người!” Nghiêm chỉnh nói câu này xong, tiếp tục càn quét đồ ăn trên bàn.

Đón người? Có thể khiến Trác Dung tự mình đi đón không nhiều lắm, lại còn khiến Chu Chí Khải đặc biệt tới nhắc chị, vậy thì chỉ có một người.

“Mẹ anh ấy về sao?” Nhướng chân mày lên, Diệp Hoa thân nhiên hỏi, không nghe ra được tâm tình gì trong giọng nói của chị.

“Bà nội về?” Vừa ăn vừa nghe hai người lớn nói chuyện, Trác Dật Vũ đột ngột chen vào, giọng điệu cao hơn thường ngày không ít.

“Đúng thế, bà nội con sắp về rồi!” Mạnh tay vò mái tóc đen của bé, Chu Chí Khải cố làm cho giọng nói của mình thoải mái hơn song đáy mắt lại ngập tràn đau lòng, thông cảm.

Hừm! Mẹ Trác Dung, cái người nói chuyện chanh chua đó phần lớn thời gian sống ở Canada, một năm về nhà chừng hai lần. Mỗi lần ở chừng nửa tháng là cùng, nếu không, người ở chung với bà thời gian dài có thể bị bức điên luôn.

Nghĩ đến đây, Chu Chí Khải không thể không đồng tình liếc hai mẹ con Diệp Hoa một cái...

Aizz! Đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ đã bị cái miệng ngoa ngoắt của bà nội ngược đãi tinh thần. Có điều chân chính bị ngược đãi phải là Diệp Tử. Nói cho cùng Tiểu Vũ dù gì cũng là cháu nội, thân là bà nội cho dù không thích mẹ của đứa bé thì cũng không thể quá đáng với cháu mình, cùng lắm thì không thương không gần gũi là được.

Ngược lại, mấy năm nay, chỉ cần mẹ Trác Dung trở về Đài Loan nửa tháng, chị sẽ sụt cân rất nhanh, cả người hốc hác hẳn đi làm người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Cũng vì lý do này, anh vừa nghe nói mẹ Trác Dung sắp về liền ba chân bốn cẳng đi thông báo cho Diệp Tử, để chị chuẩn bị tâm lý. Có điều... giờ Diệp Tử đã dọn khỏi nhà họ Trác, trước mắt đã ly thân với Trác Dung, còn gì phải sợ nữa.

Chu Chí Khải càng nghĩ càng vui vẻ, đang hoa chân múa tay nhận xét đủ thứ trên trời dưới đất thì thấy Diệp Hoa lắc đầu dờ khóc dờ cười, nhóc con liên tục gạt đầu phụ họa.

“Được rồi, mục đích chính anh đến đây hôm nay hoàn thành rồi, chuyên tâm ăn cơm thôi!” Nói xong, đưa chén không cho nhóc con, hùng hồn hét to.

“Bớt cơm!”

Diệp Hoa ngồi bên không nhịn được cười. Trác Dật Vũ ngược lại, ngoan ngoãn cầm chén, nhanh nhẹn bới một chén cơm đầy vun lên như trái núi nhỏ, cái này là để báo đáp chú Chu đã đặc biệt đến báo tin.

Bữa cơm hôm nay thiếu đi Trác Dung, song lại nhiều thêm một Chu Chí Khải miệng lưỡi trơn tuột, mạnh vì gạo bạo vì tiền. Thành thử bữa cơm này bị anh vừa ăn vừa đùa bỡn cũng rất vui vẻ.

Bên kia, nhà họ Trác ở khu Thiên Mẫu, một tiếng hét chói tai chọc vào màng nhĩ vang lên.

“Con nói cái gì?” Triệu Lệ Như, mẹ Trác Dung thét lên lạnh lạnh, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ vặn vẹo biến dạng vì tức giận.

“Con với con hồ ly tinh đó ở riêng cũng được, làm sao còn để nó dắt đi đưa cháu nhà họ Trác nữa hả?”

“Mẹ, Diệp Hoa không phải hồ ly tinh!” Trầm giọng sửa lại lời lẽ lăng mạ của mẹ, thái độ Trác Dung không hề dao động.

“Còn nữa, cô ấy là mẹ của Tiểu Vũ, Tiểu Vũ tất nhiên phải đi theo cô ấy!”

Sau khi đón mẹ anh từ sân bay về, bà không thấy Tiểu Vũ đâu nên buột miệng hỏi một câu. Khi biết anh và Diệp Hoa ở riêng, chị còn dẫn theo Tiểu Vũ, bà hoàn toàn bùng nổ. Những từ ngữ chanh chua cay nghiệt như chọc vào màng nhĩ không ngừng tuôn ra khỏi miệng bà, làm anh thật sự mệt mỏi.

Nếu có thể, anh rất muốn lái xe đến nhà họ Diệp ngay lập tức, để thân tình ấm áp ngọt ngào của Diệp Hoa và Tiểu Vũ vỗ về tinh thần mệt mỏi của anh.

Ôi... mới ngắn ngủn có một ngày, anh đã nhớ hai mẹ con chị đến thế rồi.

“Con đàn bà đó vốn dĩ là hồ ly tinh, nếu không phải nó mặt dày, lập mưu leo lên giường con, mang thai thì con đã sớm kết hôn với thiên kim nhà họ Dư rồi!” Chùng ấy năm vẫn không thay đổi, châm chọc khiêu khích chưa từng rời khỏi người Triệu Lệ Như. Mỗi câu của bà đều bén ngọt như dao, câu nào câu nấy đều muốn tổn thương người khác.

“Con và Diệp Hoa không phải như mẹ nghĩ!” Cho dù Trác Dung trầm ổn thế nào, giờ phút này cũng không tránh khỏi bức tức.

Anh đã xử tệ với Diệp Hoa bao nhiêu năm nay, bù đắp thế nào cũng không đủ rồi. Hôm nay đương nhiên càng không thể khoan dung cho người nào nhục mạ chị, kể cả mẹ anh cũng không được.

“Không cần biết mẹ nghĩ gì, nói gì thì đứa nhỏ cũng là huyết thống của họ Trác, mẹ không cho phép con đàn bà đó dắt nó đi!” Giận dữ thét lên, Triệu Lệ Như hoàn toàn không kể gì đến lý lẽ nữa.

Nói đến cùng, thật ra tình cảm với cháu nội của bà cũng không có bao nhiêu, ngay cả con trai bà cũng chẳng gần gũi nữa là.

Năm đó, bà và cha Trác Dung kết hôn vì mục đích kinh doanh, sinh người thừa kế để có cái ăn nói xong, hai người mạnh ai nấy sống.

Đối với con trai, bà cũng không đào đâu ra thời gian và tinh thần để mà chăm sóc, căn bản đều vất hết cho bảo mẫu. Song cho dù như thế thì sao, Trác Dung vẫn là đường hoàng chính chính lớn lên ở nhà họ Trác. Hôm nay, đời thứ ba nhà họ Trác sao có thể để con hồ ly tinh đó mang đi?

Chuyện đó không thể tha thứ được.

Nghe tiếng thét nhức óc đó, Trác Dung cảm thấy đau đầu kinh khủng nhưng lại không thể mặc kệ như đối với người ngoài được. Dù hai người không gần gũi thì bà vẫn là mẹ anh. Thành thử cuối cùng anh chỉ biết bó tay, hỏi ngược lại bà:

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn thế nào?”

“Đem Tiểu Vũ về!” Triệu Lệ Như ra lệnh, cuối cùng cũng chịu nói ra mục đích của mình.

“Không thể!” Nghĩ cũng không cần nghĩ, Trác Dung thẳng thừng từ chối.

Muốn tách Tiểu Vũ khỏi Diệp Hoa, người làm cha như anh phản đối đầu tiên.

“Mẹ mặc kệ!” Triệu Lệ Như trợn mắt quát anh.

“Ngày mai mà con không dẫn Tiểu Vũ về nhà, mẹ sẽ đích thân tới nhà họ Diệp!” Nói xong, tức giận dùng dùi xoay vali về phòng.

Rõ ràng mẹ nổi cơn cuồng loạn lên rồi, hoàn toàn không nói lý lẽ. Trác Dung sợ ngày mai bà thật sự chạy đến nhà họ Diệp quấy nhiễu hai mẹ con Diệp Hoa, vậy càng tệ hơn. Anh nghĩ tới nghĩ lui, trầm ngâm hồi lâu liền gọi điện thoại cho Diệp Hoa.

“A lô!” Reo chưa tới hai tiếng, điện thoại đã có người nghe, giọng nói nhỏ nhẹ hiền lành truyền qua điện thoại.

“Diệp Hoa...” Vừa nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ quen thuộc đó, Trác Dung cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua tim. Phiền não trong lòng nháy mắt tiêu tan, cả người nhẹ nhõm không ít.

“Trác Dung...” Thở dài gọi nhỏ, dường như chị không thấy bất ngờ khi anh gọi.

“Tiểu Vũ đâu em, ngủ rồi sao?” Nhìn đồng hồ, anh khẽ cười hỏi chị.

Đoạn thời gian ở chung vừa rồi, anh đại khái cũng nắm được giờ giấc sinh hoạt của con.

“Ừ... đang ngủ cạnh em!” Cười mỉm, dịu dàng hết mực.

Trời ạ! Anh thật tình ghen tị với con trai.

Thở dài mắt nhắm, Trác Dung cố gắng lấy lại tinh thần, hỏi tiếp:

“Hôm nay thế nào hả em?”

“Cũng như thường mà!” Diệp Hoa cười khẽ, không quên nhắc tới con.

“Ngược lại, Tiểu Vũ không thấy anh có phần thất vọng đó.”

Đối mặt với con trai càng ngày càng tin tưởng, thân thiết với anh, tình thương của người làm cha đã sớm đã tràn ra như vỡ đê. Giờ nghe chị nói vậy, trái tim đàn ông tức thì mềm yếu hẳn đi, hận không thể chạy ngay đến nhà Diệp Hoa ôm con trai ngủ.

“Anh xin lỗi! Hôm nay anh có việc, thế nên không qua em được...”

“Em biết!” Dịu giọng ngắt lời anh, Diệp Hoa nói nhỏ:

“Mẹ anh về rồi, đúng không?”

“Em biết rồi?” Trác Dung ngạc nhiên, không hiểu sao chị lại biết chuyện này.

“Hôm nay Chí Khải đến nhà em ăn tối!” Chị rõ gián điệp cung cấp tin tức là ai.

Hóa ra là thế!

Nếu là Chu Chí Khải nói thì anh không thấy bất ngờ, có điều...

“Diệp Hoa, mai anh qua đón em và Tiểu Vũ đi gặp mẹ, được không?” Nói xong, anh bất giác thờ dài. Anh biết việc này hành hạ chị cỡ nào. Dẫu sao, mẹ anh thật sự ăn nói rất chua ngoa, lợi hại, hễ gặp Diệp Hoa thì càng tệ hại hơn.

Nghe anh yêu cầu, Diệp Hoa im lặng hồi lâu vẫn không trả lời. Mãi đến lúc Trác Dung chờ đến nỗi phát hoảng, mới nghe tiếng chị vang lên nho nhỏ.

“Trác Dung, kể từ lúc em đưa đơn ly hôn cho anh, em vẫn cho rằng chúng ta đã ly hôn rồi. Tuy rằng mãi sau em mới biết anh không hề đi đăng ký giải quyết, hiện giờ về mặt luật pháp chúng ta chỉ được xem là li thân nhưng trong lòng em, em tự xem mình không còn là con dâu nhà họ Trác nữa rồi...”

Ngừng lại một chút, khó khăn lắm chị mới nói tiếp được.

“Lúc trước, em tôn trọng mẹ anh, bởi vì em xem bà là mẹ chồng. Cho dù bà có châm chọc thế nào, mấy năm nay em đều nhẫn nhịn. Nhưng hiện tại em không có biện pháp, anh hiểu không? Em không muốn tiếp tục bị lăng nhục mà không lên tiếng nữa...”

Tuy thời gian mẹ Trác Dung ở Đài Loan không dài, song giọng nói bén ngọt chanh chua của bà tổn thương chị rất sâu. Thậm chí, có lúc chị còn nghi ngờ Tiểu Vũ từng nghe thấy mấy lời bàn luận ác ý, cay nghiệt của bà nội bé. Điều đó không hề tốt cho đứa trẻ, cực kỳ tệ.

Nghe đến đây, Trác Dung khổ sở nhắm mắt lại. Anh vẫn biết mẹ mình nói chuyện rất chua ngoa, nhưng anh thật không ngờ người hiền lành dễ chịu như Diệp Hoa cũng không chịu nổi.

“Diệp Hoa, là lỗi của anh. Anh không che chở em đáng hoàng!” Khàn khàn nói nhỏ, giọng tràn ngập hối hận, anh biết tổn thương đã gây nên càng khó bù đắp.

“...” Diệp Hoa lần nữa chìm vào trầm tư, đến khi chị có thể mở miệng được, câu đầu tiên thực sự dọa người.

“Trác Dung, chúng ta nên li hôn đi!”

Tim lạnh lẽo, Trác Dung hít sâu một hơi mới ổn định được tâm tình, cực kỳ kiên quyết bác bỏ.

“Không, chúng ta không li hôn!”

Dường như không bắt ngờ với đáp án này, Diệp Hoa nhẹ nhàng thờ dài, ôn tồn nói qua điện thoại.

“Trác Dung, cho dù chúng ta thật sự tái hợp, em cũng không có biện pháp nhẫn nhịn sự lăng mạ của mẹ anh. Em không muốn chèn ép bản thân như trước đây, làm bộ như không nghe thấy nữa. Bởi vì em biết đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi.”

“Vậy thì em không cần nhẫn nhịn!” Không chần chừ, Trác Dung quả quyết đáp lời.

“Vấn đề của mẹ anh, anh sẽ tự giải quyết! Em không cần bận khoăn nhiều làm gì. Nếu ngày mai bà có tình si nhục em, em cũng không cần nhẫn!”

Mẹ của mình chỉ có mình hiểu, có lúc bà thật sự khiến người ta không chịu đựng nổi. Thành thật phải để bà ném mìn bị cảnh cáo không nể mặt chút nào, bà mới biết sai mà thu liễm lại bớt.

“Tùy anh vậy...” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thờ dài buồn bã.

“Vậy ngày mai anh đi đón em và Tiểu Vũ nha?” Quay lại đề tài cũ.

“Diệp Hoa im lặng một lúc. Sau cùng chịu thua, nặng nề đáp lại một câu như cũ.

“Tùy anh vậy...”

Mãi đến lúc này, Trác Dung mới thở phào nhẹ nhõm, thỏa mãn cười trở lại.

“Muộn rồi. Ngủ đi em!”

“Anh cũng vậy, đừng thức khuya quá...”

Hai người chúc nhau ngủ ngon xong, Trác Dung ngắt điện thoại, kể đó thờ ra một hơi thật sâu...

Có trời biết, lúc Diệp Hoa nói li hôn lần nữa, tim anh đập nhanh cỡ nào, tinh thần căng thẳng ra sao. Anh sợ chỉ cần mình nói sai một câu thì không cách nào挽回 lại được.

Nhờ một câu “tùy anh thôi”, anh mới biết chung quy chị vẫn mềm lòng.

Ồ... chị luôn luôn mềm lòng trước anh. Vậy thật quá tốt, vì nó chứng tỏ tình cảm của chị dành cho anh vẫn còn nguyên vẹn, chưa từng mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Diệp Hoa,

Anh sai rồi! Anh để em chịu bao nhiêu sỉ nhục mà em không đáng phải nhận.

Mọi người nói em là hồ ly tinh, em hoành đào đoạt ái, phá hỏng hôn sự hai nhà Trác, Dư. Song bọn họ lại không hề biết, sự thật là anh cưỡng bức em, càng không biết rằng hôm nay, anh cảm ơn em đã “hoành đào đoạt ái” biết bao nhiêu.

Nhờ có em và Tiểu Vũ, anh mới không sa vào cảnh hôn nhân sai lầm như ba mẹ anh. Cũng nhờ em và Tiểu Vũ anh mới có thể hưởng thụ thân tình ấm áp tốt đẹp.

Anh sai, sai ở chỗ mặc dù em muốn li hôn, bỏ đi tất cả những thứ khiến em không vui vẻ, anh vẫn nhất quyết không đáp ứng.

Đúng thế! Anh sai, nhưng anh vĩnh viễn không buông tay em ra.

Khu Thiên Mâu, con đường dẫn đến một ngôi biệt thự nào đó, một chiếc RV cao cấp chậm chạp lăn bánh, cuối cùng chạy đến trước một cánh cổng sắt chạm khắc rồng (1).

“Két!” một tiếng, cánh cổng sắt từ từ mở ra. Đội cổng mở rộng ra đủ để xe chạy qua rồi, chiếc xe cao cấp đó mới thông dong chạy vào, xuyên qua một vườn hoa thăm cỏ xanh mướt, đến trước cửa ngôi biệt thự lộng lẫy đường hoàng.

Trác Dung ngừng xe, nhanh nhẹn bước xuống mở cửa xe, nhướn mày nhìn người phụ nữ còn đang ngây người bất động trên xe.

“Diệp Hoa, can đảm lên em! Cho dù có bị rỗng dừ phun lửa trên đầu thì vẫn còn có kị sĩ là anh đây!” Giọng điệu hơi nhanh, anh cố tình giả vờ, chỉ mong chị thả lỏng tâm tình.

Diệp Hoa ngẩng đầu nhìn anh, miễn cưỡng mỉm cười, chậm chạp đi ra khỏi xe.

Khó nổi, giải quyết người lớn xong, người nhỏ ngồi ở ghế sau lại không thêm cục cựa. Trác Dung vừa tức vừa buồn cười, tự mình mở cửa sau ra, nhìn nhóc con mặt mày tro tro, xụ một đồng.

“Tiểu Vũ, đừng để thua mẹ chứ, xuống xe đi con!” Aizz... Anh có nên nói hai người thật xứng là mẹ con không đây? Đến cả phản ứng chống đối cũng giống hệt nhau.

“Con ghét ba...” Không vui lườm ba một cái, Trác Dật Vũ lăm bầm nhỏ nhỏ. Lề mà lề mẹ xuống xe, quyết định dời vị trí của ba từ “hơi thích thích” thành “hơi ghét ghét”. Nhóc con đang lúc mặt lạnh không vui, một bàn tay mềm mại ấm áp nắm lấy tay bé.

“Mẹ...” Ngẩng đầu, bé nặng nề nhìn mẹ, ra sức nắm chặt lấy tay mẹ.

“Đừng sợ, mẹ con mình chỉ đi gặp bà nội, sẽ về nhà nhanh thôi con!” Mỉm cười với con, Diệp Hoa hiểu rất rõ, căn biệt thự tráng lệ này đối với hai mẹ con họ mà nói chẳng có hồi ức gì tốt đẹp.

Ở trong căn nhà này, chị bị tổn thương lòng nặng nề, nếm tất cả mùi vị cay đắng, bị người ngoài soi mói, phê phán. Còn Tiểu Vũ, lớn lên trong cảnh vắng vẻ lạnh lẽo, thiếu sự quan tâm của cha, lại còn chịu sự ghê lạnh, lời lẽ ngoa ngoắt của bà nội mỗi dịp trở về Đài Loan.

Gật gật đầu, Trác Dật Vũ kiên định nhìn cánh cửa trang trí hoa văn tinh xảo, không còn lo sợ, chống cự nữa, đã có mẹ ở bên bé rồi.

Ánh mắt phức tạp nhìn hai mẹ con cổ vũ lẫn nhau, lần đầu tiên Trác Dung cảm thụ được sâu sắc, hóa ra gia đình này đối với hai mẹ con chị mà nói, không khác gì một con ác mộng.

Càng thêm hối hận vì mấy năm này sơ sót, trốn tránh mới khiến hai mẹ con họ chịu bao nhiêu đau khổ, Trác Dung chửi rửa mình lần thứ một ngàn xong vươn bàn tay to dày nắm lấy bàn tay còn lại của cậu nhóc.

“Vào thôi!” Từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ hai mẹ con thật kỹ.

Một nhà ba người cứ thế nắm tay nhau bước vào cửa lớn nhà họ Trác, vừa đến phòng khách rộng kinh người, một giọng nói the thé chói tai vang lên.

“Ồi chà chà, tôi còn cho là phải dùng kiểu tám người khiêng mới mới được phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Hoành Trường quay về cơ đấy!” Ngồi trên sô-pha trang nhã, Triệu Lệ Như giả vờ giả vịt búng búng ngón tay sơn đỏ được giữa gọt đẹp đẽ, vẻ mặt trông thì nhân từ song giọng điệu muốn ngoa ngoắt bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Nhìn người phụ nữ từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, sau khi lấy chồng lại càng được đãi ngộ, Diệp Hoa cảm thấy trước mắt quan hệ giữa mình và Trác

Dung hơi phức tạp. Nhất thời nửa khác không biết nên xưng hô với bà thế nào mới phải, cuối cùng nghĩ mình và Trác Dung trên giấy tờ vẫn là vợ chồng, xét về tình hay lý đều nên kêu một tiếng “mẹ”.

“Tôi không dám nhận!” Không thèm nhìn thẳng, cúi mắt Triệu Lệ Như chỉ liếc qua “hồ ly tinh” đã phá hỏng hôn sự hai nhà Trác, Dư. Tuy luống tuổi nhưng nhờ chăm sóc kỹ càng, gương mặt bà vẫn rất đẹp, lúc này tràn ngập khinh rẻ, mở miệng một cái là trái quả phải mắng, khiến người ta khó chịu.

“Lâu lâu tôi mới về Đài Loan một lần, bình thường không có sẵn sóc được cho cô con dâu là cô, trong lòng quả thực hổ thẹn. Bây giờ lại nghe nói cô đã dọn ra khỏi nhà họ Trác, tiếng mẹ này tôi càng không dám nhận đâu!”

Áp lực tinh thần kiểu này thực sự khiến người ta khó mà chịu đựng được!

Đã chịu đựng sự châm chọc kiểu này bao nhiêu năm nay, Diệp Hoa hít sâu một hơi, đang định trả lời, người bên cạnh đã nhanh hơn chị một bước.

“Mẹ! Là mẹ yêu cầu Diệp Hoa dẫn Tiểu Vũ về gặp mẹ, đừng nói những lời như thế!” Sa sầm mặt, giọng điệu Trác Dung cũng trở nên lạnh nhạt, trong đó lờ mờ có chút giận dữ.

Anh ngàn vạn lần không nghĩ tới, có mặt mình, mẹ vẫn nói được những câu khó nghe như vậy. Anh thực không dám tưởng tượng, mấy năm nay anh trốn tránh, lúc Diệp Hoa một mình đối diện với bà thì tình cảnh ra sao nữa?

“Tôi nói cái gì?” Bị cãi lại trước mặt hai mẹ con Diệp Hoa, Triệu Lệ Như thẹn quá hóa giận, thét lên:

“Tôi chỉ kêu anh dẫn Tiểu Vũ về, không có bảo anh dẫn luôn con hồ ly tinh này về đây!”

“Mẹ, Diệp Hoa không phải hồ ly tinh!” Cho dù con giận đang bùng bùng bốc lên, Trác Dung vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, không muốn trực tiếp làm mẹ mất mặt.

“Con đàn bà hoành đao đoạt ái, giành vị hôn phu của người khác, không phải hồ ly tinh thì là gì?” Triệu Lệ Như thét lên, đối với cô con dâu này một điểm cũng không hài lòng.

“Gia thế không có, bối cảnh cũng không. Con đàn bà này một điểm cũng không xứng với nhà họ Trác chúng ta.”

Nghe xong, Trác Dung không giận mà cười, lạnh lùng đáp: “Cô ấy không cần xứng với nhà họ Trác, chỉ cần xứng với Trác Dung con là được!”

“Anh...” Triệu Lệ Như thở hổn hển, nhất thời quá tức giận đến nỗi nói không nên lời.

“Mẹ...” Trác Dật Vũ khiếp sợ trốn sau lưng mẹ. Dấu bé có thành thực sớm bao nhiêu đi nữa vẫn bị bầu không khí nóng đến bốc khói của người lớn làm cho hoảng hốt.

Ôm chặt lấy con đang kinh hoàng, Diệp Hoa khe khẽ thở dài. Xem ra hôm nay đến đây vô dụng rồi, và lại chị cũng không tính tiếp tục nhẫn nhục chịu đựng những lời lăng mạ, khinh rẻ đó nữa. Vì thế chị quay qua nhìn Trác Dung, điềm tĩnh yêu cầu.

“Em nghĩ em và Tiểu Vũ phải đi rồi!”

“Cô muốn đi đâu tùy cô, nhưng Tiểu Vũ là con cháu nhà họ Trác, nó phải ở lại!” Giành nói trước con trai mình, Triệu Lệ Như cất tiếng the thé, yêu cầu cháu nội không được đi.

“Con không muốn ở lại, con muốn ở cùng với mẹ!” Giọng nói non nớt cất lên, Trác Dật Vũ dùng cả hai cánh tay nhỏ xíu ôm chặt lấy mẹ, cả người run rẩy sợ mình bị giữ lại thật.

“Tiểu Vũ, đừng sợ!” Thấy mặt con kinh hoàng, nháy mắt đã trắng bệch, Diệp Hoa đau xót vô cùng, vội vàng cam đoan không ngừng.

“Mẹ sẽ không để con ở lại... tuyệt đối không...”

“Ai nói không?” Cắt ngang sự an ủi của chị, Triệu Lệ Như chua ngoa giễu cợt.

“Tôi là bà nội của Tiểu Vũ, tôi nói nó ở lại nhà họ Trác là nó phải ở. Không phải hồ ly tinh cô nói là được...”

“Mẹ! Mẹ quậy đủ chưa?”

Đột nhiên, một tiếng gầm long trời lở đất từ miệng Trác Dung bùng ra, anh nghiêm khắc quát lớn.

“Con là ba Tiểu Vũ. Con nói cháu nó đi theo ai thì phải theo người đó. Hiện tại nghe rõ rồi chưa? Tiểu Vũ không phải ở lại đây, cháu nó sẽ đi với Diệp Hoa, hiểu không?”

Chưa từng thấy con trai nổi con như thế bao giờ, Triệu Lệ Như bất ngờ bị dọa đến sững người, chỉ biết líu lười nhìn trừng trừng mặt con đáng tái xanh, cả nửa ngày cũng không thốt ra được một câu.

Trác Dung cũng mặc kệ phản ứng của bà. Anh quay người kéo hai mẹ con cũng bị con giận bắt ngờ của anh dọa cho ngây ngốc ra cửa, chuẩn bị đưa hai

mẹ con về.

Anh ít khi chửi tục, nhưng hôm nay anh thật sự muốn chửi một câu, mẹ nó, thật sự là đủ rồi!

Sau khi ba người đi không lâu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Triệu Lệ Như thét lên chói lói, tức tối chửi toáng lên.

“Đây là sao? Làm cái gì vậy... tôi muốn giúp anh giữ lại con, tránh cho con hồ ly tinh đó dẫn nó đi. Anh không cảm kích tôi thì thôi còn dám quát tôi nữa! Tức chết tôi mà, tức chết tôi...”

Đằng kia, không khí trong một chiếc xe cao cấp nào đó cực kỳ nặng nề.

Ngồi đằng sau, Trác Dật Vũ dè dặt liếc trộm ba, thân hình nhỏ nhỏ xoay tới xoay lui bất an, dường như có gì đó muốn nói nhưng lại không dám. Ngồi phía trước, Diệp Hoa cũng im lặng quan sát anh, vẻ mặt mất mát khiến người ta nhìn không ra chị đang nghĩ gì.

“Anh xin lỗi!” Đột nhiên, giữa bầu không khí trầm mặc, Trác Dung mở miệng nói xin lỗi.

“Hơ... tại, tại sao?” Ngạc nhiên hỏi ngược lại, Diệp Hoa không hiểu.

“Vốn dĩ em không muốn đi gặp mẹ anh, tại anh thuyết phục em dẫn Tiểu Vũ đến.” Kết quả không nghĩ đến lại dễ bị lẳng nhục.

Dường như hiểu được ý của anh, Diệp Hoa cười cười, thân nhiên nói:

“Không sao! Mấy năm nay em đã nghe nhiều rồi, mới đầu thì khó chịu, lâu dần xem như gió thổi bên tai thôi!”

Trác Dung nghe xong càng thêm khỏ sở, lần nữa xin lỗi chị, giọng ảo não nặng nề.

“Xin lỗi em! Vì những gì trong mấy năm qua.”

“Được rồi, đừng nhắc tới nữa!” Mím cười lắc đầu, để không khí dễ chịu hơn, Diệp Hoa cố tình chọc anh:

“Hình như em chưa từng thấy anh nổi giận bao giờ. Không ngờ anh bộc phát lại kinh khủng như thế, thật tình là nhìn không ra đó!”

Bị chị bốn cọt, Trác Dung gượng cười. Ngược lại vẫn ngồi im thật lâu ở ghế sau, Trác Dật Vũ cực kỳ hào hứng thò đầu lên trước.

“Hồi nãy ba tuyệt quá!” Hai mắt sáng rỡ, nhóc con bắt đầu sùng bái ba mình.

“... Cảm ơn đã khen!” Im lặng một hồi, Trác Dung khàn giọng cảm ơn.

Haiz... bởi vì quát bà nội của con mà được con sùng bái, tâm tình của anh lúc này thật rối rắm.

Nhìn người đàn ông thiếu điều cảm khẩu vì được con khen quá tuyệt và sùng bái, Diệp Hoa không nén được bật cười.

Ôi... tình cảm hai cha con càng lúc càng hòa thuận, phải không?

“Ở riêng?”

“Còn dẫn con theo?”

“Trác Dung không phản đối?”

Trong hội trà chiều nhàn nhã, một đám quý bà không có việc gì làm tụ họp lại ăn uống tiệc tùng, tám chuyện linh tinh kinh ngạc thắc mắc, hết câu nọ đến câu kia, mặt người nào người nấy viết rành rành hai chữ “nhiều chuyện”.

“Đúng thế!” Cùng bạn già tụ họp, Triệu Lệ Như kể lại chuyện ngày hôm đó, tức giận vẫn như cũ, khó mà bình ổn được.

“Ở riêng cũng được đi, tôi chỉ mong bọn chúng ly hôn mà! Nhưng lại để con hồ ly tinh đó dẫn theo đứa nhỏ, tôi không chấp nhận được. Các bà nghĩ coi, nó dẫu sao cũng là con cháu nhà họ Trác, sao có thể để con đàn bà không gia thế, không thân phận, không xứng với nhà chúng tôi dẫn đi chứ?”

“Đúng đó! Đúng đó! Đây mới là vấn đề...” Quý bà số một liên tục gật đầu tán đồng.

“Tiểu Vũ là đứa cháu duy nhất đời thứ ba nhà họ Trác các người nhì! Bị dẫn đi như thế thì hồngбет rồi...” Quý bà số hai lo lắng thay bạn, cái này thật sự không thể chấp nhận được.

“Ây da! Sợ là hồ ly tinh kia sau này dạy dỗ đứa nhỏ tư tưởng bậy bạ, lớn lên trở về giành gia tài, cái này mới phiền phức đó!” Quý bà số ba lo trước tính sau, chưa gì đã nghĩ đến chuyện mai này rồi.

“Không cho phép!” Càng nghe càng cảm thấy cháu nội bị dẫn đi là chuyện không thể được, Triệu Lệ Như không vui, lẩm bẩm:

“Tôi nhất định phải nghĩ cách dẫn Tiểu Vũ về nhà mới được...”

“Đừng, phải dẫn về! Nhà họ Trác có thể cho đứa nhỏ tất cả, con hồ ly tinh đó thì có được cái gì?”

“Đừng đó! Mang đứa nhỏ đi đã đành, nếu dạy dỗ không kỹ, sau này trộm cắp lừa gạt, lúc đó mới mệt nha!”

“Tôi thấy hồ ly tinh thì dạy ra được cái gì hay ho chứ.”

Bà một câu tôi một câu, mặt Triệu Lệ Như càng thêm xanh lè, vội vàng yêu cầu mấy bà bạn giúp mình nghĩ cách, làm sao mang Tiểu Vũ về.

Cuối cùng, nhờ một đám mệnh phụ lưu ra lưu riu, một “kế hoạch cướp người” đã hoàn tất.

Hôm nay, cả một ngày Diệp Hoa bận tới mắt đến mức không có biện pháp phân thân.

Mắt thấy đã tới giờ tan tầm, công việc bắt buộc phải hoàn thành trong ngày hôm nay còn chất một đống, nếu không tăng ca hai, ba tiếng đồng hồ tuyệt đối không thể hoàn thành. Chị hoàn toàn hết cách, đành bấm điện thoại tìm người nhờ đón Tiểu Vũ về nhà, chỉ là nên nhờ ai đây...

Cái tên đầu tiên hiện ra trong đầu chị chính là cha của bé, Trác Dung.

Nhắc đến Trác Dung, từ hôm anh bảo vệ hai mẹ con chị, nổi giận với Triệu Lệ Như đến nay, không chỉ Tiểu Vũ sùng bái anh, cả chị cũng bất giác lặng lẽ mở lòng mình, lần nữa dâng ra tình yêu sâu sắc của mình với anh trước đây.

Ôi... chị nghĩ, chị lại gieo tình cảm trên người đàn ông này lần thứ hai.

Nhận thức được điều này, đáng lẽ cảm thấy mình thật sự vô dụng thì Diệp Hoa lại không tự chủ được mỉm cười. Kế đó lập tức hoàn hồn khỏi mơ suy nghĩ loạn xạ, điện thoại vừa thông trực tiếp bấm số của Trác Dung.

“Rìng rìng rìng, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không thể nghe máy, xin để lại lời nhắn sau tiếng tút, cảm ơn!”

Hơ? Anh bận sao?

Không để lại lời nhắn, Diệp Hoa thẳng thừng ngắt điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui, chị gọi cho Chu Chí Khải.

“A lô?” Đầu dây bên kia hình như cũng rất bận.

“Chí Khải, anh bận sao?” Diệp Hoa hơi chần chừ, không biết có nên nhờ anh hay không.

“Khó có dịp em tìm anh, cho dù chuyện có to bằng trời cũng vất ra sau đầu hết!” Chu Chí Khải sáng khoái cười, “Nói đi, có chuyện gì thế?”

“Anh có thời gian không?”

“Có! Sự thật là, anh đang chờ đến giờ tan tầm. Sao? Muốn mời anh ăn cơm à?”

“Mời anh ăn cơm không thành vấn đề,” Diệp Hoa cười khẽ, đưa ra điều kiện.

“Có điều anh giúp em đi nhà trẻ đón Tiểu Vũ, sau đó đến nhà em ăn cơm? Hôm nay em phải tăng ca, có thể hai, ba tiếng nữa mới về được.”

“Đương nhiên là được!” Đáp ứng ngay, sau đó lại thắc mắc, “Trác Dung đâu? Sao em không kêu nó đón?”

“Em gọi rồi nhưng anh ấy không nghe máy!” Diệp Hoa thú nhận.

“Có thể hôm nay hội nghị các chi nhánh, điện thoại để chế độ im lặng nên không nghe được.” Nhớ hình như hôm nay Trác Dung có hội nghị, Chu Chí Khải đoán mò, kể lại nói:

“Một lát anh sẽ đến nhà trẻ đón cháu, có điều Tiểu Vũ có chìa khóa nhà không?”

“Có!” Nhận được chi viện của bạn thân, Diệp Hoa rốt cuộc cũng thở phào.

“Vậy làm phiền anh nhé!”

“Không cần khách sao, cắt máy nha!”

“Gặp anh sau!”

Vẫn mỉm cười, Diệp Hoa ngắt điện thoại, sau khi tìm được người đón Tiểu Vũ lại vội đầu làm việc.

Trước cổng nhà trẻ sắc sỡ đủ màu, các cô giáo nhiệt tình trò chuyện với phụ huynh lục tục đến đón con, sau đó lại khách khí tiễn chân bọn họ, không khí cực kỳ ôn hòa, vui vẻ. Mà sau khi một chiếc Mercedes màu đen xuất hiện thì tất cả đều thay đổi.

“Đón Tiểu Vũ? Trác Dật Vũ?” Cô giáo phụ trách lớp của Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn người lạ mặt, mặc dù trang điểm rất giống một quý bà đẹp đẽ, không nhận được hỏi: “Xin hỏi bà là gì của bé?”

Không có cách nào khác! Đây là nghề nghiệp của cô, khi có người lạ mặt đến đón các bé nhất định phải hỏi rõ thân phận. Nếu không để đứa nhỏ bị người khác dẫn đi mới tệ hại.

“Tôi là bà nội nó!” Bực bội trả lời, Triệu Lệ Như héch mồm nổi khùng với cô giáo:

“Lắm lời cái gì? Mau kêu Tiểu Vũ ra đây, tôi đón nó về nhà.”

Không sai! Đến nhà trẻ đón người trước đối phương, đây là kế hoạch của một đám quý bà thảo ra.

Cho nên sau khi nghĩ xong kế hoạch, Triệu Lệ Như cẩn thận thăm dò địa chỉ nhà trẻ của Tiểu Vũ, hôm nay rốt cuộc cũng thi hành triệt để.

Các cô giáo ở nhà trẻ tất nhiên không vì một câu bà nội của đối phương mà tin ngay, liền kêu Trác Dật Vũ đi ra. Lúc cậu nhóc nhìn thấy bà nội ở cửa nhà trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang tươi cười lập tức biến sắc.

“Tiểu Vũ, lại đây! Bà nội đón con về nhà!” vừa thấy cháu nội xuất hiện, Triệu Lệ Như lập tức giả vờ hiền từ, vẫy tay với cậu nhóc, muốn nó nhanh theo mình lên xe.

Không bước lên phía trước, ngược lại Trác Dật Vũ lại lùi ra sau một bước.

Cô giáo vừa thấy vẻ mặt lạ thường cùng cử động của bé, phản ứng cực kỳ mau lẹ. Lập tức đẩy bé ra sau lưng mình, xem đối phương căn bản là lừa gạt, muốn bắt đứa nhỏ đi.

“Cô làm cô giáo thế này là sao?” Thành linh thấy cô giáo giấu cháu nội mình ra sau, giống như nghĩ bà nội là bà sẽ bắt lợi với nó, Triệu Lệ Như lập tức nổi giận chửi bới,

“Tôi đến đón đứa nhỏ, cô can cái gì mà can? Tôi là bà nội Tiểu Vũ, chẳng lẽ sẽ làm hại nó?”

“Quả nhiên chỉ là nhà trẻ cộng đồng, đến trình độ giáo viên cũng tệ. Sao bằng được nhà trẻ quý tộc trước đây Tiểu Vũ nhà chúng ta học chứ?”

Cô giáo giữ trẻ không hơi đâu để ý mấy câu chửi bới, khiêu khích của bà ta, cẩn thận quay đầu hỏi cậu nhóc phía sau.

“Tiểu Vũ, con biết người này sao? Bà ấy thật là bà nội của con?”

Bởi vì đó là sự thật, Trác Dật Vũ không có cách nào phủ nhận, chỉ biết gật đầu, làm cô giáo bảo hộ bé và toàn thể giáo viên ở đó đều xấu hổ.

“Coi đi! Coi đi! Tôi lừa các cô làm gì? Thật đúng là không có trình độ!”

Bực bội mắng người xong, Triệu Lệ Như lập tức giả vờ hiền từ, đưa tay cho cháu nội.

“Tiểu Vũ, mau lên xe, chúng ta về nhà.”

Ai biết Trác Dật Vũ lại tiếp tục lùi lại, rõ ràng không muốn theo bà ta về.

Cái này làm Triệu Lệ Như mất hết mặt mũi, không nói hai lời lập tức giơ tay muốn lôi người, thậm chí còn kêu tài xế xuống xe giúp mình nữa.

Đương nhiên cũng nhận lấy sự phản kháng cật lực của Trác Dật Vũ, cục diện nhất thời trở nên hỗn loạn.

Giáo viên giữ trẻ từ trong hỗn loạn cũng giật mình hoàn hồn, vội vàng xông lên ngăn cản hành động kéo người của Triệu Lệ Như, miệng không ngớt khuyên can:

“Bà nội Trác, bà đừng như vậy, sẽ làm Tiểu Vũ sợ...”

“Đúng đó! Bình thường Tiểu Vũ đều do mẹ đón, đương nhiên không chịu đi theo bà rồi...”

“Có gì từ từ nói, đừng làm đứa bé bị thương...”

“Các cô đừng can! Tôi đến đón cháu mình về nhà, lý do gì các cô can tôi?” Bị đẩy ra, Triệu Lệ Như tức tối chửi bới, thậm chí lôi cả nhà trẻ từ trên xuống dưới ra chửi, đến cả bánh xe trò chơi cũng chửi tuốt.

Ầm ỉ quá lớn, tức thời dẫn đến sự chú ý của không ít người, thậm chí có người còn xì xào xem có nên báo cảnh sát hay không. Khiến cho các giáo viên nhà trẻ chỉ muốn dãn xếp ổn thỏa, không muốn đến sở cảnh sát, chuốc thêm phiền nhiễu cực kỳ khó xử, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có giải quyết việc này từ điển viên chính Trác Dật Vũ.

“Tiểu Vũ, bà ấy là bà nội con đúng không?” Giữa một tràng tiếng chửi bới chanh chua, cô giáo ngồi xuống cho cao bằng đứa nhỏ, cẩn thận hỏi lại lần

nữa.

Tuy im lặng không nói, Trác Dật Vũ vẫn gật đầu.

“Bà ấy đến đón con về, sao con lại không chịu?” Cô giáo hoàn toàn không hiểu.

“Con đợi mẹ!” Không chịu nói ra nguyên nhân chính, Trác Dật Vũ lấy đại lý do đơn giản nhất.

“Ấy... Mẹ có thể tạm thời không đến được, nên nhờ bà nội đi đón con!” Nghe thấy tiếng chửi bới chua ngoa đánh đấm đó, lại thấy quần chúng hiếu kì kéo đến càng lúc càng đông, trán cô giáo đỏ đầy mồ hôi.

Trác Dật Vũ là đứa trẻ nhạy cảm hiểu chuyện, khả năng quan sát rất tốt. Thấy vẻ mặt cô giáo khó xử, người đến coi càng lúc càng nhiều, thật sự là quá mất mặt. Bé nghĩ cứ theo bà nội về đã, chỉ cần đợi vài tiếng, đến tối ba về tối sẽ đưa bé về với mẹ, nghĩ vậy nên cũng không chống cự nữa.

“Được rồi! Con theo bà nội về.” Gắng gượng gật đầu, Trác Dật Vũ cuối cùng cũng đồng ý.

Nghe thấy bé đáp ứng, cô giáo lập tức thở phào, dẫn bé đến trước mặt Triệu Lệ Như.

“Bà nội Trác, Tiểu Vũ đồng ý theo bà về rồi, các người mau lên xe đi!”

“Vậy còn tạm được!” Triệu Lệ Như trừng cô giáo một cái nữa mới đẩy cháu nội lên chiếc Mercedes đen.

Rất nhanh, chiếc Mercedes lao vút đi, để lại các cô giáo nhà trẻ im lặng trào nước mắt...

Hồ... cuối cùng cũng tổng được phiền phức đi rồi.

Bọn họ vừa mới thở phào thì một chiếc xe khác lại trở tới cổng nhà trẻ. Một người đàn ông mặt mày sáng lạn, ưa nhìn bước xuống xe.

“Ngại quá, tôi đến đón Trác Dật Vũ.” Dương chiêu bài cười rạng rỡ ra, Chu Chí Khải hết sức lịch sự nói.

Lại là Trác Dật Vũ? Hôm nay sao cậu nhóc đáng yêu ngoan ngoãn đó được hoan nghênh dữ vậy?

Các cô giáo một bên âm thầm bàn tán, một bên run rẩy...

A, nếu không đón được người, có phải lại muốn diễn một màn kịch lớn như vừa rồi hay không, hic... thế lực bọn họ không đủ, không cần vậy nữa đâu!

“Ách... xin hỏi anh là gì của Tiểu Vũ?” Theo thói quen hỏi lại.

“Tôi là bạn thân của ba mẹ Tiểu Vũ, từ nhỏ nhìn cháu lớn lên.” Cười hết cỡ, Chu Chí Khải sáng khoái đáp.

“Hơ... Tiểu Vũ vừa mới được đón đi rồi!” Da đầu cô giáo căng lên, trả lời.

“Đón rồi?” Chu Chí Khải la lên thất thanh, mơ hồ cảm thấy bất an, vội vàng tra hỏi:

“Ai?”

Kì lạ! Nếu Diệp Hoa đã nhờ anh đón Tiểu Vũ tất nhiên không thể nhờ người khác nữa, rốt cuộc là ai đón nó đi?

“Là bà nội Tiểu Vũ!” Đến Tiểu Vũ cũng thừa nhận thì nhất định là đúng rồi, không sai đi?!

Bà mẹ chua ngoa của Trác Dung đón Tiểu Vũ? Thật sự là gặp quỷ mà!

Rũa thâm trong bụng, Chu Chí Khải cảm thấy chuyện này có điểm kì lạ. Vội vàng cảm ơn cô giáo xong lập tức phóng xe về nhà họ Trác ở khu Thiên Mẫu. Anh nghĩ mẹ Trác Dung không thường ở Đài Loan, nơi có thể dẫn Tiểu Vũ đi cũng chỉ có nhà họ Trác mà thôi.

Sau khi anh đuổi theo hướng khu Thiên Mẫu không đầy mười phút, một cảnh tượng khủng khiếp diễn ra ngay trước mặt anh, chỉ sợ cả đời này anh cũng khó mà quên được...

Lên xe xong, Trác Dật Vũ lẳng lặng ngồi ở băng sau, bên cạnh bé là bà nội một chút cũng không gần gũi.

Mà lúc này, bà nội không ngừng dạy dỗ bé, mẹ bé xấu xa cỡ nào, đi theo mẹ rất khổ, về nhà họ Trác tốt hơn nhiều. Nói gì thì nói, bé một mực không lên tiếng.

Đến lúc Triệu Lệ Như lại phê bình Diệp Hoa lần nữa, nhịn nhục đã lâu, Trác Dật Vũ rốt cuộc cũng không chịu được nữa, phản bác.

“Mẹ không xấu, không phải hồ ly tinh. Con ở với mẹ rất tốt, không cần về!”

Hậu quả của việc xúc động là Triệu Lệ Như biến sắc thét lên. Cái giọng cao đến quảng tám dường như có thể đập nát kính xe bất cứ lúc nào không

ngừng la hét.

“Mày biết cái gì, mẹ mày là con hồ ly tinh cướp người, nó không xứng với ba mày.”

“Không phải! Mẹ là tốt nhất, con yêu mẹ nhất, con muốn ở với mẹ!” Kịch liệt phản bác, Trác Dật Vũ không muốn nghe thấy nửa chữ nói mẹ bé không tốt nữa.

Nghe xong, Triệu Lệ Như trừng mắt nhìn đôi mắt đen thẳm di truyền từ mẹ của đứa nhỏ. Chốc lát, giận quá hóa cười, lạnh lùng nói:

“Mày không thể ở cùng con hồ ly tinh kia được, bởi vì tao muốn dẫn mày đến Canada sống.”

“Không có khả năng!” Có phần hoảng sợ, nhưng Trác Dật Vũ vẫn đè nén bất an trong lòng, phản bác.

“Ai nói không thể?” Nhân nhả nhìn móng tay cắt giữa hoàn mỹ, Triệu Lệ Như cười giả dối:

“Hôm nay tao đến đón mày chính là muốn dẫn mày về Canada. Đợi đến lúc chúng ta lên máy bay, mày vĩnh viễn cũng không gặp được mẹ mày nữa.”

“Sẽ không! Sẽ không! Sẽ không...” Trác Dật Vũ kịch liệt lắc đầu, gào lên như điên nhưng trong lòng vừa hoảng sợ vừa hối hận...

Làm sao bây giờ? Nếu biết sẽ bị dẫn ra nước ngoài thế này, chết bé cũng không lên xe!

Nói gì thì nói, Trác Dật Vũ cũng không phải đứa bé thiên tài, trên tỏ thiên văn, dưới tường địa lý, biết rành cả những vấn đề sinh hoạt thường thức. Cùng lắm bé chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi ngoan ngoãn, hiểu chuyện, thành thực sớm hơn những đứa trẻ cùng lứa mà thôi.

Bị hù dọa như vậy, bản thân bé cũng cho là mình thật sự bị bà nội dẫn đến Canada, vĩnh viễn không được gặp mẹ nữa. Khủng hoảng cực độ, bé hoàn toàn không biết muốn xuất ngoại cần có hộ chiếu mà bé đến hộ chiếu cũng không có, sao có thể tùy tiện ra nước ngoài. Đơn giản là Triệu Lệ Như cố tình hù dọa bé mà thôi.

Trác Dật Vũ không biết điều đó, cực kỳ lo sợ bị tách khỏi mẹ. Tức thì nóng ruột, vừa hét lớn vừa vùng vẫy. Thừa lúc Triệu Lệ Như luống cuống tay chân, bé dùng đầu đẩy cửa xe, không hề chùn bước nhảy xuống đường cao tốc.

Vạn lần không nghĩ đến bé sẽ làm ra chuyện như vậy, Triệu Lệ Như hét bảo tài xế ngừng xe, kể đó nghe được một loạt tiếng xe va đụng, thắng gấp ầm ầm. Quay đầu nhìn, một thân người bé nhỏ gầy yếu bị hất tung lên cao, rơi bịch xuống đất, cùng lúc nghe được một tiếng gào vang tận mây xanh.

“Tiểu Vũ...”

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Diệp Hoa,

Anh sai rồi! Anh không xử lý ổn thỏa vấn đề của mẹ, mới gây nên sai lầm không thể cứu vãn này.

Nếu có thể, anh hi vọng tất cả đau đớn, thống khổ này đều xảy ra trên người anh biết chừng nào mà không phải là Tiểu Vũ gánh chịu.

Là sai lầm của anh... anh sai rồi...

Trước cửa phòng phẫu thuật, ánh mắt Trác Dung trống rỗng, ngơ ngác ngồi trên ghế. Chu Chí Khải ngồi bên cạnh bạn thân, thỉnh thoảng vỗ vai anh an ủi, giúp anh chống đỡ.

Nhớ lại lúc đó, khi Chu Chí Khải phóng xe theo đường đến khu Thiên Mẫu thì đột nhiên nhìn thấy cánh cửa chiếc Mercedes đen chạy thẳng trước thềm linh mở ra. Sau đó một bóng người quen thuộc nhỏ xíu bất kể xe đang chạy rất nhanh kiên quyết nhảy xuống.

Thân hình bé nhỏ đó lăn lông lốc trên đường làm những chiếc xe đi đằng sau hoảng hồn, hấp tấp dạt ra tránh đường.

Bởi vì diễn ra quá nhanh, vẫn có một chiếc xe không kịp tránh mà đụng luôn vào.

Kể đó, giống như một đoạn phim quay chậm, thân hình nhỏ nhỏ đó bay lên thật cao, cuối cùng nặng nề rơi bịch xuống đất. Không tới 5 giây, máu tươi từ sau ót trào ra khiến người ta nhìn mà khủng khiếp.

Anh biết đó là Tiểu Vũ, cái dáng nhỏ nhỏ đó anh đã nhìn từ lúc nó còn bé đến giờ. Thế nên anh cấp tốc đậu xe vào lề, chạy như bay đến, miệng gào lên

thảm thiết.

Chuyện xảy ra kế tiếp, anh gần như mơ hồ không rõ nữa...

Anh chỉ nhớ mình đã quỳ sấp xuống bên cạnh thân thể tàn tạ của cậu nhóc, không dám chạm vào bé, chỉ biết không ngừng khăn khăn gọi tên bé. Mãi đến lúc xe cấp cứu tới, anh đi theo đến bệnh viện rồi, lúc này mới nhớ đến chuyện phải thông báo cho Trác Dung và Diệp Hoa.

Trác Dung chạy đến trước tiên. Mặt cậu ấy trắng bệch như xác chết, nghe anh gác ngr kể lại chuyện mình đến nhà trẻ đón Tiểu Vũ, cô giáo lại nói bà nội Tiểu Vũ đã đón bé trước rồi, sau đó mình trên đường đuổi theo đến nhà họ Trác nhìn thấy nhóc con nhảy ra khỏi chiếc Mercedes đen ra sao...

Suốt buổi tường thuật, Trác Dung không nói một lần. Đến cuối cùng, anh giống như đánh mất linh hồn, thần sắc trống rỗng ngồi ngơ ngác trên ghế, dường như trái tim đã khô héo luôn rồi.

Không biết là bao lâu, Trác Dung đột nhiên lên tiếng.

“Bà ấy không xuống xe nhìn, cũng không theo tới đây sao?”

Chu Chí Khải biết anh nói “bà ấy” là ai, liền lắc đầu.

“Tao không biết. Ở hiện trường tai nạn, trong đầu tao lúc đó chỉ có Tiểu Vũ. Sau khi lên xe cấp cứu đến bệnh viện cũng không có tâm tình chú ý chuyện đó.”

Nghe xong, Trác Dung nhìn chung quanh, trừ anh và Chí Khải ra không nhìn thấy bất kỳ khuôn mặt quen thuộc nào. Cũng không biết làm sao, anh đột nhiên nhìn về phía hành lang trống trải, mở miệng.

“Mẹ, nếu mẹ đến rồi thì ra đi!”

Như để chứng tỏ lời anh nói, một bóng người lo sợ rụt rè bước ra từ một ngách hành lang, là Triệu Lệ Như!

Mặt bà tràn ngập hối hận, sợ hãi, bà không ngờ tới sự tình lại thành ra thế này.

Thấy bà xuất hiện, mắt Trác Dung đỏ hoe, chầm chọc cười.

“Suy cho cùng mẹ còn chưa vô tin đến nỗi đó.”

“Trác Dung, mẹ không có đẩy Tiểu Vũ xuống xe, mẹ không có... là nó tự mình mở cửa xe nhảy xuống, mẹ không cản kịp...” Triệu Lệ Như từ nhỏ đã là đại tiểu thư sống trong nhung lụa, sau khi gả cho cha Trác Dung cũng chẳng khác gì lúc chưa cưới. Ăn mặc đều tốt nhất, cả ngày cùng với những thiên kim xuất thân giàu có khác không tự tập ăn uống thì cũng shopping mua sắm, thời trang chưng diện.

Cả đời bà chưa từng đi làm, cũng chưa từng khom lưng nhìn sắc mặt người khác. Thế nên nguyên tắc đối nhân xử thế của bà luôn là cao cao tại thượng, hễ mở miệng là ngoa ngoắt, không nể mặt ai.

Đương nhiên là, kiểu người như bà cả đời này cũng không lo lắng chuyện đắc tội với người khác, suy cho cùng trước giờ chỉ có người khác đi nịnh nọt bà, không đời nào có chuyện bà đi lấy lòng người ta.

Cái tính tùy hứng được “bồi dưỡng” từ nhỏ này đã ăn sâu vào xương tủy. Tuy vậy bà cũng chẳng phải loại người tội ác tày trời gì, Mỗi lần làm sai chuyện gì, bà cũng biết chột dạ, biết áy náy. Nhưng hôm nay, bà đã mắc sai lầm quá lớn, sai trầm trọng rồi. Nó khiến một người chỉ biết nghĩ tới mình như bà cũng hoảng, cũng sợ, cực kỳ sợ hãi cháu nội sẽ chết, và người hại chết nó chính là bà!

“Nó tự nhảy xuống xe... nó tự nhảy xuống xe...” Trác Dung hốt hoảng lặp đi lặp lại câu đó, bất ngờ, anh giống như mãnh thú uống máu tàn nhẫn, xông tới trước mặt bà, hai cánh tay đẩy bà ép vào tường, giận dữ tra hỏi:

“Rốt cuộc mẹ đã nói gì mà nó không kể nguy hiểm nhảy xuống xe, nói đi! Đến tận cùng mẹ đã nói gì với Tiểu Vũ?”

Triệu Lệ Như bị dọa thét lên, khai hết toàn bộ.

“Mẹ chỉ lừa nó, nói muốn dẫn nó đến Canada ở với mẹ, để nó không gặp lại mẹ nó nữa. Mẹ đâu ngờ nó lại tin...”

“Lừa nó? Mẹ nói mẹ lừa nó, mẹ nói mẹ không biết nó sẽ tin?”

Mắt Trác Dung đỏ sậm như muốn giết người, anh nghiến răng rống lên.

“Tiểu Vũ mới 6 tuổi. Cho dù nó ngoan ngoãn hiểu biết cỡ nào thì nó cũng chỉ mới 6 tuổi mà! Đối với một đứa nhỏ mới có 6 tuổi, mẹ lại uy hiếp nói muốn dẫn nó đến Canada. Nói không cho nó gặp lại mẹ nó. Nó có thể không tin, có thể không sợ sao? Nó nhảy xuống xe vì nó sợ mẹ thật sự dẫn nó đi, làm nó mất mẹ!” Nói xong, anh dường như muốn phát tiết cơn tức, dùng sức đẩy bà ra. Vừa quay người liền đối diện với một đôi mắt kinh hoàng, ngập đầy nước mắt.

“Diệp Hoa...” Trác Dung khàn giọng gọi chị. Anh không rõ chị đến bao lâu rồi, nghe được tiền căn hậu quả nhiều hay ít.

Cả người bần rùn vô lực, run rẩy lê bước tới, Diệp Hoa gần như sụm xuống. Khoảnh khắc nhận điện thoại của Chí Khải, chị cảm thấy tất cả chỉ là giấc mộng, Tiểu Vũ của chị sẽ không có việc gì...

“Trác Dung, anh nói cho em biết, đây không phải sự thật... tất cả đều không phải sự thật...” Túm chặt lấy áo anh, Diệp Hoa nức nở yêu cầu, nhưng nước mắt không ngừng lại được, từng hạt từng hạt tròn như chuỗi trân châu không ngừng lăn xuống.

“Diệp Hoa...” Ôm chặt chị vào lòng, giọng Trác Dung khản đặc nghẹn ngào, “Chúng ta... chúng ta phải kiên cường...”

Tình trạng của Tiểu Vũ không lạc quan. Trước khi phẫu thuật, bác sĩ từng nói anh phải dự liệu tình huống xấu nhất.

“Không!” Chị khóc thảm thiết, bác bỏ. Không ngừng giãy dụa muốn đẩy anh ra, khóc đến tan nát.

“Tiểu Vũ sẽ không có chuyện! Nó không thể gặp chuyện được...”

“Đừng vậy! Đừng vậy... đương nhiên con sẽ không gặp chuyện...” Dùng hết sức lực ôm lấy chị, không để chị giẫy khỏi người mình, Trác Dung nghẹn ngào phụ họa, nhưng trong lòng lại không chắc ăn một chút nào.

“Vì sao lại đối với Tiểu Vũ như vậy... vì cái gì... em chỉ có một mình con... chỉ có một mình nó...”

Khóc la thê thảm không dứt, Diệp Hoa xụi xuống trong lòng anh.

“Em còn có anh... Diệp Hoa, em còn có anh...” Ôm lấy người phụ nữ cơ hồ muốn ngất xỉu, nước mắt đàn ông của Trác Dung cũng đã lặng lẽ chảy xuống.

“Không... không giống... không giống...” Chị khóc đến co rúm người lại, hồi lâu vẫn khó mà bình tĩnh lại, miệng không ngớt lẩm bảm một câu “em chỉ có một mình nó”.

Trác Dung chỉ biết ôm chặt lấy chị đứng đó, không ngừng lung lay. Phảng phất như vậy mới có thể rũ hết bi thương của hai người.

Đứng một bên, Chu Chí Khải nhìn hai người tỉnh tỉnh trầm tỉnh giờ phút này vì con mà khóc đến mất tiếng, hốc mắt cũng chua xót, vội vã quay lưng lên lén chùi nước mắt.

Triệu Lệ Như từ lúc bị Trác Dung xô ra, một mực ngẩn người ngồi trên ghế, hình như linh hồn đã lạc đi đâu mất.

Không biết đã bao lâu, Diệp Hoa khóc đến suýt nữa thì ngất đi đột nhiên mở miệng.

“Trác Dung, anh buông em ra!”

Trác Dung sợ chị làm ra chuyện ngốc nghếch gì, nghe chị nói vậy càng ôm chị chặt hơn.

“Em không sao. Anh buông em ra.” Yêu cầu lần nữa, giọng nói khàn khàn hết sức kiên quyết.

Bất đắc dĩ, Trác Dung buông hai tay ra. Chị đi thẳng tới chỗ Triệu Lệ Như, tới trước mặt bà, hung hăng, dùng hết sức bình sinh giáng cho Triệu Lệ Như một tát vào mặt.

Tức khắc, một tiếng “bốp” vang lên, đầu Triệu Lệ Như bị đánh bật đi, người cũng vì thế mà choáng váng.

Cả Trác Dung lẫn Chu Chí Khải đều ngớ người, nhất thời không ai phản ứng được.

“Cái tát này là tôi thay Tiểu Vũ đánh, tôi thay Tiểu Vũ đánh!” Phẫn nộ rống lên, dường như Diệp Hoa đã rút hết sức lực toàn thân, sụm xuống đất, lại khóc rống lên.

“Tôi thay nó đánh, là bà hại nó, là bà...”

Mãi đến lúc này, Trác Dung mới rõ, Diệp Hoa đã nghe hết toàn bộ những gì Triệu Lệ Như khai ra trước đó. Anh hấp tấp chạy tới bế chị đang ngồi trên đất, quay lại ghế ngồi, lần nữa ôm chặt lấy chị.

Cứ như vậy, bốn người lặng lẽ ngồi trước cửa phòng phẫu thuật đợi tin tức của bác sĩ. Thời gian nhích tới từng giây, từng phút. Đợi từ lúc trời tối đen đến sáng, không biết là bao lâu, lúc đèn phòng phẫu thuật tắt phụt, bốn người không hẹn mà cùng bật dậy, ánh mắt mong đợi nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật.

Rất nhanh, cửa phòng mở ra. Bác sĩ đeo khẩu trang đi ra ngoài.

“Bác sĩ, tình hình phẫu thuật thế nào?” Trác Dung thay mặt mọi người, khàn giọng hỏi.

“Trước mắt tạm thời ổn định.” Bác sĩ mệt mỏi mỉm cười đáp.

Bốn người đồng thời thở phào, đặc biệt là Diệp Hoa, chị vừa khóc vừa cười, hết sức kích động.

“Có điều...” Bác sĩ vừa nói chữ này, bốn người lại căng thẳng như thể tim bị treo ngược lên, tâm tình khản trương tột độ.

“Trước tiên phải theo dõi mấy ngày ở phòng hồi sức, xác định không còn nguy hiểm nữa mới có thể chuyển sang phòng bệnh thường.” Mỉm cười, bác sĩ hết sức vui vẻ bổ sung nốt mấy câu cuối cùng.

“Đứa bé này rất kiên cường. Trong quá trình phẫu thuật, có mấy lần suýt nữa thì tim ngừng đập nhưng sau cùng vẫn vượt qua được. Tôi tin cháu nhất định sẽ hoàn toàn bình phục lại.” Nói xong, vẻ mặt mệt mỏi rời đi, chuẩn bị ngủ bù.

Để lại bốn người mỉm cười mà xúc động đến chảy nước mắt, bọn họ tin bé con nhất định có thể vượt qua kiếp nạn này.

Ba ngày kế tiếp, Diệp Hoa và Trác Dung gần như xem bệnh viện là nhà. Dù biết rõ không thể giúp con được điều gì, hai người vẫn canh giữ trước cửa phòng hồi sức, xuyên qua cửa kính, ánh mắt tha thiết không ngừng nhìn nhóc con nằm cứng đờ trên giường bệnh. Thân hình nhỏ bé gần đủ thứ ổng dẫn, khiến người thương tiếc không thôi.

Chiều hôm đó, Trác Dung không ngừng giục Diệp Hoa về nhà nghỉ một lát. Bởi vì đã ba ngày nay, chị gần như không hề chớp mắt. Trác Dung lo con còn chưa khỏe, mẹ đã gục xuống rồi.

“Không, em không mệt!” Vẫn chỉ một câu nói cũ, nói kiểu gì chị cũng không chịu rời đi.

Đến thời gian thăm bệnh của phòng hồi sức, y tá bước ra hỏi người mẹ có vào không thì ngoài dự đoán, Diệp Hoa lại lắc đầu.

“Trác Dung, anh vào đi!” Mấy ngày nay Trác Dung đều nhường cho chị vào, nhưng chị tin anh cũng rất muốn vào nhìn con.

“Em chắc không?” Trác Dung hỏi lại chị.

Nên biết, thời gian và số người vào phòng hồi sức rất hạn chế. Anh biết cả người chị đều đặt trên người con, thế nên mỗi lần đến thời gian thăm bệnh anh đều để chị vào, để chị thêm yên tâm.

Gật đầu, Diệp Hoa nói nhỏ: “Anh vào đi!”

Thế nên Trác Dung đeo khẩu trang, mặc áo vô trùng bước vào, đi thẳng đến bên giường bệnh. Nhìn thân hình con đầy rẫy vết thương, vẫn hô hấp như cũ, hai mắt không nén được đỏ hoe, trong lòng vừa đau vừa mừng.

Mừng là vì gặp phải kiếp nạn lớn như vậy mà con vẫn còn sống, không bị ông trời đất đi.

Đau là bởi, con còn nhỏ vậy mà lại bị hành hạ như thế, thật khiến người ta đau lòng, không nổi.

Khẽ khàng, bàn tay to nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn gần đầy kim, ổng. Trác Dung cúi đầu hôn phớt lên trán con, ngón tay đau lòng vuốt ve từng chút trên khuôn mặt bé con giờ phút này đầy vết máu ứ xanh xanh tím tím cùng vô số vết trầy xước, cuối cùng đến cái đầu nhỏ quăn từng lớp từng lớp băng gạc.

Trời ạ! Anh vui mừng biết bao nhiêu vì ông trời còn chưa đến nỗi vô tình, không mang đứa con duy nhất của anh và Diệp Hoa đi.

“Tiểu Leon của ba, con phải dũng cảm, phải kiên cường. Giống như sư tử vậy đó, con biết không...” Hốc mắt ướt nước, anh nhỏ giọng thì thầm, ánh mắt đau thương không cách nào rời khỏi gương mặt tái xanh của con.

Cứ như thế, Trác Dung lặng lẽ nhìn sinh mệnh của mình tiếp diễn. Bốn phía lặng im như tờ, chỉ có tiếng máy móc tích tắc theo quy luật.

Mãi đến lúc hết giờ thăm bệnh, anh khom người hôn khẽ lên trán con cái nữa, bị y tá hối thúc mới đi ra.

Vừa ra khỏi phòng, Diệp Hoa nãy giờ canh ở bên ngoài lập tức chạy tới đón.

“Tiểu Vũ trông thế nào rồi, có khá hơn chút nào không anh?” Biết là bệnh nhân bị giữ trong phòng hồi sức thì tình hình sức khỏe chắc chắn không quá tốt. Song chị vẫn giữ một tia hi vọng, không kềm được muốn biết. E là chỉ cần nói mi mắt của nhóc con động đậy một cái thôi là chị đã mừng rỡ phát điên rồi.

Dường như hiểu được lòng chị, Trác Dung nhẹ nhàng an ủi.

“Em yên tâm! Tiểu Vũ nhìn rất khá, nó ngủ rất yên ổn.”

Thật ra, nói là “hôn mê” thì phù hợp với thực tế hơn, nhưng dùng chữ “ngủ” lại khiến người ta cảm giác khá hơn nhiều.

Quả nhiên, Diệp Hoa được an ủi, chân mày nhíu chặt cuối cùng cũng giãn ra, thậm chí còn nhìn anh mỉm cười nhợt nhạt.

“Diệp Hoa, em về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Cứ tiếp tục thế này, bản thân em sẽ chịu không nổi mất.”

Lắc đầu, Diệp Hoa quay về ghế ngồi, kiệt sức nhưng vẫn kiên trì.

“Em ngồi đây chợp mắt chút là được rồi. Ngược lại, anh ở bệnh viện còn phải điện thoại điều hành công việc ở công ty. Nén cháy hai đầu thế này, nhất định anh còn mệt hơn. Không bằng anh về trước, em ở lại đây được rồi.”

“Không!” Trác Dung cự tuyệt đề nghị của chị, đồng thời ngồi xuống cạnh chị. Cánh tay anh vòng qua ôm lấy vai chị, nhẹ nhàng kéo chị dựa vào người anh.

“Cả hai chúng ta đều không ai muốn về, vậy ở đây nghỉ chút là được! Nếu em mệt quá thì dựa vào người anh mà ngủ.”

“Ừ...” Chị nhỏ nhẹ đáp lại, sau đó thật sự dựa vào người anh, chậm rãi khép đôi mắt đã lâu lắm chưa từng đóng lại, cảm nhận ấm áp cùng chồng đỡ không rời từ cơ thể anh.

Chỉ trong chốc lát, Trác Dung hơi cúi đầu, thấy ai kia vừa rồi còn nói không mệt giờ đã vùi đầu trong lòng anh thiếp đi. Ánh mắt anh trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế để chị ngủ dễ chịu hơn, sau đó bản thân anh cũng dựa lưng vào tường nhắm mắt lại.

Một lát, Chu Chí Khải xách đồ ăn đến, nhìn thấy cảnh hai người tựa vào nhau mà ngủ, khóe miệng không kềm được nở nụ cười. Hoàn toàn không muốn gọi hai người dậy, anh lặng lẽ đặt đồ ăn ở một bên, nhẹ chân nhẹ tay rời đi.

Lại thêm hai ngày trôi qua, cuối cùng Trác Dật Vũ cũng được cho phép rời khỏi phòng hồi sức, đến phòng bệnh thường.

Tin tức này khiến Trác Dung và Diệp Hoa mừng rỡ không thôi. Nó chứng tỏ tình trạng của bé con đã ổn định, mặc dù vết thương nghiêm trọng nhưng cơ bản không còn nguy hiểm tính mạng nữa rồi.

Ban đêm, trong phòng bệnh đơn, Trác Dung ép Diệp Hoa phải nằm lên chiếc giường xếp giành cho người nhà bệnh nhân đặt sẵn trong phòng mà ngủ một giấc, bản thân anh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Một bên kiểm tra, kí duyệt công văn, tài liệu cấp dưới đưa tới, một bên thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tình hình của con.

Cũng không rõ đã bao lâu, anh vừa mới kí tên lên một tập công văn xong thì nghe thấy một tiếng rên nhỏ xú từ giường bệnh truyền tới, làm anh lập tức quảng công việc sang một bên vọt tới cạnh giường.

Bởi vì thấp thỏm lo cho con, chung quy ngủ không sâu, Diệp Hoa cũng lập tức ngồi bật dậy, chạy ào lại giường bệnh.

Hai người chia nhau đứng hai bên giường, nín thở chăm chú nhìn bé con trên giường, đầu tiên chỉ phát ra mấy tiếng rên rỉ rất nhỏ, sau đó lông mi khẽ khẽ động đậy, cuối cùng chậm chạp mở mắt dưới ánh mắt căng thẳng, mong đợi của hai người lớn.

“Tiểu Vũ!” Không kềm nổi tâm tình kích động, Diệp Hoa mừng đến phát điên, vừa khóc vừa cười gọi con, nếu không phải sợ đụng đến vết thương của con đã sớm nhào lên ôm chặt bé vào lòng không buông rồi.

“Tĩnh rồi! Rốt cuộc cũng tĩnh... tốt quá... tốt quá...” Ráng đèn nén cảm xúc khuấy động. Trác Dung mừng rỡ gật đầu liên tục, khóe mắt lấp lánh đáng ngờ.

“Mẹ...” Cuối cùng cũng nhận ra người đang đứng trước mặt khóc đến rối tinh rối mù là ai, Trác Dật Vũ gọi nhỏ, sau đó đưa mắt nhìn người còn lại, thần trí u mê tựa hồ còn chưa rõ tình hình.

“Ba... hai người làm sao vậy?”

Kì lạ! Chỉ ngủ có một giấc thôi, làm sao mẹ lại vừa khóc vừa cười khi nhìn thấy bé, mà còn gầy đi nữa. Ba thì lại mọc thêm một đống râu cằm, hoàn toàn không còn bộ dáng sạch sẽ gọn gàng trước đây nữa.

“Không phải là ba mẹ làm sao, là con làm sao mới đúng!” Vội vàng quệt nước mắt trên mặt, Diệp Hoa lưu luyến vuốt ve gương mặt nhỏ bé, thấp giọng thì thầm.

“Con quên chuyện gì xảy ra với mình rồi sao?”

Bé xảy ra chuyện gì?

Trác Dật Vũ yếu ớt nghĩ lại, sự việc xảy ra gần nhất liên theo đó lóe lên trong óc. Bé lập tức kích động, hoảng sợ khóc rống lên.

“Con không muốn đi Canada với bà nội... con không muốn...”

“Suyt! Tiểu Vũ ngoan, con đừng sợ... bà nội gạt con thôi, con không phải đi Canada... ngoan, không sao rồi...” Vội vã ôm lấy thân mình yếu ớt nhỏ xíu của con, Diệp Hoa rì rầm vỗ về, lòng tràn ngập buồn phiền, không nín nổi nghẹn ngào.

“Đừng đó! Mẹ ở đâu, Tiểu Vũ sẽ ở đó, con đừng sợ...” Trác Dung dang rộng hai tay ôm choàng lấy vợ con, miệng không ngớt vỗ về. Trong lòng lại lần nữa phần nộ đối với hành vi của mẹ mình để lại ám ảnh trong tâm hồn con trẻ.

Trong vòng ôm và sự vỗ về của cha mẹ, rốt cuộc nhóc con hình như cũng cảm thấy an toàn, tâm tình dần bình ổn lại.

Chỉ đến lúc nằm lại xuống giường, bé lo lắng, một tay nắm lấy tay mẹ, tay còn lại nắm tay ba, mắt long lanh nước nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một cái.

“Không phải đi Canada đúng không à?” Hoi bất an, bé muốn xác nhận lại một lần nữa.

“Đương nhiên không rồi!” Đau lòng bao lấy tay con trong bàn tay mình, Diệp Hoa nhỏ giọng mỉm cười.

Lần này, Trác Dật Vũ thật sự yên tâm. Tuy rằng mới tỉnh nhưng thương tích trong tai nạn xe đó không nhẹ, cộng thêm vừa rồi tâm tình chấn động quá mức, thế nên hiện tại mau chóng cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ nhắm chặt hai mắt, không tới một lát đã ngủ thiếp đi. Có điều hai tay vẫn nắm chặt lấy tay ba mẹ không chịu buông lỏng.

Diệp Hoa và Trác Dung nhìn nhau mỉm cười. Bắt đầu từ giây phút này, hai người mới chân chính lĩnh hội được mối dây liên kết giữa đôi bên. Từ nay về sau, bọn họ chân chính là một nhà ba người.

“Từ chức?” Thấy Diệp Hoa đột nhiên đưa ra yêu cầu thôi việc, Lê Mạnh Dương cảm thấy ngoài ý muốn.

“Vì sao?”

“Anh biết đó, Tiểu Vũ gặp tai nạn xe, cần người chăm sóc.” Cười khổ, vì con gặp tai nạn bất ngờ ngày đó, Diệp Hoa đã xin công ty nghỉ phép mấy ngày. Về sau suy đi nghĩ lại, cảm thấy cứ như vậy không phải cách nên dứt khoát nộp đơn thôi việc.

“Mấy ngày nay anh cũng đâu có cảm em nghỉ phép, đúng không?” Lê Mạnh Dương không hiểu vì sao chị kiên quyết nghỉ việc?

“Tiểu Vũ bị thương không nhẹ, cần phải chăm sóc thời gian dài. Nhưng công ty không thể cho em nghỉ dài hạn như thế được. Thế nên em nghĩ mãi, thôi việc vẫn hơn.” Diệp Hoa nhẹ nhàng giải thích nguyên nhân.

Biết là chị nói không sai, Lê Mạnh Dương thở dài, không tránh khỏi tiếc nuối.

“Diệp Hoa, năng lực của em rất giỏi. Anh thật tình không muốn để em nghỉ.”

“Cảm ơn đã thương thức, Mạnh Dương.” Nháy nháy mắt, chị cười xòa:

“Biết đâu đợi Tiểu Vũ khỏe lại, nếu anh vẫn còn thiếu người, chừng đó cứ thông báo cho em một tiếng.”

Nghe xong, Lê Mạnh Dương tròn mắt “Xì” một tiếng, giễu chị,

“Thôi đi! Ông xã ly thân của em gia đình giàu có, sản nghiệp lớn mạnh. Làm gì phải vất vả chạy tới chỗ anh công tác, lừa của anh chút tiền lương? Để anh có chí khí chút đi, ít nhất cũng phải giành của anh ta vài chục vạn. Anh còn đợi lúc em ăn thịt thì chia cho anh miếng canh uống nê!”

Biết anh đã nhận ra thân phận của Trác Dung, Diệp Hoa cũng không cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì quy mô của tập đoàn Hoàn Trường rất lớn, thân là chủ, Trác Dung không tránh được việc trở thành đối tượng của đại bộ phận các tạp chí thương mại, su rầm phong vẫn không ít, bị chụp ảnh lên báo cũng thường xuyên. Vậy nên Lê Mạnh Dương nhận ra anh cũng không có gì lạ.

Thành thử nghe người nào đó chọc ghẹo, Diệp Hoa chỉ cười cười, không nói nhiều làm gì.

Lê Mạnh Dương biết tính chị, một khi chị đã không muốn nói chuyện gì, cho dù dùng kim cũng không cạy miệng chị được, thành ra cũng không hỏi thêm nữa.

Hai người không nóng vội, trò chuyện thêm mấy câu nữa. Đến lúc thấy chị chuẩn bị đi, Lê Mạnh Dương không nén được, hỏi thăm:

“Hai người hiện giờ có ổn không?” Từ lần gặp mặt trước, anh cứ có cảm giác Trác Dung rất để ý anh.

Xoay người, Diệp Hoa lẳng lặng nhìn, trong mắt anh chỉ đơn thuần là sự quan tâm của bạn bè. Cánh môi bất giác nhuốm một nụ cười dịu dàng.

“Vâng! Hiện giờ bọn em rất tốt.”

Gật đầu, Lê Mạnh Dương yên tâm rồi, vì thế cũng mỉm cười.

Ha... vậy cũng tốt, không làm người yêu thì làm bạn bè cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hồi Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Diệp Hoa,

Anh có lỗi!

Lúc biết Tiểu Vũ đi một vòng từ quỹ môn quan trở về, ngoài việc mừng rỡ đến phát cuồng ra trong lòng anh còn cảm thấy có chút vui mừng.

Đúng vậy! Anh vui mừng, vui vì chúng ta còn có tương lai.

Anh biết, nếu Tiểu Vũ gặp chuyện bất trắc, hai chúng ta tuyệt đối không còn khả năng. Bởi lẽ, em nhất định không tha thứ cho mẹ anh, cũng sẽ không tha thứ cho anh. Vì em sẽ cho rằng, tất cả mọi bất hạnh đều bắt nguồn từ việc anh thuyết phục em dẫn Tiểu Vũ đến gặp mẹ anh mà ra.

Thật may mắn! Tuy Tiểu Vũ bị thương nặng nhưng chỉ cần chăm sóc kỹ lưỡng sẽ lành bệnh.

Anh có lỗi. Vì lúc Tiểu Vũ vẫn hồi được sinh mệnh sau phẫu thuật, trừ cao hứng vì Tiểu Vũ bình an, anh còn cảm thấy vui mừng cho bản thân sẽ không vì chuyện này mà để mất em.

Anh thật sự không phải người cha tốt, đúng không?

Anh thừa nhận, anh có lỗi!

“Xấu quá!” Trên giường bệnh, Trác Dật Vũ nhìn mình trong gương, nhin không được phán cho một câu.

“Không sao đâu, rất dễ thương mà!” Diệp Hoa có ý kiến khác. Trong mắt chị, con có biến thành bộ dạng gì đi nữa cũng đều dễ thương nhất, mê người nhất.

“Ba, ba thấy sao?” Trác Dật Vũ quay sang hỏi vị khán giả thứ ba.

Ngẩng đầu khỏi đồng báo cáo tài chính của công ty, Trác Dung thấy cả hai mẹ con đều mở to mắt chờ anh trả lời. Anh hết sức thông minh, quyết định phụ họa ý kiến của Diệp Hoa.

“Rất dễ thương!” Nói xong, còn gật đầu cật lực, vẻ mặt một chút cũng không giả.

Nghe xong, lỗ tai Trác Dật Vũ đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng vẫn cố làm bầm, “Có ai trọc lóc đầu mà còn dễ thương chứ?”

Ba, mẹ chỉ an ủi bé thôi à!

Đúng thế! Tiểu Vũ đáng yêu của chúng ta bị chấn thương sọ não do tai nạn xe, cần phải phẫu thuật não. Vậy nên cả mái tóc đen mềm bị cạo trọc lóc, bây giờ thành một chú nhóc trọc đầu.

“Nhất tu hòa thượng (*).” Trực giác, trong đầu Trác Dung bắt chợt nảy ra bốn chữ này.

“Nhưng mà trên đầu nhất tu hòa thượng không có vết sẹo dài như vậy.” Trác Dật Vũ cự nự.

Thực tế, bé để ý nhất không phải là cái đầu trọc lóc này mà là trên đầu có vết sẹo sau mổ thật dài, thật xấu giống như con rết vậy.

Cuối cùng cũng biết ý của con, Diệp Hoa lật đật ôm lấy con, nhỏ nhẹ dỗ dành:

“Không sao! Chờ tóc dài ra sẽ không thấy sẹo nữa.”

Được rồi! Nhóc con được an ủi chút ít, tặng cho mẹ một nụ cười toe toét, sau đó mới ngượng ngùng nói nhỏ:

“Mẹ, con muốn đi toilet!”

Do bé con không chỉ bị thương đầu, cả xương sườn cũng gãy một chiếc, chỉ cần đứng dậy đi là cảm thấy ngực đau đốn. Thành ra hiện giờ, nếu bé muốn đi đâu, ngoài việc ngồi xe lăn thì cơ bản đều do người lớn bế đi.

Trác Dung không đợi Diệp Hoa có động tác đã bước lên ôm lấy con, không cần phí sức ôm con vào toilet giải quyết, hai mươi phút sau lại ôm bé ra đặt lại trên giường. Còn Trác Dật Vũ, để bày tỏ cảm ơn với ba, thẹn thùng hôn lên má ba một cái.

Tất nhiên, hành động của nhóc con lập tức khiến ba bé cười tươi, nhiệt liệt hôn trả. Diệp Hoa đứng bên nhìn hai cha con thân mật, khoe miệng không tự giác lộ ra ý cười rạng rỡ, cực kỳ vui vẻ vì quan hệ lạnh nhạt lúc đầu của hai cha con giờ đã tiến bộ đến mức này.

Đang lúc không khí trong phòng bệnh vui vẻ hòa thuận thì, một vị khách không ngờ tới xuất hiện.

“Mẹ!” Trác Dung hơi ngạc nhiên khi thấy bà đến. Suy cho cùng, ngoại trừ ngày hôm đó đợi ngoài phòng phẫu thuật tới giờ, mấy ngày nay bà không đến bệnh viện lần nào nữa.

Vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó chịu khiến người ta chán ghét như trước, Triệu Lệ Như gật đầu với con trai. Khi chạm phải ánh mắt Diệp Hoa lập tức trở nên thiếu tự nhiên, nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Hôm đó Diệp Hoa hung hăng tát cho bà một cái, làm Triệu Lệ Như trước giờ chưa từng

bị đối xử như vậy không những ngu ngơ mà trong lòng còn kinh hãi hết mức. Lần đầu tiên nhận ra, Diệp Hoa, người bà vẫn xem thường, người bà vẫn cho rằng yếu ớt dễ bắt nạt sợ đi nhận nhện bà chỉ vì tôn trọng bà là bề trên.

Đến khi Tiểu Vũ gặp chuyện, Diệp Hoa không cách nào đối xử với bà như bậc trưởng bối, đau khổ chất chứa trong đáy lòng dưới con giận dữ điên cuồng toàn bộ bộc phát. Lúc này bà mới nhận ra, hóa ra Diệp Hoa hoàn toàn không phải người dễ bị ức hiếp.

Có lẽ là từ nhỏ chưa từng bị ai dạy dỗ như thế, sau cái tát đó, hôm nay Triệu Lệ Như đối mặt với Diệp Hoa tự dưng lại có cảm giác e ngại, chột dạ khó hiểu, cũng không dám khinh miệt chị như trước, thậm chí giờ còn lơ mơ có cảm giác như chuột thấy mèo.

Nghĩ đến đây, Triệu Lệ Như cảm thấy tức tối với tâm tình kỳ lạ của mình, nhưng không dám trút lên đầu Diệp Hoa nữa. Nỗ lực dời mắt không nhìn chị, chuyển sang người cháu trai đang nằm trên giường.

Mà Trác Dật Vũ bất chợt đụng phải ánh mắt của bà, vô thức co rúm người lại.

Điều này làm Triệu Lệ Như càng thêm khốn khổ, cuối cùng đành mặt mày cứng rắn bày ra bộ dáng bố thí, lạnh lùng mở miệng.

“Bạn bè tặng tôi mấy thứ thực phẩm dinh dưỡng, nghe nói có lợi cho thân thể. Nhưng tôi không dùng nên đem lại đây cho mấy người!”

Nói xong, bà buông túi giấy trong tay, quay người muốn đi nhưng lúc đi ngang qua Trác Dung thì ngừng lại.

“Ngày mai mẹ về Canada, con không cần tiễn mẹ, vậy đi!”

Nói xong, Triệu Lệ Như nhấc chân, cấp tốc rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn bà tới rồi đi hấp ta hấp tấp, Trác Dung và Diệp Hoa hai mặt nhìn nhau. Sau cùng Diệp Hoa mở túi giấy ra xem, lúc này mới biết bên trong toàn là thực phẩm dinh dưỡng cho trẻ em, nhất thời trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Chị biết những thứ này chắc chắn là Triệu Lệ Như đặc biệt mua cho Tiểu Vũ. Chẳng qua không bỏ xuống mặt mũi được mới làm vẻ mặt như là bố thí, nói cái gì mà bạn tặng, mình không dùng mới đưa cho họ.

Aizz... rõ ràng là biểu đạt thiện ý nhưng lại cứ muốn dùng thái độ làm người ta khó ư.

Trác Dung đứng bên cũng nhìn thấy đồ trong túi, tâm tình hết sức phức tạp không biết nên nói gì mới phải.

“Em sẽ không hối hận đâu!” Đột nhiên, Diệp Hoa nói nhỏ.

“Hả?” Trác Dung không hiểu cái câu từ trên trời rơi xuống đó là ý gì.

“Cái tát đó, em sẽ không hối hận!” Lạnh nhạt nói lại lần nữa, vẻ mặt của chị rất kiên quyết.

Đúng vậy! Cái tát đó đối với trưởng bối là phạm thượng, quả thật rất thiếu giáo dục, lại không kể luân lý. Nhưng chị cho rằng Triệu Lệ Như xứng đáng nhận lấy, cho dù bà là mẹ Trác Dung, hiện tại danh nghĩa là mẹ chồng của chị, chị cũng không hối hận.

Nghe xong, Trác Dung cười cười, không bênh người nào cả. Một hồi lâu sau, anh thở dài, chậm rãi nói: “Cái tính đó của mẹ không đổi được rồi. May là phần lớn thời gian bà đều ở nước ngoài, chúng ta cũng không đụng mặt thường xuyên. Với lại...”

Cố ý ngừng lại, gây nên ngờ vực.

“Cái gì?” Diệp Hoa thấy vẻ mặt của anh rất kì quặc, hình như cố tình nhịn cười.

“Sau khi ăn cái tát đó, anh nghĩ mẹ có hơi kiêng kị em” Rốt cuộc không nhịn được bật cười ha hả, Trác Dung thật tình có cảm giác này. Vì mới rồi anh phát hiện, khi mẹ thấy Diệp Hoa, nháy mắt bà hơi cứng đờ người, còn không được tự nhiên tránh mắt đi chỗ khác.

Phát hiện mình bị chọc ghẹo, Diệp Hoa giận dỗi bĩu môi nhìn anh, kể đó cũng không nhịn được phì cười.

Chị nghĩ, nếu thật sự nhờ đó mà khiến mẹ Trác Dung kiêng dè chị, chuyện này cũng không hẳn là xấu.

Trác Dật Vũ không biết chuyện phát sinh bên ngoài phòng mổ ngày đó, thành ra thấy ba mẹ trò chuyện không hiểu gì cả. Song nhìn ba và mẹ đùa bỡn như vậy, bé cũng vui vẻ toét miệng cười. Trái tim bé bỗng cảm thấy cái này đại khái gọi là hạnh phúc ha!

“Ai cha, nhìn đường làm quan của đại tổng giám đốc rộng mở gớm nha!”

Phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Hoành Trường vang lên giọng điệu đầy đủ mười phần trên cột. Trác Dung hết cách với thằng bạn thân không thèm gõ cửa đã xông thẳng vào trong này.

Mà Chu Chí Khải không hơi đâu mà để ý anh nghĩ cái gì, áp sát mặt anh cười hề hề gian xảo, bộ dạng bà tám.

“Nói mau... mày với Diệp Hoa hiện giờ sao rồi?”

Ha ha, một tháng trước Tiểu Vũ đã được xuất viện rồi. Để chuyên tâm chăm sóc con, Diệp Hoa đã xin nghỉ việc, hiện giờ hai mẹ con cả ngày đều ở nhà làm Trác Dung ngày nào cũng chạy đến nhà họ Diệp điểm danh. Có lúc buổi trưa tranh thủ được thời gian rảnh còn đặc biệt lái xe về cùng hai mẹ con ăn cơm trưa nữa.

Ngày nào cũng ở cùng chỗ như vậy, nếu không tiến triển thêm gì với Diệp Hoa, tên Trác Dung này nên đi mua sợi dây về treo cổ chết cho rồi.

“Cái gì mà sao rồi?” Trác Dung không muốn trả lời nhưng đầu mày cuối mắt lại toàn là ý cười.

Ồ... từ sau khi Tiểu Vũ bị tai nạn, anh và Diệp Hoa càng lúc càng khăng khít, tuy rằng...

Ừm... tuy rằng cứ chỉ thân mật còn chưa tiến thêm một bước nhưng giữa hai người tồn tại một thứ tình ý không thể nói rõ, không sao nói hết được, không những thế còn càng lúc càng nồng nàn.

Có khi, chị lẳng lặng ngắm anh thì vừa vặn anh cũng nhìn chị. Sau đó giống như cô bé bị người ta phát hiện bí mật, hai má đỏ bừng lên, hấp ta hấp tấp dời mắt đi chỗ khác, giả bộ trấn tĩnh tiếp tục làm việc, mãi đến khi ánh mắt hai người chạm nhau lần nữa.

Mỗi lúc như vậy, anh lại không nhịn nổi, chỉ muốn nhào lên ôm chặt lấy chị, hôn lên lông mày chị, mắt chị, tất cả của chị...

Khô nổi tất cả chỉ nằm trong óc, bởi vì hiện trường còn có một cái bóng đèn nhỏ làm anh có háo sắc đến đâu cũng không có biện pháp hành động.

Đại tổng giám đốc người ta không muốn trả lời, với Chu Chí Khải cũng chẳng hề hấn gì. Làm như đang nghiền cứu cái gì đó, anh cẩn thận tỉ mỉ đánh giá một hồi, kẻ đó phát biểu.

“Mắt có ý cười nhưng lại không vui vẻ, tám phần là tinh thần có tiến triển lớn nhưng muốn tiến thêm một bước lại không được, muốn mà không được thỏa mãn!”

Trác Dung hoảng hồn, trừng bạn một lúc mà nói không nên lời... thằng quỷ này học bói toán lúc nào vậy trời?

Thấy biểu tình của bạn, Chu Chí Khải biết mình đoán trúng rồi, nhin không được cười ha hả, cực kỳ đắc ý.

Há há há... nói bậy bạ mà cũng trúng, xem ra có thể mua xổ số được rồi.

Bị cười đến nổi thẹn quá hóa giận, Trác Dung tức tối đuổi bạn:

“Công việc của mày nhàn lắm hả? Tao không biết là phòng kinh doanh là bộ phận rảnh rỗi như vậy nha. Xem ra năm nay phải tăng chỉ tiêu lên thêm 50 phần trăm mới được.”

“Ê, không thỏa mãn thì đừng có giận bậy bạ nha mày!” Chu Chí Khải còn nhon nhon vuốt râu hùm, một chút cũng không sợ ai đó lấy việc công trả thù riêng.

Tức giận trừng thằng bạn, Trác Dung lười cãi với anh, vờn vai nói:

“Mày cứ tự nhiên! Tao chuẩn bị tan làm đây!” Nói xong, quả nhiên tự mình đứng dậy đi về.

Mà Chu Chí Khải vui vẻ tặng cho anh một tràng cười ha hả tiễn anh về.

Dọc đường đi ra khỏi văn phòng vẫn nghe tiếng cười của bạn, Trác Dung bó tay song không cách nào phản bác, nói cho cùng thì những gì Chí Khải nói đều là sự thật cả!

Nghĩ đến đây, anh thở dài náo nê, đi thang máy xuống tầng hầm để xe, sau đó mau chóng chạy đến nhà Diệp Hoa.

“Tiểu Vũ đâu?” Đến nơi, Trác Dung vào phòng lại không thấy con đâu, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ.

“Qua nhà bác gái Thủy cách vách chơi rồi!” Vội vàng chuẩn bị cơm tối, mặt mày Diệp Hoa tươi rói. Bởi vết thương trên người bé con bảo bối đã khá lên, có thể tự mình đi lại rồi. Tuy đoạn xương gãy thì thoải mái đau nhè nhẹ, đầu có lúc vẫn hơi choáng váng nhưng số lần tái phát càng lúc càng ít, cũng không nghiêm trọng quá mức. Nhất định có ngày hoàn toàn bình phục.

Bóng đèn nhỏ không có ở đây?

Mắt Trác Dung lập tức sáng lên, hờn hờ ngồi xuống bàn ăn ngắm nghía bóng dáng tất bật của Diệp Hoa.

“Nhìn, nhìn gì chứ?” Diệp Hoa bưng món ăn vừa nấu xong lại, bị ánh mắt nóng bỏng sáng rực lạ thường của anh nhìn chòng chọc đến nỗi vừa xấu hổ, quần bách vừa ngượng, đỏ bừng mặt hờn dỗi chất vấn. Không đợi anh trả lời đã quay ngoắt sang rửa chén, tránh cái nhìn chăm chăm của anh.

Mà người đàn ông nào đó vừa nãy bị chọc quê là không được thỏa mãn lại không dễ bị xua đuổi như vậy. Thừa dịp bóng đèn không có mặt, anh bước lên một bước, từ đằng sau ôm chặt lấy chị, hơi thở nóng rực không ngừng phốt qua cái cổ trắng nõn của chị.

“Làm, làm sao thế?” Lung bị giữ chặt trong ngực anh, Diệp Hoa cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, mũi tràn ngập hơi thở riêng biệt của đàn ông, tim chị nhảy mất đập như trống dồn, nói năng cũng ấp a ấp úng.

“Diệp Hoa...” Ni non gọi tên chị, trong mũi nồng nàn hương thơm của chị, hô hấp của Trác Dung loạn hết lên.

“Ừm...” Thì thầm đáp lại, chị rũ mặt xuống, chỉ có hai vành tai đỏ bừng lộ ra khỏi tóc là tiết lộ tâm tình xấu hổ của chị.

Khó mà tự kiềm chế được nữa, Trác Dung khẽ cắn vành tai đỏ bừng của chị. Nhận được phản ứng run rẩy cả người của chị, chọc cho toàn thân anh ngứa ngáy khó nhịn, duỗi khoát nâng gương mặt đang cúi gằm của chị lên, từ đằng sau anh cúi đầu xuống hôn chị thật sâu.

Lúc môi lưỡi trơn trượt nóng bỏng tiếp xúc, hai người không hẹn mà cùng phát ra tiếng rên khe khẽ, như có như không nơi miệng đối phương, dường như bọn họ đã chờ nụ hôn này ngàn vạn năm rồi.

Đầu lưỡi trơn trượt linh động không ngừng khuấy đảo liếm mát giữa môi và răng chị, nhiệt tình như lửa, dịu dàng như nước, quán quít như rắn, dường như muốn đoạt hết toàn bộ tất cả những gì có trong miệng chị, nuốt hết vào miệng mình.

Diệp Hoa không biết mình đã xoay người trong lòng anh lúc nào, chỉ biết giờ phút này bản thân chị giống như dây tơ hồng quấn chặt lấy cổ anh. Cả người mềm nhũn vô lực dán vào ngực anh, mặc anh đoạt lấy hết thảy.

Hệt như củi khô gặp lửa, thiên lôi dẫn hỏa, môi lưỡi hai người quán quít, trần trọc dây dưa, khó lòng chia cắt. Thậm chí một bàn tay của Trác Dung đã luồn vào trong áo chị, không kịp chờ đợi mà chui vào bên trong áo ngực, phủ lên bầu ngực mềm mại nhũn nhụi nhẹ nhàng xoa nắn, đồng thời nửa người dưới đã căng đến phát đau.

Hơi thở hỗn loạn, rên rỉ nho nhỏ, Diệp Hoa chưa từng thể nghiệm thứ tình dục khó mà nhẫn nhịn, cơ hồ muốn đốt người này.

Năm đó, anh say rượu mà chiếm lấy chị. Tuy là chị tự nguyện, cả trái tim đều tràn ngập tình yêu dành cho anh nhưng đàn ông say rượu thì làm gì có chuyện nhẫn nại. Cho dù chị dịu dàng chịu đựng tất cả phát tiết của anh nhưng không thể giấu diếm được, lần đầu tiên của bọn họ hoàn toàn không tốt đẹp, căng thẳng và đau đớn là tất cả những gì đọng lại trong kí ức của chị.

Song hiện tại, dưới sự nhiệt tình, kiên nhẫn monoton của anh, tình dục lạ lẫm trong cơ thể Diệp Hoa được nhen nhóm, dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt chị, làm chị không tự chủ khẽ cựa xát cơ thể, chỉ vì làm vậy khiến chị dễ chịu hơn.

Lúc đùi chị vô thức cọ vào vị trí nóng rực cứng rắn của anh, Trác Dung phát ra tiếng gầm nho nhỏ.

“Ừ... trời ạ...” Anh hờn hờn rên lên, phát giác bộ phận nào đó vốn không có khả năng nóng bỏng cứng rắn hơn giờ lại càng thêm nóng rực, cứng ngắc.

“Làm, làm sao...” “Diệp Hoa cũng thờ ơ gấp không ngừng, không rõ mình đã vô tình gây nên cái gì.

Mạnh mẽ ép nửa thân dưới của chị vào mình, trán Trác Dung đầm mồ hôi, nén nhịn dục vọng cứng ngắc, ép mình nở nụ cười:

“Nếu em không muốn lát nữa Tiểu Vũ bắt gặp ba mẹ nó làm chuyện xấu trong bếp, có lẽ chúng ta nên ngừng ở đây.”

Cảm giác cái gì đó cứng rắn, nóng bỏng chạm vào mình, Diệp Hoa “à” lên một tiếng nho nhỏ, mặt mũi đỏ bừng, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Tối nay anh ở lại đây, nhé?” Hơi thở nóng rực lướt qua lỗ tai đỏ bừng, Trác Dung ni non đòi hỏi.

Hai má đỏ rực, mặt như say rượu, Diệp Hoa hiểu ý anh. Đầu chị buông xuống thật lâu, một tiếng cũng không nói. Lâu đến nỗi gần như Trác Dung đã muốn tuyệt vọng, cho rằng mình bị cự tuyệt mới nghe được chị khe khẽ “ừ” một tiếng.

Đồng, đồng ý rồi?

Chị đồng ý rồi?

Nhảy mất, tuyệt vọng hóa thành hi vọng. Trác Dung mừng đến phát điên, hận trời không thể tối ngay lập tức.

Bất quá, hiện thực luôn tàn khốc!

Giữa lúc cảm xúc cuồng nhiệt chưa lui, quần áo lộn xộn, một giọng nói non nớt vang lên ngay cửa nhà bếp.

“Ba mẹ làm gì thế?” Trác Dật Vũ giương đôi mắt vừa ngây thơ vừa tò mò nhìn ba mẹ quần áo lộn xộn, hết sức nghi hoặc. Vốn tóc bé bị cạo sạch để làm phẫu thuật, bây giờ đã mọc lên được một đoạn ngắn ngắn.

(*) Một bộ phim hoạt hình nhật rất vui, nói về một chú nhóc đi tu từ nhỏ ^^

Nháy mắt, Trác Dung và Diệp Hoa linh hội được cái gì gọi là hoảng hốt lúng túng, cái gì kêu là nhón nháo hoảng loạn (1), bởi vì giờ phút này hai người họ chính là người phát ngôn tốt nhất cho hai câu thành ngữ trên.

“Tiểu, Tiểu Vũ, con... con về hồi nào thế?” Ngắc nga ngắc ngứ hỏi con, Diệp Hoa hoảng hốt chính sửa lại quần áo của mình, chỉ mong sao che giấu được “gian tình” trước mặt con.

“Vừa mới à!” Sao mẹ lại căng thẳng thế chứ, Trác Dật Vũ tràn đầy một bụng khó hiểu. Sau đó ngoan ngoãn bước lên, thân thiết kéo lại vạt áo của mẹ vừa bị lật lên để lộ cái eo trắng nõn.

“Mẹ, mẹ thật ngốc! Mặc quần áo cũng không được.”

Lời lẽ ngây thơ như vậy, cử chỉ thân mật như vậy làm Diệp Hoa chột dạ, không kèm được trừng mắt nhìn tên đầu sỏ nào đó, lại nhận được nụ cười cực kỳ vô lại của đầu sỏ.

Nhưng mà ông trời rất công bằng!

Trong lúc Diệp Hoa luống cuống sửa sang lại, Trác Dật Vũ chuyển sang nhìn ba, tiếp tục đặt ra câu hỏi hết sức ngây thơ:

“Ba, trong quần ba giấu cái gì vậy, sao lại phồng lên?”

Câu hỏi này vừa xuất hiện, tức khắc gương mặt tươi cười của Trác Dung cứng đờ, kẻ đó đổi thành Diệp Hoa che miệng cười trộm.

“Không có gì! Khi nào lớn con sẽ biết.” Tứ lạng bạt thiên cân, thẳng thừng qua loa cho xong, Trác Dung xấu hổ ho nhẹ, đồng thời âm thầm nỗ lực ép mình giảm xuống dục vọng, cũng không nhìn được bắt đầu nghi ngờ, con trai mình có khi nào là tên nhóc bụng dạ đen tối bẩm sinh hay không.

Cái gì mà đợi lớn sẽ biết?

Trác Dật Vũ nghe mà đầu như lạc vào sương mù, hoàn toàn không hiểu, đang định thắc mắc thì đã bị giành trước một bước.

“Tiểu Vũ, con cầm cái gì về thế?” Ngăn chặn con tiếp tục truy hỏi vấn đề làm người ta xấu hổ kia, Trác Dung tiên hạ thủ vi cường, lập tức đòi sự chú ý của bé đi chỗ khác.

Quả nhiên, Trác Dật Vũ lập tức quên ngay vấn đề vừa rồi, hào hứng giơ cái vật hình tròn trong tay lên.

“Chú Thủy tặng con đó!”

Lúc nhìn rõ cái vật tròn tròn con cầm trong tay thì Trác Dung thiếu điều nghẹt thở, im lặng mất ba giây mới mở miệng.

“Chú Thủy là ai? Sao lại tặng con cái thứ này?”

Trác Dật Vũ đang định trả lời, Diệp Hoa lại nói đỡ cho bé.

“Chú Thủy mà Tiểu Vũ nói nhà ở cách vách, là con trai của bác gái Thủy, láng giềng nhà em đã hai mươi năm rồi. Năm ngoái vừa đi làm pháp y, Tiểu Vũ rất thích tìm cậu ấy chơi đùa.”

Lại trầm mặc ba giây, vẻ mặt Trác Dung cực kỳ quái dị.

“Cứ cho là làm pháp y đi, cũng không nên tặng một đứa bé sáu tuổi tiêu bản sọ người chứ?”

Tuy nhìn là biết nó làm bằng nhựa nhưng tặng cho một đứa trẻ món đồ thể này chẳng những quá mức quý dị mà còn rất kinh khủng, không cần thận sẽ làm người khác sợ.

Làm láng giềng đã hai mươi năm, Diệp Hoa trái lại biết rõ cậu con trai nhà họ Thủy có cái sở thích đặc biệt này, thành ra cũng không để ý lắm.

“Thủy Thần (2) thích mấy cái này. Tiểu Vũ cũng thích lắm, lúc nào cũng tìm Thủy Thần chơi.”

“Tiểu Vũ, con thích mấy cái đó à?”

“Rất thích ạ!” Trác Dật Vũ ngây thơ gật đầu.

“Chỗ chú Thủy có rất nhiều thứ như thế này, con thích nghe chú ấy kể chuyện...”

Giọng nói non nớt ngưng lại một chút, kể đó rõ ràng là mang theo giận dữ và thất vọng: “Chú Thủy thật là keo kiệt! Chú ấy nói chú ấy có một cái đầu lâu ngâm trong formone, còn đặt tên cho ông ấy là “ông Vương” nữa. Con xin chú mang về cho con xem, thế mà chú không chịu.”

Có lẽ hôm nào đó, bé có thể xin chú Thủy dẫn bé đến thẳng phòng pháp y nhìn mới được.

Lần này thì Trác Dung triệt để ghen hờn, chỉ biết trừng trừng nhìn con chơi đùa cái đầu nhựa trong tay. Có tới nửa ngày, anh nhin không nổi quay sang hỏi người phụ nữ đã quay lại đứng trước bếp gas nấu ăn.

“Em không phản đối à?” Sở thích này thật sự quá nặng rồi.

“Phản đối cái gì?” Diệp Hoa quay đầu hỏi, không hiểu ý anh.

Trò ba ngón tay về phía cậu con đang chơi với cái đầu, anh hỏi lại:

“Cái sở thích này hay à?”

“Cũng đâu có gì không được đâu!” Diệp Hoa cảm thấy không có gì quan trọng, thậm chí còn đưa ra bằng chứng nữa.

“Sở thích này của Thủy Thần cũng đâu có ảnh hưởng gì tới cậu ấy. Thậm chí học hành rất giỏi, không cần ai phải lo lắng. Trong mắt các bậc cha mẹ ở đây là tấm gương tốt đó!”

Được rồi! Lần này thì anh hoàn toàn không còn gì để nói.

Trác Dung âm thầm thở dài, nghĩ bụng có lẽ từ giờ anh nên bắt đầu quan tâm tới việc chọn nghề sau này của Tiểu Vũ.

Formone, đầu lâu, pháp y? Hừm... anh không muốn nghĩ thêm nữa.

Ban đêm, sau khi Trác Dật Vũ được mẹ dỗ ngủ say không lâu. Trong căn phòng kế bên lò mờ có tiếng động nho nhỏ.

Trác Dung ôm chị ngồi xuống giường. Những nụ hôn nhỏ, nhẹ như cánh bướm không ngừng rơi xuống trán, hai má, mắt, chóp mũi chị, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng ngọt ngào say lòng người.

Như cuồng phong bão táp, lại như gió nhẹ nắng mai, bọn họ không ngừng hôn nhau, lưỡi mềm thăm dò tìm tòi khoang miệng trơn ướt nóng cháy của nhau, ngón tay vuốt ve mon trón thân thể đối phương.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bọn họ cùng nhau ngã xuống giường, bức thiết mà khó nhịn, lôi kéo quần áo của nhau, chỉ muốn mau chóng cởi bỏ tất cả quần áo cản trở họ, cảm thụ da thịt nóng rực của đối phương.

“Anh đến đây...” Cười khê, Trác Dung nhanh nhẹn cởi quần áo mình, thân hình trần trụi thon dài mà cường tráng phủ lên người phụ nữ trên giường.

Nhìn bộ ngực trắng tròn của anh, mặt Diệp Hoa ửng hồng, hơi xấu hổ liếc mắt nhìn đi chỗ khác nhưng lại bị Trác Dung phát hiện, còn giữ hai má chị buộc chị tận mắt nhìn anh.

“Không thích thân thể anh sao?” Trác Dung cười hỏi, ngón tay thon dài lần lượt cởi bỏ từng chiếc nút áo, để lộ bầu ngực trắng mịn bó trong lớp bra.

Lắc đầu, Diệp Hoa thẹn thùng không nói, dùng hành động để biểu lộ.

Chị đưa tay vuốt ve ngực anh, ngón tay vẽ một đường, lướt qua hai đầu núm xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên bụng dưới nóng bỏng, thật lâu không cử động.

“Tiếp tục đi em...” giọng nói ấm áp kèm theo khổ sở, nhẫn nhịn, Trác Dung ní non yêu cầu, trán thấm đẫm mồ hôi.

Được khích lệ, chị lấy hết dũng khí lướt xuống. Khoảnh khắc chạm tới cứng rắn mà nóng bỏng, Trác Dung dường như không kiên trì nổi nữa, gầm khê một tiếng nhanh như chớp cởi hết quần áo vốn chẳng còn sót lại bao nhiêu trên người chị, kể đó như mãnh hổ xông chuồng dê lên người chị, động tác dữ dội mà nhiệt tình.

Rất nhanh, hai bóng người trên giường nồng nhiệt quấn lấy nhau, gây nên giai điệu đẹp đẽ từ cổ chí kim.

Đêm càng muộn, nồng nàn mà triền miên.

Gạt đi một đoạn say rượu làm bật trước hôn nhân, hôm nay, sau bao nhiêu năm, hai vợ chồng lần đầu tiên hưởng thụ niềm vui thân mật. Thành thử cả hai đều tìm tòi, nhiệt tình thám hiểm thân thể đối phương. Qua đi thật lâu, trong dư âm còn sót lại, cả hai ôm lấy nhau, khóe mắt đuôi mày đều tràn ngập ý cười.

“Chọn thời gian, em và Tiểu Vũ dọn về nhà họ Trác nha!” Ôm thân mình xinh đẹp mềm mại trong lòng, Trác Dung thì thầm.

“Vì sao?” Cười khê, nằm úp sấp trên vòm ngực trần trụi của anh, Diệp Hoa vừa kéo tóc anh nghịch vừa lắc đầu phản đối.

“Như bây giờ không phải rất tốt sao?”

Đối với căn biệt thự hoành tráng đó, chị có rất nhiều hồi ức không vui nhưng ở nhà họ Diệp, những gì chị có đều tuyệt vời như thế. Ngay cả lần đầu tiên ân ái sau bao nhiêu năm của bọn họ cũng phát sinh ở nơi này.

Chụp lấy ngón tay nghịch ngợm của chị cắn một cái, Trác Dung lúc này mới thờ dài sâu xa, chậm rãi buông một câu khiến cả đầu Diệp Hoa toàn là sương mù.

“Mạnh mẽ ba lần dòi nhà không phải không có đạo lý, lẳng giềng thực sự rất trọng yếu!”

Tỉnh mơ ngày hôm sau, Trác Dật Vũ mơ mơ màng màng lật người qua, lại không ôm được mềm mại thơm phức. Hai mắt bé lim dim, lơ dờ xuống giường, lác lác lư bắt đầu hành trình đi tìm mẹ.

Phòng khách không có!

Bếp không có!

Phòng tắm có ba?

Đôi mắt nhấp nhem nhìn ba đi từ phòng tắm ra, nhóc con đầu tiên là ngần ngại nhưng cũng không quá bất ngờ. Nói cho cùng, từ sau khi bé bị tai nạn, quãng thời gian này ba thỉnh thoảng lại ở lại qua đêm, chỉ là... hình như tâm tình của ba hôm nay đặc biệt tốt?

“Tiểu Vũ, sao vậy con?” Trải qua một đêm thỏa mãn, hôm nay Trác Dung nhìn đặc biệt tươi tỉnh thoải mái, tinh thần cũng đặc biệt tốt.

“Mẹ đâu ạ?” Tay nhỏ dụi dụi đôi mắt mệt mỏi, Trác Dật Vũ lanh lợi không tìm thấy mẹ thất sắc.

“Mẹ còn ngủ mà!” Nghĩ đến đêm qua triền miên, Trác Dung mỉm cười, đưa tay xoa cái đầu năm phân của con, lòng bàn tay bị mấy sợi tóc ngắn ngắn chọc vào nhột nhột, tâm tình càng vui vẻ.

“Không có mà!” Lắc đầu, cậu nhóc nói rất nghiêm chỉnh:

“Con vừa dậy đã không thấy mẹ rồi!”

Vì hai mẹ con luôn ngủ chung, thế nên bé tỉnh dậy không thấy mẹ nằm bên cạnh liền cho rằng mẹ đã dậy rồi.

Trác Dung nghe xong, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn căn phòng bên tay trái. Nó vốn dĩ là của cha vợ đã qua đời, hôm nay lại là căn phòng anh ngủ lại mỗi lần ở qua đêm. Đang ngẫm nghĩ xem làm thế nào để giải thích với con, vì sao Diệp Hoa không nằm ngủ trên giường của hai mẹ con mà lại ngủ cạnh anh thì, cánh cửa phòng khép kín đột ngột mở ra, bóng dáng quen thuộc với cả hai cha con bước ra ngoài...

“Mẹ!” Vui vẻ kêu một tiếng, Trác Dật Vũ nhào vào lòng mẹ.

Diệp Hoa vốn định nhẹ tay nhẹ chân chuồn về phòng ngủ với con, nào ngờ hôm nay nhóc con lại dậy thật sớm, chị luống cuống tay chân mới ổn định thân hình nhỏ nhắn trong lòng, vẻ mặt rõ ràng là chột dạ.

“Sao hôm nay con dậy sớm thế?” Khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, chị nhỏ giọng hỏi con.

“Con dậy không thấy mẹ đâu nên đi tìm.” Vừa ngáp vừa nói, Trác Dật Vũ thất sắc:

“Mẹ, sao mẹ lại từ phòng ba đi ra?”

Diệp Hoa nghe con hỏi, ấp a ấp úng một hồi không biết trả lời ra sao.

Ngược lại, Trác Dung đứng một bên nhếch miệng cười, nhướn chân mày hứng thú chờ coi chị nói thế nào.

Không biết tâm tư của người đàn ông nào đó, Diệp Hoa đỏ mặt lườm anh một cái, quyết định bất chấp vấn đề này, trực tiếp chuyển sang chuyện khác.

“Muốn ngủ tiếp không, mẹ ngủ với con một lát nữa được không?”

Không nhận được câu trả lời, Trác Dật Vũ ngáp lần nữa, lúc lắc cái đầu nhỏ cự tuyệt.

“Con muốn đi đánh răng, rửa mặt.” Nói xong, ngái ngủ bước vô phòng tắm.

Đôi bóng người nhỏ xíu khuất sau cánh cửa phòng tắm, Trác Dung cười toe, không nói hai lời nhào lên hôn chị một cái thật sâu, đến chừng hài lòng mới thả ra.

“Anh, anh làm cái gì thế?” Mặt đỏ tai nóng bừng nắng khê, Diệp Hoa giận dỗi: “Đề Tiểu Vũ thấy thì làm sao?”

“Thấy thì thấy, có sao đâu?” Mím cười không ngớt, Trác Dung không thèm để tâm.

“Cha mẹ ân ái là chuyện thường tình, đến lúc nào đó con cũng cần tập cho quen.”

“Không nói với anh nữa!” Thẹn thùng đỏ mặt, chị hồn dỗi gắt anh, quẳng anh sang một bên quay người đi vào bếp.

“Em đi làm bữa sáng.”

Trác Dung không tính toán bị bỏ rơi, mặt mày tươi cười rạng rỡ bám đuôi chị vào bếp, lấy danh nghĩa là giúp đỡ, thực chất là quấy rối.

Suốt quá trình làm bữa sáng, anh không ngừng thừa dịp sờ chỗ này một cái, hôn chỗ kia một cái, như mỡ dính bám người. Lâm Diệp Hoa một mặt mắng yêu ngăn cản, mặt khác lại vừa tức vừa buồn cười. Ai mà ngờ người có cá tính trầm ổn nội liêm như anh có lúc lại mặt dày đến thế.

Trong tiếng cười đùa mắng yêu, bám dính đó, Diệp Hoa làm xong sandwich cá ngừ kẹp rau. Trác Dật Vũ vệ sinh hoàn tất chui vào bếp, ngoan ngoãn tự động ngồi xuống bàn ăn.

Giục Trác Dung ngồi lại đằng hoàng, Diệp Hoa lấy sữa tươi trong tủ lạnh rót vào cốc cho cả ba người, sau đó mới ngồi xuống cùng hai cha con bắt đầu thưởng thức bữa sáng.

Một nhà ba người vừa ăn vừa tán gẫu, không khí cực kỳ hòa hợp. Đột nhiên, Trác Dật Vũ hình như phát hiện cái gì đó, mở miệng thắc mắc:

“Mẹ, mẹ bị muỗi cắn à?”

“Gi cơ?” Diệp Hoa ngớ ra, không hiểu ý con.

Ngón tay nhỏ vươn tới, trở vào vị trí trên xương quai xanh của chị.

“Chỗ này đỏ đỏ, giống như bị muỗi cắn á.”

Diệp Hoa vô thức cúi đầu nhìn, lúc vết đỏ trên xương quai xanh lọt vào rèm mắt thì, chị hoảng hồn la lên “á”, vội vàng kéo cao cổ áo che lại. Hai má lập tức bị chiếm lĩnh bởi sức nóng dữ dội, mà người chế tạo ra tội chứng nào đó lại vội vàng cầm cốc sữa lên uống để che giấu khóe miệng đang nhếch lên vì cười.

Tức tối trừng anh, Diệp Hoa vừa quăn vừa thẹn, lại còn phải cố giả vờ điềm tĩnh trả lời bảo bối đang nghiêm chỉnh nhìn chị, chờ đợi đáp án.

“Ừ, đúng là bị muỗi cắn đó!” Gật đầu thật mạnh, cứ như muốn nhấn mạnh mình không có nói sai.

Nhận được đáp án, mắt nhóc con lộ vẻ đồng tình.

“Con muỗi này nhất định là to lắm Mẹ, tội mẹ quá!”

Vết đỏ to thế cơ mà! Nhất định là ngứa lắm?

“Khụ khụ khụ...” Đột nhiên bị sặc sữa, Trác Dung ho đến mức cả mặt đỏ bừng.

“Đúng đó! Nhất định là một con muỗi rất bự.” Liếc xéo người đàn ông đang ho sặc sụa không ngớt, Diệp Hoa đồng ý với con trăm phần trăm.

Anh chắc chắn rằng con này bụng dạ đen tối trời sinh rồi.

Rốt cuộc, Trác Dung khó khăn lắm mới ngừng ho, vờ như không thấy ai đó liếc xéo, điềm nhiên như không hỏi con:

“Tiểu Vũ, có muốn cùng mẹ về nhà ở Thiên Mẫu không con?”

Đem qua anh đã đề nghị như vậy nhưng Diệp Hoa chỉ cười, thủy chung không gật đầu. Anh đành phải xuống tay noi con, biết nếu nhóc con đồng ý, chị nhất định sẽ đáp ứng.

Nghe xong, Diệp Hoa hiểu ra anh tâm tư gian trá, chơi trò “bắt giặc trước bắt vua”, cũng không lên tiếng. Ngược lại, nhóc con bị xem là “vua giặc” lại ngạc nhiên nhìn anh.

“Vì sao?” Mặt Trác Dật Vũ rất nghiêm nghị, hỏi lại. Bé cảm thấy ở chỗ này với mẹ rất ổn, một chút cũng không muốn về.

Vì sao? Vì sao phản ứng của hai mẹ con đều giống hệt nhau. Đều không hện mà cùng mở miệng hỏi “vì sao?”

Trác Dung âm thầm thờ dài, bắt quá lại đưa ra lý do cực kỳ đường đường chính chính.

“Nhà ở Thiên Mẫu lớn hơn, ở thoải mái hơn, đúng không?”

“Con và mẹ ở đây cũng rất dễ chịu mà!” Lý do của nhóc con cũng rất đầy đủ.

“Vậy ba thì sao?” Làm bộ mắt mát nhìn con, Trác Dung có chút buồn rầu mình lại bị gạt ra ngoài.

“...” Bất ngờ, Trác Dật Vũ trầm mặc, gương mặt nhỏ rối rắm, nghĩ gì đó rất lâu mới lẩm bẩm,

“Ba mỗi ngày đều đến mà...”

“Vậy không giống!” Lắc đầu, vè mặt Trác Dung càng thêm cô đơn.

Ngồi một bên, Diệp Hoa nghe hai cha con đối đáp, không nhịn được muốn che mặt... cái người lớn như vậy rồi, không ngờ lại muốn giả vờ tội nghiệp để dụ dỗ con, thật là... đáng xấu hổ quá mà!

Đáng xấu hổ nhất là... con không bị mắc lừa!

Đúng vậy! Trác Dật Vũ không mắc lừa, tự nhiên cũng không đồng ý dọn về. Bé ngồm ngoàm hai, ba miếng ăn cho xong sandwich, tức tốc tuột khỏi ghế ngồi.

“Con thích ở đây, không muốn dọn về!” Quăng lại một câu, bé nhanh chóng chạy mất tiêu.

Nhìn nhóc con như làn khói vọt lẹ không thấy bóng người, Trác Dung không nói nên lời nhìn Diệp Hoa, lại nhận được nụ cười đầy trêu cợt của chị.

“Được thôi! Núi không chuyển thì đường dời vậy.” Sáng khoái chấp nhận thất bại, Trác Dung gõ bàn kết án.

“Hai mẹ con đã không chịu về, vậy đổi lại thành anh dọn đến đây thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Diệp Hoa,

Anh thật không nghĩ có một ngày anh lại phải tranh giành tình cảm với con. Cái này mà để Chu Chí Khải biết được, khẳng định là nó sẽ cười đến rụng răng cửa luôn!

Ở đây, anh không thể không nhân tiện nói thêm một câu, em lúc nào cũng tốt với Tiểu Vũ hơn, anh ghen tị lắm.

Được rồi! Là một người cha, lại đi tranh giành tình cảm với con, đã vậy còn ghen tị, anh nghĩ anh nên nhận lỗi.

Gần đây, Trác Dật Vũ rất sầu não, đặc biệt, đặc biệt sầu não.

Rốt cuộc bé buồn rầu chuyện gì đây?

Humm... gần đây ba dọn đến ở chung với bé và mẹ, làm bé rất sầu não.

Tuy bé không rõ vì sao ba muốn dọn đến đây, mặc dù lúc đầu bé có hơi cao hứng nhưng mà qua một thời gian, bé lại không vui về nỗi.

Tại sao không vui?

Đương nhiên là vì từ sau khi ba dọn đến đây, bé từ từ phát hiện, thường thường sáng sớm đã không thấy bóng dáng mẹ đâu. Có lần nửa đêm bé bất ngờ thức giấc lại không thấy mẹ ngủ bên cạnh. Bé sợ tới nỗi lật đật chạy ra khỏi phòng tìm mẹ nhưng mà chỗ nào cũng không thấy. Cuối cùng bé chỉ biết sốt ruột đi tìm ba, muốn nói cho ba biết mẹ không thấy đâu, nói ba đi tìm giúp bé.

Kì lạ là phòng của ba lại khóa, mặc cho bé đẩy thế nào cũng không vào được. Thế nên bé đành phải gõ cửa phòng ba rầm rầm.

Gõ lâu thật lâu, ba mới ra mở cửa. Hiếm khi thấy mặt ba nhìn khó coi như vậy, làm bé hơi sợ hãi. Lấy hết can đảm muốn nói với ba bé không thấy mẹ thì, đột nhiên lại thấy mẹ đứng sau lưng ba, mặt còn đỏ bừng nữa.

Kết quả, bé kinh ngạc, còn tức giận nữa.

Hóa ra mẹ không thấy đâu là vì đi ngủ với ba.

Sao có thể như thế được? Ba là người lớn mà, ngủ một mình còn sợ, phải cần mẹ ngủ chung à? Thật tình không có đạo lý gì hết!

Huống hồ mẹ là của bé! Từ nhỏ tới giờ bé đều ngủ chung với mẹ, sao ba có thể giành mẹ với bé được?

Quá đáng lắm!

Quá đáng nhất là, ba còn tìm lý do ý đồ thuyết phục bé từ nay về sau nên ngủ một mình, không cần có mẹ ngủ chung.

Ba muốn mẹ ngủ chung với mình, mắc mớ gì lại kêu bé không được? Cô giáo nói, kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân (*). Rốt cuộc ba có biết câu này hay không vậy?

Càng nghĩ càng không cao hứng, vì nguyên nhân đó mà Trác Dật Vũ mới âu sầu.

Hôm nay, một nhà ba người ăn cơm tối xong. Diệp Hoa lui cui trong bếp chuẩn bị trái cây tráng miệng. Trác Dung cùng con ngồi trong phòng khách xem kênh động vật mà bé thích nhất. Trong phim, ghi lại quá trình thực tế sư tử con được sư tử mẹ chăm sóc ra sao, từ từ trưởng thành như thế nào, sau cùng rời khỏi đàn sư tử, một mình tự lực cánh sinh.

Phát hiện đây là thời điểm can thiệp tốt nhất, cơ hội không thể bỏ lỡ, Trác Dung ho khụ một tiếng, mở miệng bắt chuyện.

Quay đầu nhìn ba, Trác Dật Vũ không gật cũng chẳng lắc, chỉ kì quái hỏi lại:

“Thì sao ạ?”

“Lớn rồi thì phải tự mình ngủ, không thể bắt mẹ ngủ chung được, bằng không bạn học sẽ cười con.” Nói xong, nghiêm túc nhìn con, chứng tỏ mình không có lừa ngời.

Gật đầu, Trác Dật Vũ có vẻ đã hiểu, cũng nghiêm túc nhìn ba như vậy.

“Ba lớn hơn con mà còn muốn mẹ ngủ chung, vậy chú Chu có cười ba không?” Ánh mắt bé đầy vẻ đồng tình, tựa hồ cho rằng ba bị người khác cười rất tội nghiệp.

Không phải đen tối trời sinh thì là gì?

Nhất thời Trác Dung nghẹn họng. Trầm mặc ba giây, anh không cam lòng chịu thua, tiếp tục tiến lên.

“Tiểu Vũ, ngủ một mình chẳng những giường rộng, còn thoáng đãng nữa. Muốn lăn kiêu gì thì lăn, sướng cỡ nào!”

Đặc biệt công nhận, lần nữa gật đầu phụ họa, Trác Dật Vũ rất hiểu thảo nói:

“Ba cao hơn con, lại bự hơn con nữa. Nhưng mà phòng ở lại nhỏ hơn con với mẹ, cho nên càng không thể để mẹ chiếm phòng của ba. Người con nhỏ, ngủ cùng mẹ hoàn toàn không có vấn đề.

Liên tục bị đánh bại hai lần, Trác Dung thất bại, suýt nữa thì hộc máu.

Thật là! Chỉ cần hai ví dụ trên đây là biết khả năng suy luận logic của con nhà mình giỏi cỡ nào, có thể suy một ra ba. Nhưng mà con nít thông minh quá cũng không hay nha.

Nhìn anh mà coi. Giờ phút này thật sự có chút cảm tức con mình thông minh như vậy làm cái gì?

Trác Dung bắt lực thở dài, thở một hơi thật sâu. Mà Trác Dật Vũ thì nhún nhún vai, quay đầu tiếp tục xem kênh động vật.

Không tới một lát, Diệp Hoa bung một đĩa trái cây đã cắt sẵn vào.

Gioắc hai cha con ăn trái cây, Diệp Hoa nhìn con mặt mày rạng rỡ, lại nhìn Trác Dung rõ ràng là rầu rĩ. Thừa dịp con vừa ăn vừa xem tivi, không chú ý tới hai người, chị hạ giọng hỏi Trác Dung.

“Anh sao vậy?” Không lẽ vừa rồi lúc chị gọt trái cây trong bếp, hai cha con phát sinh chuyện gì sao?

“Anh phát hiện con thông minh quá cũng không phải chuyện tốt nha.” Trác Dung sần nảo đưa ra kết luận.

“Anh nói gì đâu không hà!” Bị một câu trên trời rớt xuống làm đầu óc mờ mịt, Diệp Hoa tròn mắt phì cười, trong lòng ngược lại hết sức tự hào cục cưng là đứa trẻ thông minh lại hiểu chuyện.

Có nỗi khổ mà không thể làm gì, Trác Dung chỉ biết nuốt vào bụng, tiếp tục vừa ăn vừa xem tivi với con. Một lúc sau, đến giờ Trác Dật Vũ lên giường ngủ.

“Mẹ...” Hai mắt nhấp nhem, bé đứng dậy nhìn mẹ, ý tứ không cần phải nói.

“Đi thôi!” Biết rõ giờ giấc ngủ nghỉ của con chính xác như đồng hồ báo thức, Diệp Hoa mỉm cười dắt tay con đi vào phòng ngủ.

Trên sofa, Trác Dung đưa mắt nhìn bóng hai mẹ con mất hút trong phòng, lòng ngấm ngấm vui vẻ...

Ha... bóng đèn nhỏ sẽ ngủ rất nhanh, đợi ngủ say rồi sẽ là thời gian “lên giường” của anh và Diệp Hoa.

Ngoài này, Trác Dung vì ảo tưởng triền miên nóng cháy trong đầu mà dần dần hưng phấn lên. Trong kia, Trác Dật Vũ lại nắm chặt lấy tay mẹ đang nằm bên cạnh bé, tư thế như là có chết cũng không buông tay.

“Mẹ...” Ngáp một cái thật to, nhóc con rõ ràng buồn ngủ đến díp mắt lại mà vẫn còn cố gọi mẹ.

“Sao con?” Dịu dàng ừ khẽ, nặc bé nắm tay mình.

“Hôm nay mẹ nhất định phải ngủ với con nha...” Dụi mắt, bé ngáp ngủ yêu cầu.

“Ừ!” Diệp Hoa cười cười, nghiêng người hôn chụt lên trán con.

Được bảo đảm, nhóc con mơ mơ màng màng cười, không tới hai phút sau đã chìm vào giấc ngủ say sưa.

Mất thấy con đã hoàn toàn nhắm kín mắt, Diệp Hoa nằm với con thêm nửa giờ, xác định bé đã ngủ say, sẽ không thức dậy. Lúc này chị mới xuống giường đi vào phòng tắm, quyết định tuân thủ lời hứa với con, ngủ với bé nguyên đêm.

Khó nổi, sau khi súc miệng rửa mặt xong, đang định về phòng lại bị người nào đó ôm cây đợi thỏ đã lâu chặn lại.

“Tối nay qua ngủ với anh nha?” Mặt mày sáng láng, anh vô cùng chờ mong.

“Ách...” Diệp Hoa ngáp ngừng, hai má đỏ bừng nhưng lại lắc đầu.

“Không được! Em hứa hôm nay ngủ với Tiểu Vũ rồi.”

Hay nhỉ! Cái bóng đèn này dắm ra tay trước.

Trác Dung vừa tức vừa buồn cười, miệng không nhịn được oán trách.

“Em lúc nào cũng tốt với Tiểu Vũ hơn!”

Đây là... tranh giành tình cảm á?

Không thể ngờ anh lại có thái độ và lời lẽ nũng nịu thế này, Diệp Hoa sững sờ nhìn anh, sau đó cười đến phát run.

“Anh lại đi so bì với Tiểu Vũ, mặt mũi quăng hết à?”

Nghe xong, mặt Trác Dung ửng đỏ, kế đó liền đánh cược một phen,

“Anh mặc kệ! Tiểu Vũ cũng kệ, chỉ cần sáng sớm mai em quay lại nằm cạnh nó, làm sao nó biết được kì thật tối nay em ngủ với anh chứ!”

“Làm như vậy là không giữ lời, quá gian trá!” Diệp Hoa lên án đanh thép, chỉ là ý cười nơi đáy mắt đã tố cáo tâm tình thật sự của chị.

Nhướng cao chân mày, Trác Dung làm bộ kinh ngạc.

“Chẳng lẽ em chưa nghe qua câu ‘Không gian không phải thương nhân’ à? Anh là thương nhân nha!”

Mặt dày mà còn đường đường chính chính, cây ngay không sợ chết đứng cỡ đó, Diệp Hoa bật cười.

Nhìn gương mặt trắng trẻo rạng ngời, Trác Dung chỉ cảm thấy ngực nóng ran, tâm thần bay bổng. Lập tức không nói hai lời bế bổng chị lên, trong một chuỗi tiếng la hét và cười duyên như chuông bạc sải bước đi về căn phòng trước mắt trở thành phòng anh.

Khuya khoắt, lúc Trác Dật Vũ bất chợt tỉnh giấc, bé phát hiện mẹ lại không thấy đâu.

Đáng ghét! Nhất định là ba lại trộm mẹ nữa rồi.

Rõ ràng... rõ ràng mẹ đã hứa hôm nay sẽ ngủ cùng bé mà.

Càng nghĩ càng tức, bé nhảy xuống giường, đi thẳng tới ngoài phòng ba...

“Cóc cóc cóc cóc cóc cóc cóc...”

Ba giờ sáng, tiếng đập cửa như đốt lửa làm trong phòng lờ mờ vang lên tiếng rủa, kế đó cửa bị đẩy ra. Diệp Hoa chột dạ lại áy náy xuất hiện trước cửa nhìn con, mắt nhìn mất, mặt đối mặt.

“Mẹ...” Chỉ kêu vền vền một tiếng rồi thôi, dư lại mỗi đôi mắt đen thẫm thẫm nhìn chăm chăm mẹ, đáy mắt đầy chỉ trích không lời.

Không đỡ nổi ánh mắt ai oán buồn bã của nhóc con, Diệp Hoa ngượng ngập ho khề, hồ thẹn kéo tay bé, nịnh nọt cười:

“Mẹ con mình đi ngủ nha!”

“Dạ!” Gật đầu thật mạnh, Trác Dật Vũ rút cuộc nở nụ cười, cảm giác đạt được thắng lợi cuối cùng.

Mà người đàn ông vừa mới phát ra tiếng rủa mợ hồ kia hình như không thể chấp nhận. Anh đột ngột lật người xuống giường, chỉ vài bước đã ra tới cửa phòng, bắt lực trùng mắt nhìn con, đột nhiên cười lè!

“Được thôi! Nếu chúng ta không ai chịu nhường, vậy thì ngủ chung đi!” Nói vừa dứt, Trác Dung thỉnh linh bé con lên đi về phòng, vững vàng đặt bé nằm chính giữa giường.

Nhanh chóng, anh nằm xuống một bên, nhìn người phụ nữ còn đang ngơ ngác đứng ở cửa toét miệng cười.

“Đừng ngó ra thế, mau đi ngủ thôi!”

Nghe xong, Diệp Hoa bấy giờ mới phản ứng, cũng cười mà leo lên giường, yên ổn nằm xuống bên còn lại.

Bị kẹp ở chính giữa, Trác Dật Vũ nhìn mẹ bên trái, nhìn ba bên phải, cuối cùng miễn cưỡng bằng lòng...

Được rồi! Tuy hơi chật nhưng vậy cũng không tệ.

Ngắm ngắm gật đầu, nhóc con coi như hài lòng với biện pháp “đôi bên cùng có lợi” thế này, vui vẻ nhắm mắt lại, lần nữa an tâm chìm vào mộng đẹp.

Thấy con rút cuộc đã ngủ, Trác Dung và Diệp Hoa nhìn nhau cười, hơi hơi nhòm dấy chồm qua phía trên đầu con, trao cho nhau một nụ hôn rồi mới nằm xuống, mạnh ai nấy ngủ.

Đêm đó, một nhà ba người chen chúc trên giường, không khí cực hài hòa.

“Phì”

Trong một góc nhà hàng nào đó, đột nhiên vang lên tiếng bật cười đầy nhạo báng. Trác Dung không nhận được thằng bạn ngồi đối diện, bắt đầu hỏi hạn sao lại để nó biết scandal “tranh giành đầu đá” mấy ngày nay của mình với con.

Làm như không nhận được ánh mắt cảnh cáo của bạn, Chu Chí Khải sờ cằm cười quái dị, tiếp tục đạp đau chân người ta.

“Cho nên thời gian này, mày và Tiểu Vũ giành nhau “quyền ngủ chung” với Diệp Tử, tiến triển thành ba người chen nhau ngủ chung một giường?”

Thê thâm gật đầu, bây giờ Trác Dung vạn phần hối hận.

Haizz... từ đêm đầu tiên ôm con về giường ngủ tới giờ, chỉ cần thẳng nhóc nửa đêm tỉnh giấc không thấy mẹ đâu là ôm gối đi gõ cửa. Có mấy lần anh và Diệp Hoa “hoạt động” nửa đêm đều bị con làm gián đoạn nửa chừng.

Tuy Diệp Hoa hoàn toàn không để tâm nhưng anh thật sự là đau khổ muốn chết, hối hận vô cùng.

“Nhà mày sao mà mắc cười quá vậy?” Chu Chí Khải ôm cái bụng cười đến đau, nước mắt cũng chảy luôn.

Mẹ ơi! Chuyện mắc cười như vậy, sau này không thể nhìn, làm sao đây?

(*) Thứ mình không thích thì đừng áp đặt cho người khác.

“Thật vui là đã lấy lòng được mày!” Trác Dung tròn trắng mắt nhìn bạn, gõ ngón tay xuống mặt bàn hừ một tiếng, nói:

“Đừng cười nữa! Mau giúp tao nghĩ cách nào giải quyết được đi.”

Cứ tiếp tục thế này, không chừng anh vì không thỏa mãn được mà oán giận con cũng nên.

“Hà, vấn đề “giường” của ba người nhà mày, tao có thể làm gì được chứ?” Xòe hai tay, Chu Chí Khải cười đến đáng ăn đòn, “nếu mà sợ chật quá, chỉ cần mua một cái giường cỡ lớn là xong!”

Anh biết rõ ràng vấn đề không phải ở đó!

Trác Dung tức tối lừ mắt nhìn bạn, cho là thằng bạn thân căn bản không đưa được biện pháp nào hay ho, quyết định đổi chủ đề.

“Tiểu Vũ thật sự là đứa trẻ đặc biệt, không phải sao?”

À... thông minh, hiểu chuyện, tri kỷ lại trưởng thành sớm nhưng ở một phương diện nào đó lại quá mức ngây thơ, non nớt. Mà đứa trẻ tuyệt vời như vậy lại là con mình, nghĩ đến đây anh thật sự cảm thấy kiêu ngạo.

Hiểu được ý bạn, Chu Chí Khải uể oải đội cho bạn gáo nước.

“Đúng thế! Tiểu Vũ rất tuyệt, nhưng cái này hoàn toàn không phải công lao của mày.”

Dạy dỗ đứa nhỏ giỏi giang thế này hoàn toàn là công lao của Diệp Hoa, Trác Dung căn bản chỉ làm ba sung mà thôi.

“Ừ đúng! Mày nói không sai...” Ánh mắt âm trầm, Trác Dung gượng gạo cười, không buồn phủ nhận. Vì anh thật sự đã bỏ qua quãng thời gian trưởng thành của Tiểu Vũ rất nhiều, nhưng sau này anh tuyệt đối sẽ không vắng mặt nữa.

Dù sao cũng là bạn bè bao năm, Chu Chí Khải nhìn biểu tình hiện giờ là biết ngay suy nghĩ của bạn, hài lòng mỉm cười, liền dời chủ đề từ đứa nhỏ sang mẹ nó.

“Trác Dung, không phải hiện giờ mày với Diệp Tử hoàn toàn không còn vấn đề gì sao?”

Anh biết tình cảm của hai người họ gần đây càng lúc càng tốt, nhưng tình huống thực tế thế nào anh còn chưa hỏi rõ ràng.

Nhắc tới Diệp Hoa, Trác Dung không kềm được nụ cười, đáy mắt ngập tràn hạnh phúc.

“Ừ, bọn tao rất tốt...” Lầm rầm trong miệng, ngừng một lúc, trở nên nghiêm nghị nhìn bạn thân.

“Chí Khải, cảm ơn mày!”

“Cảm ơn tao cái gì?” Khoa trương nhăn mày, Chu Chí Khải cười to hỏi lại.

“Tao tôn trọng Diệp Hoa sâu như vậy, lại sợ sẩy Tiểu Vũ lâu như thế. Mấy năm nay, chắc chắn là do mày an ủi, chiều cố hai mẹ con đúng không? Tao phải cảm ơn mày, nếu không có mày an ủi, chống đỡ, Diệp Hoa đại khái không có biện pháp chịu đựng lâu đến thế. Mà tao cũng sẽ bỏ lỡ thứ trọng yếu nhất trong đời mình.” Trác Dung chậm rãi nói.

“Mày bớt bánh chọe đi!” Không thêm giả vờ, Chu Chí Khải “hừ” một tiếng, “Mấy năm nay, tao toàn cực lực thuyết phục Diệp Tử đá mày đi, tại cô ấy ngốc mới lãng phí cả tuổi thanh xuân tươi đẹp trên người mày.”

Nghe xong, đổi lại đến phiên Trác Dung cười: “Vậy cũng không quan hệ! Chắc tại mày nói xấu tao trước mặt Diệp Hoa nên cô ấy mới càng cảm nhận được tao quả thật rất tốt, vậy nên mới có thể chờ tao lâu vậy.”

Câu này đúng là không biết xấu hổ, tức khắc nhận được tiếng “hừ” đáp trả của Chu Chí Khải, còn không quên trợn mắt phỉ nhổ. Có điều hôm nay anh cũng yên tâm trước tình cảm của hai người bạn thân, chân thành hi vọng mai này bọn họ có thể vui vẻ, hạnh phúc cả đời.

Hai người cứ thế, câu được câu chăng nói cười tán gẫu.

“Đúng rồi! Không phải mày nói Diệp Tử và Tiểu Vũ cũng đến đây ăn cơm với chúng ta sao? Sao tới giờ còn chưa thấy đâu?” Chờ một hồi cũng không thấy hai mẹ con ai kia xuất hiện, Chu Chí Khải kì quái hỏi.

“Đạo này Tiểu Vũ cao thêm không ít, phần lớn quần áo đều không mặc vừa nữa. Diệp Hoa dẫn nó đi công ty bách hóa mua đồ trước, chờ lát nữa sẽ đến.” Thông thả đáp lại, Trác Dung nhướn mày cười:

“Sao? Bao tử mày réo rồi à? Có cần gọi món gì ăn trước không...”

“Không cần!” Cắt ngang lời bạn, Chu Chí Khải xua tay cự tuyệt.

“Tao chỉ thấy lạ nên mới hỏi thử...”

Đúng lúc này, cửa kính nhà hàng bị đẩy ra, hai mẹ con ùm tùm bao lớn bao nhỏ đi vào.

“Nè, ở đây!” Ngồi đối diện với cửa, Chu Chí Khải phát hiện ra họ trước tiên, lập tức vẫy tay gọi.

Còn đang đưa mắt tìm người, Diệp Hoa nghe gọi liền nhìn sang, kẻ đó mỉm cười dắt tay con đi tới chỗ hai người ngồi trong góc, để cho cậu nhóc ngồi cạnh Chu Chí Khải, bản thân mình ngồi xuống cạnh Trác Dung, khuôn mặt tú nhả tràn đầy ý cười.

Thấy nhân viên phục vụ tập trung lại, Chu Chí Khải xoa xoa hai tay, cố ý nháy mắt ra hiệu cho Trác Dật Vũ:

“Tiểu Vũ, bữa ăn hôm nay là ba con mời khách, chúng ta cứ chọn những món mắc nhất, ăn cho ba con sập tiệm luôn há?”

Nhóc con bị chọc cười, vui vẻ gật đầu, tựa hồ đối với việc ăn cho ba sập tiệm rất là khoái chí.

Sau khi phục vụ đem thực đơn lên, Chu Chí Khải và Trác Dật Vũ lập tức đại khai sát giới, cứ nhè mấy món mắc tiền mà hạ thủ. Hai chú cháu chọn món vui vẻ đến quên cả trời đất, để Trác Dung và Diệp Hoa ngồi một bên nhìn, không nhìn được lắc đầu cười trừ.

Rất nhanh, món ăn đã chọn xong, đồ ăn bày lên bàn. Một bàn bốn người ăn uống vui vui vẻ vẻ, tán gẫu trên trời dưới đất. Mãi đến lúc Diệp Hoa đứng dậy vào phòng vệ sinh, cái bụng tà ác của Chu Chí Khải mới bắt đầu phát tác.

“Tiểu Vũ, nghe nói ba muốn con và mẹ dọn về nhà ở Thiên Mẫu. Sao con không chịu?” Cười hề hề như ăn trộm, anh thừa nhận mình muốn xem kịch.

Nghe vậy, Trác Dung lập tức trừng mắt nhìn bạn, dùng ánh mắt không tiếng động cảnh cáo cậu ta đừng nói bậy.

Ngược lại Trác Dật Vũ không nghĩ nhiều, cực kỳ thẳng thắn gật đầu.

“Vì sao? Nhà ở Thiên Mẫu không tốt sao?” Chu Chí Khải cố ý vòng vèo.

“Con thích nhà bây giờ.” Giống như không có trọng điểm nhưng lại cố tình xem đó là trọng điểm mà trả lời.

“Nếu nói, chỉ cần con và mẹ về nhà ở Thiên Mẫu, ba sẽ đồng ý mỗi tuần cho mẹ ngủ chung với con một ngày, vậy có được không?” Bắt đầu đi vào trọng điểm rồi.

Trác Dung nhú mày nhìn bạn. Hơi hiếu kỳ muốn biết con sẽ trả lời ra sao, thành ra anh không lên tiếng, tỏ vẻ mình không có ý kiến gì.

Trác Dật Vũ chau đôi mày nhỏ, nghiêm túc suy tư. Đợi một hồi, dường như bé nghĩ thông rồi, cuối cùng cũng giãn lỏng mày ra.

“Không bằng mẹ con con vẫn ở nhà hiện tại, con có thể nhường mẹ cho ba mỗi tuần hai ngày.” Nhóc con học một biết mười, còn biết tăng thêm lợi ích nữa.

“Ha ha ha ha...” Cười đến long trời lở đất, Chu Chí Khải bị chọc cười phá lên, hào hứng ầm ỹ với bạn thân.

“Trác Dung, xem ra sau này Tiểu Vũ sẽ trở thành kỳ tài đàm phán. Nhỏ như vậy mà đã biết hy sinh cái lợi nhỏ để đổi lấy món lợi to. Tập đoàn Hoàn H trường tương lai có người thừa kế rồi nha!”

Đã từng bị con đánh bại mấy lần, Trác Dung không cảm thấy bất ngờ với câu trả lời của bé, chỉ biết bất lực cười trừ, lần nữa cảm nhận sâu sắc, con trẻ thông minh quá cũng không phải chuyện đáng cao hứng gì.

Aizz... ngay cả thú vui lừa gạt con nít cũng chẳng có nốt!

Nhưng đề tài đã chuyển đến chỗ này, anh cũng nhân tiện gia tăng tinh thần, xem có thể thành công được chút nào không.

“Tiểu Vũ, con không muốn em trai, em gái à?”

Em trai, em gái?

Cậu nhóc nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu thật mạnh.

Thấy vậy, Trác Dung vui mừng quá đỗi, lập tức nói tiếp:

“Nếu muốn có em trai, em gái thì phải để mẹ ngủ với ba mới được!”

Vì sao ba, mẹ ngủ chung sẽ có em trai, em gái? Bé và mẹ ngủ chung lâu như vậy mà có em đâu!

Nghi hoặc nhìn ba, Trác Dật Vũ bắt đầu nghi ngờ ba đang lừa bé, mục đích chủ yếu là muốn giành mẹ với bé, thế nên không do dự lắc đầu cự tuyệt.

“Vậy con không cần em trai, em gái nữa!”

Trác Dung lần nữa trúng đạn trở về, không biết là lần thứ bao nhiêu bại bởi tay con, thờ dài ai oán.

Chu Chí Khải tận mắt chứng kiến “cuộc đối đầu” của hai cha con, cười đến chảy nước mắt ngay tại trận, hô to thật đáng đồng tiền.

“Chí Khải, cười đủ chưa mày?” Kềm nén không giận cá chém thớt, liếc bạn, Trác Dung ác ý trù ẻo, “Coi chừng cảm trật khớp nghe mày.”

“Ờ cứ để nó trật đi! Ai cũng không cấm tao cười được!” Chu Chí Khải cười như điên.

Chú Chu cười cái gì thế? Có cái gì mắc cười đâu? Kì quái nhìn chú, đầu Trác Dật Vũ mù mịt, không hiểu gì hết.

Cứ như vậy, hai cha con nhà họ Trác, lớn thì hết cách, nhỏ thì tắc mắc, đồng loạt nhìn Chu Chí Khải đang cười như điên không nghĩ.

Khó khăn lắm Chu Chí Khải mới ngừng cười được, anh bắt đầu cảm thấy xem thường thằng bạn vô dụng quá mức.

Lặng im không tiếng động quăng cho bạn ánh mắt khinh bỉ, chỉ hận sắt không rèn thành thép.

Mày thử coi! Nhường mày kêu bạn có bản lĩnh thì chứng minh đi, Trác Dung còn lâu mới tin anh có tài cỡ nào.

Không chịu yếu thế tiếp nhận khiêu chiến, Chu Chí Khải cười hi hi nhìn nhóc con.

“Tiểu Vũ, chú Chu hỏi con nè. Mỗi lần ba và mẹ ngủ chung, có phải ngày hôm sau mẹ sẽ cười rất vui vẻ không?”

Tuy không biết vì sao chú Chu lại hỏi vậy nhưng Trác Dật Vũ vẫn cau mày ngẫm ngợi...

Ừm... hình như... có vẻ... thật...

Không nói dối, cậu nhóc thành thật gật đầu.

“Xem đi!” Vô hai tay đánh “bốp” thật lớn, Chu Chí Khải bắt đầu công cuộc lừa bịp.

“Muốn mẹ vui vẻ thì chỉ cần để mẹ ngủ cùng ba là được. Con tận mắt chứng kiến rồi, đúng không?”

Cái trò lừa bịp này gạt được ai chứ, Tiểu Vũ mà tin thì có quý!

Trác Dung phì một tiếng, đang chuẩn bị bốn cột bạn, ai ngờ đứa con anh tấn công hoài không đổ lại nghiêm túc suy nghĩ một cách quái đản. Nhất thời tâm tình anh rối rắm cực độ, không biết có nên kêu thằng nhóc thông minh kia đừng ngốc đến nỗi bị lừa không, hay là nên chờ đợi con thật sự bị tên lường gạt Chí Khải lừa đảo.

Cuối cùng, lợi ích của bản thân chiến thắng hết thảy, anh im ru chờ đợi con bị người ta lừa gạt.

Có lẽ ông trời không tệ bạc với anh, sau khi Trác Dật Vũ suy nghĩ một hồi, cái đầu nhỏ đáng yêu rốt cuộc cũng lùi một bước.

“Được rồi! Con muốn mẹ vui vẻ.” Khuôn mặt nhỏ sần nảo nường lại “quyền ngủ chung”, chỉ cần mẹ vui là được rồi.

Trong chớp mắt, Trác Dung kinh ngạc ngớ người, không dè con thật sự bị lừa. Vấn đề anh thất bại không biết bao nhiêu lần, Chu Chí Khải lại giải quyết đơn giản như thế...

Rốt cuộc lúc trước anh làm được cái gì trời?

Thu hết vẻ mặt kinh ngạc của bạn thân vào trong mắt, Chu Chí Khải vênh vang đắc ý gây sự.

“Coi, thấy chưa? Học hỏi đi mày!”

Được rồi! Kì thật sự tình phát triển đến mức này, người gạt hái lợi ích là anh, không phải sao? Không cần dè sẻn lời khen dành cho bạn thân làm gì.

Gỡ bỏ nút thắt trong lòng, Trác Dung cười cười.

“Phải phải phải, mày quả thật lợi hại, tao phải học tập mày.”

“Đương nhiên rồi!” Kiều ngao héch mặt lên một góc 45 độ, Chu Chí Khải vênh vang bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Ngồi một bên, còn khó chịu vì mất đi “quyền ngủ chung”, Trác Dật Vũ không tâm tình đầu để ý hai người lớn “mất đi mày lại”, cả đầu chỉ chăm chăm tìm lại một chút phúc lợi cho mình.

“Tuy con có thể nhường mẹ cho ba, nhưng mỗi tuần mẹ phải ngủ với con một ngày.”

Nghe con đề xuất điều kiện, Trác Dung nhướng mày, có phần thú vị cũng đưa ra điều kiện.

“Có thể, bắt quá con và mẹ phải dọn về Thiên Mẫu.”

Điều kiện vừa đưa ra, Trác Dật Vũ lại rối rắm lần nữa. Lâu lắm mới tâm không cam, tình không nguyện rầu rĩ gật đầu.

“Dạ!”

Cuối cùng, dưới sự đùa bỡn phá rối của Chu Chí Khải, “vấn đề giường ngủ” giữa hai cha con cứ như thế ù ù cạc cạc được giải quyết. Trác Dung không kèm nổi âm thầm quyết định, năm nay thưởng cuối năm phải tặng cho bạn tốt một cái phong bì thật to.

Không lâu sau, Diệp Hoa từ phòng vệ sinh trở ra, vừa mới ngồi xuống đã nghe cục cưng bảo bố mở miệng.

“Mẹ, chúng ta dọn về Thiên Mẫu ở thôi!” Khuôn mặt nhỏ nhăn rất nghiêm túc, một chút cũng không giống như đang đùa.

Hơ... vừa rồi xảy ra chuyện gì à?

Rõ ràng con thích ở căn nhà cũ của nhà họ Diệp hơn mà. Đối với việc con đột nhiên thay đổi chủ ý, Diệp Hoa không thể không nghi ngờ nhìn Trác Dung.

“Hê, cái này là bí mật của hai cha con anh!” Đặt ngón trỏ lên môi, Trác Dung mỉm cười, tỏ vẻ bí mật không thể tiết lộ.

Được thôi! Vậy chị đành phải cầu cứu người khác vậy.

Diệp Hoa đảo mắt sang phía Chu Chí Khải. Ai biết anh cũng tí từng cười, giờ ngón trỏ lên môi “Suyt, bí mật!”

Xảo trá! Được lắm! Người nào cũng nói bí mật, chị cũng không thêm truy hỏi nữa, chị cần xác định một chuyện.

“Tiểu Vũ, con chắc chắn chứ?”

“Dạ!” Gật đầu, Trác Dật Vũ không hề do dự.

Tuy cảm thấy bé con thay đổi như vậy có chút kì lạ nhưng đã là quyết định của con, Diệp Hoa cũng không nhiều lời làm gì nữa. Vì thế chị cũng gật đầu, dịu dàng mỉm cười. ...

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Rất nhiều, nhiều năm sau đó, có một ngày người phụ nữ đi vào quét dọn thư phòng của chồng. Trong lúc lau chùi kệ sách, không cẩn thận làm rớt một quyển.

Chị nhặt sách lên, định đặt lại chỗ cũ lại vô ý phát hiện, góc trong cùng của kệ sách còn một quyển khác. Quyển sách này bị những quyển bên ngoài che khuất, dường như chủ nhân của nó cố tình làm vậy.

Khó mà che giấu được tò mò, người phụ nữ dè dặt lôi quyển sách dưới cùng ra, lúc này mới phát hiện thì ra đó là một quyển sổ chép tay bình thường.

Sao lại có một quyển ghi chép trông hết sức bình thường giấu trong này nhỉ?

Người phụ nữ càng tò mò hơn, không nhịn được lật ra nhìn thử...

Diệp Hoa,

tất cả đều là lỗi của anh!

Đúng vậy, anh sai lắm rồi. Sai ở chỗ anh yêu em lại tình ngộ ra quá trễ.

Hai chữ đầu chính là tên mình mà. Và lại nét chữ quen thuộc đến không thể nhầm được, rõ ràng là do người đàn ông hàng ngày ngủ cạnh mình viết ra.

Lòng hiếu kỳ hoàn toàn bị khơi dậy, chị lật từng trang từng trang, đọc đến cuối cùng hai vành mắt đã đỏ hoe song khóe miệng lại gợi lên một nụ cười hạnh phúc.

Ôi... cái này xem như là thư hối lỗi sao?

Không ngờ người đàn ông trầm tĩnh, nội tâm đó lại tự tay viết những dòng này!

Anh giấu kỹ như vậy, chắc là không muốn bị ai phát hiện?

Đã vậy, chị cứ đặt lại chỗ cũ, làm như không biết gì là được rồi.

Vui vẻ nghĩ vậy, chị đang dọn dẹp tất cả về lại chỗ cũ, để không ai nhìn ra dấu vết bị động chạm thì, bên ngoài thư phòng đột nhiên vang lên tiếng hô hoán.

“Diệp Hoa, em ở đâu? Anh mua bánh mì ở tiệm em thích ăn về nè...”

“Ôi, em xuống liền!”

Người phụ nữ vui vẻ trả lời, gương mặt tươi cười rạng rỡ nhanh chóng ra khỏi thư phòng chạy xuống đón chồng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngoại truyện

“A Thần, Tiểu Vũ tìm con chơi kia!”

Trong khoảnh vườn nhỏ cây cối hoa lá sum suê, xanh tốt, mẹ Thủy gào với vào nhà, đồng thời nồng nhiệt ngoắc bé con ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mắt.

“Tiểu Vũ, lại đây lại đây, vào nhà đi con. Bên ngoài nắng quá, đừng để phơi nắng mà ngất đó.”

“Con chào bà nội Thủy!” Lễ phép, ngoan ngoãn chào bà, Trác Dật Vũ đứng dưới hiên tháo giày, đặt giày lên kệ ngay ngắn xong mới đi vào nhà.

“Ng ngoan lắm! Ng ngoan lắm!” Mẹ Thủy cười hi hi xoa cái đầu năm phân của thằng bé, trong lòng ngập tràn thương tiếc.

Ôi... Diệp Hoa, mẹ của đứa nhỏ này, bà nhìn nó lớn lên từ bé, càng lớn càng xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng. Năm đó không biết bao nhiêu đứa chíp hỏi xung quanh đây thích nó, thư tình không ít, có điều toàn bộ đều bị ông già Diệp bảo hộ con gái quảng sạch.

Có điều con bé Diệp Hoa này tính tình ôn hòa hiền lành, suốt những năm đại học chưa từng nghe nói nó quen bạn trai bao giờ. Mãi đến khi ra xã hội đi làm, hai năm sau, nó lại bất ngờ kết hôn làm tất cả hàng xóm láng giềng đều nhảy dựng lên, vì từ đầu tới đuôi có nghe phong thanh nó có bạn trai khi nào đâu.

Lúc đó mọi người đều nhao nhao cười con bé này công phu giữ bí mật kinh thật. Lù đù vác cái lu mà chạy, lừa được tất cả mọi người, không phải sao?

Mấy tháng sau thì nó sinh con!

Lúc đó mọi người mới lờ mờ đoán là nó có thai trước khi cưới, thế nên mới vội vã kết hôn như vậy. Chỉ là mấy lời đồn đoán đó không ai dám nói trước mặt ông Diệp một câu.

Mấy năm sau, ông Diệp qua đời. Không lâu sau đó, con bé một mình dẫn con về nhà ở. Làng trên xóm dưới lại len lén ồn ào đoán mò, có khả năng hôn nhân của nó xảy ra vấn đề. Song mọi người đều lương thiện, không ai muốn hỏi con bé chuyện này. Bình thường giúp đỡ rác, có lúc trông con giùm nó một lát, có thể giúp được cái gì là giúp.

Lại thêm con của nó càng lớn càng tuấn tú đáng yêu, cá tính giống hệt Diệp Hoa lúc nhỏ, ngoan ngoãn lễ phép lại thân thiện. Vì thế được các bà các mẹ trong dãy nhà này cực kỳ hoan nghênh.

Tội nghiệp! Nghe nói đột trước thằng bé bị tai nạn xe, không những gãy một chiếc xương sườn mà đầu cũng bị vỡ một lỗ. Cấp cứu căng thẳng vô cùng mới giành được sinh mệnh nhỏ này về, may mà hiện giờ khôi phục không tệ, lại có thể vui vẻ đi la cà rồi.

Bất quá nhắc tới cũng kì. Thằng bé Tiểu Vũ này tính tình ngoan ngoãn lại lạnh lợi, sao lại hợp nhãn với thằng con lạnh lùng, độc miệng, thờ ơ dửng dưng với mọi người nhỉ?

Nghĩ đến đây, mẹ Thủy chỉ cảm thấy đầu toàn sương mù, bất quá...

“A Thần, mẹ đã nói Tiểu Vũ tìm con rồi, còn không đi ra nữa?” Thần công sư từ hống lần nữa rống vào bên trong, hết sức mất hứng thằng con không biết bận rộn cái gì, lâu như vậy còn không ra tiếp khách.

“Không sao đâu ạ!” Nhỏ nhẹ, Trác Dật Vũ khôn khéo nói:

“Bà nội Thủy, con tự vào phòng chú Thủy tìm chú là được.”

Đề bé con đáng yêu lạnh lợi này vào cái phòng khủng bố của thằng con nhà mình, muốn nó bị dọa chết luôn sao?

Mẹ Thủy run lên, vội vàng ngăn cản.

“Không nên! Không nên! Phòng A Thần kinh khủng lắm, con vào đó sẽ sợ đến phát khóc mất.”

Ôi trời! Dọa con nít là chuyện thất đức cỡ nào, bà không dám đâu.

“Con không sợ!” Ngoài ý liệu, bé con nghiêm túc nói to:

“Lần trước chú Thủy dẫn con vào phòng chú rồi.”

Cái gì? Nó vào phòng A Thần rồi.

Mẹ Thủy nhảy dựng lên, nhìn về mặt thằng bé không giống như đang nói đùa, đành tin vậy. Bà cẩn thận hỏi dò:

“Tiểu Vũ, con không sợ à?”

“Không sợ!” Lắc đầu, Trác Dật Vũ cười bên lên, mắt long lanh.

“Thú vị lắm ạ!”

Trời ơi! Đất à! Ánh sáng trong mắt thằng nhỏ này y chang thằng con nhà bà.

Hu... bà có lỗi với ông Diệp, có lỗi với Diệp Hoa. Xem xem, cái thằng con biến thái của bà biến đứa nhỏ bình bình thường thường của nhà người ta thành cái dạng gì nè?

Mẹ Thủy nhìn mặt quả trứng đẹp đẽ đáng yêu trước mặt, khóc không ra nước mắt.

Oa... bà mà biết sớm mấy ngày trước hai chú cháu một lớn một nhỏ này hạp nhau thì bà sẽ chia cắt uyên ương... á! Không phải, là cô lập phòng khuẩn, tách hai chú cháu nó ra.

Trác Dật Vũ không biết bà nghĩ cái gì mà hoảng hốt, hết sức lễ phép tỏ ý bé có thể tự mình đi tìm người xong liền quen một đường đi vào trong, cuối cùng dừng lại trước cánh cửa màu trắng.

Cốc cốc!

Lễ phép gõ hai tiếng, không nghe bên trong có phản ứng. Nhóc con lại gõ hai tiếng nữa, đợi một hồi vẫn không có động tĩnh gì. Cuối cùng bé nhịn không được vờn tay vặn khẽ tay nắm cửa, chậm chậm không tiếng động đẩy cửa ra.

Thế giới trong phòng đại khái có thể dùng mấy chữ “phòng dạy sinh học” để hình dung.

Đủ dạng, đủ loại tiêu bản lơ lửng trong formone, hũ hũ lo xếp thành hàng chỉnh tề. Góc tường còn có mô hình cơ thể người và tiêu bản xương người, trên tường dán đầy từng tấm ảnh chụp người chết. Tóm lại nói âm u bao nhiêu là có bấy nhiêu, nói là dọa con nít sợ phát khóc hoàn toàn không phải gat người.

Thế nhưng Trác Dật Vũ lại không bị dọa. Như lần khối vọt vào phòng xong, bé lập tức đóng cửa lại, kể đó đôi mắt đen nhánh mới nhìn tới người thanh niên đang ngủ say sưa trên giường.

Phải rồi! Tối qua hình như chú Thủy đi khám nghiệm tử thi, chẳng trách bây giờ còn ngáy phò phò không dậy.

Đã vậy, bé cũng không phá chú Thủy, một mình chơi thôi!

Nghĩ xong, nhóc con bắt đầu tỉ mỉ quan sát mấy cái tiêu bản kì quái ngâm trong formone, một bên chộp cái mô hình người ở góc tường tới đối chiếu...

Ừ... cái này là gan... đây là ruột... wow, còn có tròng mắt... hơ, đây là cái gì?

Nhìn vật thể trắng bệch trong cái lọ thủy tinh, giống như em bé nhưng nhỏ hơn nhiều. Giống như là phát dục không hoàn toàn vậy. Tức khắc, Trác Dật Vũ mở to mắt, mi mắt động cũng không dám động, cứ như bị bắt mất hồn...

“Đó là quái thai!” Đột ngột, một giọng nói lạnh lạnh có vài phần ngái ngủ từ giường vọng tới.

Trác Dật Vũ bị thanh âm bất ngờ này dọa cho nhảy dựng lên, quay đầu lại nhìn người thanh niên trên giường không biết đã dậy từ lúc nào, bây giờ đang ngồi xếp bằng, gương mặt tuấn tú đáng yêu nháy mắt lộ ra nụ cười bên lên.

“Chú Thủy, chú dậy rồi!” Vừa nói, bé vừa đi tới cạnh giường, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh người thanh niên nọ.

“Con mới tới tìm chú, chú còn ngủ nên con không gọi chú dậy.”

Hờ hững ừ một tiếng, người thanh niên tên Thủy Thần này kì thật không biết nên làm thế nào với đứa trẻ trước mặt.

Tính anh không thích con nít, cảm thấy bọn chúng vừa ồn vừa phá, đúng chút là ré lên, phiền chết người. Nhưng thằng bé trước mặt lại không giống, nó là con của chị Diệp Hoa ở cách vách. Cũng không biết có phải di truyền tính cách của mẹ nó không, cá tính tĩnh lặng, bình thường cũng không ồn ào, không làm phiền người khác. Cho dù anh bận bịu làm việc trong phòng, thằng bé cũng có thể cầm một quyển sách ngoan ngoãn ngồi một bên đọc cả buổi chiều, còn yên tĩnh hơn cả người lớn.

Cũng vì lý do này, mỗi lần thằng bé tới tìm anh đều không cự tuyệt, mặc nó sờ đông sờ tây, cầm mấy thứ mà người khác nhìn là khủng bố trong phòng

anh lên xem, có lúc nó còn tò mò hỏi một số vấn đề, anh nhân rồi sẽ chỉ dẫn, trả lời.

Vừa rồi anh tỉnh giấc, lại thấy nhóc con đang nhìn chăm chăm quái thai ngâm trong lọ pha lê, tựa hồ rất hiếu kỳ, theo bản năng anh mở miệng giải thích cho nó biết.

“Quái thai?” Mê muội nhắc lại, Trác Dật Vũ không hiểu.

Thấy nó có vẻ rất thích thú, Thủy Thần cũng không giấu diếm, giải thích:

“Thông thường người phụ nữ mang thai nếu là thai đôi sẽ sinh ra hai đứa bé. Nhưng có lúc trong hai bào thai trong bụng mẹ đó có một đứa không phát triển hoàn toàn, bị bào thai còn lại thôn tính vào trong cơ thể, không có cách nào tiếp tục phát triển, hình thành khối u, gọi là quái thai.”

Nghe đến trở mắt ghen hòng, Trác Dật Vũ chỉ thấy chuyện này thật quá thần kì, nhin không được kêu nhỏ “woa”.

Mất thấy thằng bé luôn nhu thuận tình lặng khó mà có được biểu tình kinh ngạc như vậy, Thủy Thần thích thú cong môi lên.

“Đọc truyện tranh Bác sĩ quái dị Black Jack chưa?”

Lắc đầu, Trác Dật Vũ tỏ ý chưa xem qua.

“Trong đó, Pinoko cũng là quái thai, tranh vẽ cũng không tệ. Con có hứng thú có thể xem thử.”

Tâm tình Thủy Thần khá tốt, giới thiệu cho bé.

Hung phấn gật đầu, Trác Dật Vũ cảm thấy cái này vừa thú vị vừa thần kì, quyết định xin mẹ mua một quyển Bác sĩ quái dị Black Jack về cho bé xem.

“Chú Thủy, cái này là con người hả?” Ngón tay chỉ sang cái bình thủy tinh khác, bé tiếp tục đặt câu hỏi.

Gật đầu, đối với việc thằng bé nửa điểm cũng không sợ mấy thứ này, thậm chí còn hưng trí bừng bừng, hơi giống mình, không hiểu sao Thủy Thần có chút hưng phấn, ngữ điệu cũng nhiệt tình hơn.

“Chỉ là tròng mắt thôi, không có cái gì đặc biệt. Trong phòng làm việc của chú có một cái đầu người, chú đặt tên cho ông ấy là “ông Vương”, cái đó mới hiếm thấy kia!”

“Đầu người?” Bị giọng điệu của anh ảnh hưởng, Trác Dật Vũ hăng chí hẳn lên.

“Con cũng muốn xem! Chú Thủy, chú mang về cho con coi với được không?”

“Không được!” Xua tay, Thủy Thần cự tuyệt thẳng.

“Thứ quý như vậy, lỡ đem về nửa đường bị trộm mất thì làm sao?” Ông Vương là bảo bối của anh, tuyệt đối không thể làm mất.

“Không đâu! Không đâu! Chú dùng bao quần kỹ lại, người ta sẽ không biết đó là cái gì.” Nhóc con hiếu kỳ lắm rồi, thật sự rất muốn tận mắt nhìn ông Vương.

“Không được! Không được!” Kiên quyết lắc đầu cự tuyệt, nói gì cũng không đáp ứng.

Chú Thủy ích kỷ quá sức!

Rầu rĩ gục đầu xuống, Trác Dật Vũ có vẻ thất vọng.

Tuy cự tuyệt yêu cầu của cu cậu nhưng thấy thằng bé mắt mác như thế, hiếm khi Thủy Thần nổi lòng từ bi.

“Được rồi! Tuy không được nhìn lão Vương nhưng chú có thể tặng con một món quà.”

“Quà gì ạ?” Cái đầu nhỏ ngẩng phắt lên, mắt sáng lấp lánh.

“Đây!” Lôi từ dưới gầm giường ra một cái đầu người bằng nhựa, Thủy Thần hào phóng nói:

“Cho con, không đến nỗi há!”

Hung phấn nhận lấy cái đầu, Trác Dật Vũ vui vẻ gật đầu.

“Cám ơn chú Thủy.”

“Không cần khách sáo!” Phất tay, Thủy Thần đột nhiên có cảm giác phấn chấn khi tìm được người cùng lý tưởng. Tuy rằng vị đồng đạo này tuổi còn nhỏ nhưng mầm non này rất tốt, bồi dưỡng cẩn thận thì tương lai khẳng định rất có tiền đồ.

Thế là, một lớn một nhỏ, hai kẻ biến thái... ặc, không phải, có lẽ tên lớn là kẻ biến thái chính cống nhưng tên nhỏ còn phải quan sát đã, xem có hay không có người kịp thời lôi nó ra khỏi con đường của tên biến thái tiền nhiệm.

Tóm lại, bất luận là biến thái hay không biến thái, hai kẻ này ở chung rất hòa thuận, có rất nhiều chuyện để tán gẫu.

Mãi đến giờ cơm chiều, Trác Dật Vũ mới lưu luyến tạm biệt Thủy Thần, tay ôm quà tặng, vui vui vè vè đi về nhà.

Còn người nào đó, thân là ba của đứa nhỏ, lúc này đang vội vàng về văn bà xã, một chút cũng không biết gánh nặng của mình trong tương lai, đảm đương trọng trách nặng nề là lôi con ra khỏi con đường biến thái.

Chú thích: muốn biết chuyện yêu đương của Thủy Thần, xin mời xem Thiên sứ ngư 169 “Chỉ mong chậm chậm thích em”.

Bạn đang đọc truyện *Thư Hối Lỗi Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.